

בסייעתא דשמיא

יחודים לכל עת

עם ביאורים קצרים ודרכי עבודה והנהגות הצדיקים

יחידה ליהודי – בדרכי הצדיקים

נועם אלימלך. עיקר תכלית תורה ומעש"ט לעשות יהודים בעולמות כידוע. (בהעלותך)

בקר ויודע ה' כו'... פירוש לא כדברכם שעל ידיכם באתי למדרגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יהדתי שמו הגדול והנורא ביהודים ודביקות. (קורח)

כתבי האר"י הם אצלם כמפתח, ופותרים בהם מעינות החכמה ויהודים גדולים, ואף כשמדברים אם בני אדם מחשבתם תמיד ברוממות אל וכשאר יהודים... (אגרת בסוף ספר)

זאת זכרון. והנה בעבודת השי"ת שצריך להיות ביראה ואהבה וליהוד שמוותיו ית' בא לו לאדם אור עליון ליהנות מנועם זיו אורו יתברך וכמו בשב"ק שהוא ראוי ליהנות מעין עוה"ב ליהנות מזיו השכינה. (בשלח)

סידור בתר נהורא. "זוה מעשה המנורה מקשה זהב" פי' בתחילה היה המנורה מקשה זהב גשמי ואח"כ ע"י יהודים וכונותיו של אהרן הכהן ע"כ "כמראה אשר הראה ה' את משה" במרום מנורה רוחנית, כן עשה אהרן את המנורה להיותה רוחנית ע"י גודל כוונותיו ויהודים הקדושים, כן יכולין האדם לקדש את הספר ואת התיבות ואת הפסוקים והאותיות שאומר ולומד ומתפלל יכולין באילו האותיות הם ענני שמיא והעננים נושאים את התורה והתפילה ופורחים לאר"י לירושלים ולביהמ"ק ולשער השמים. (הקדמה)

זהר חי להרה"ק מקאמארינא. מרן האר"י"ל הזהיר על עסק היהודים שנותן בזה סמך ועזר גדול לשכינה הק' הנמצאת בגלות... ועסק היהודים גדול מן עסק התורה אבל אינו אלא שעה ושתיים ושאר היום עוסק בתורה לשמה כי הוא חי עולם של העוה"ז והעוה"ב. (גה)

ודע מי שיודע ליהודי יהודים עליונים ונמנע מהם גורם שאותם הצדיקים הבאים למייע לו ולהאיר עליו בתורה ובמצוות מסתלקים ממנו, וגורם היוק גדול בעצמו כי הנה גדול עסק היהודים והדביקות מעסק התורה ולכן טוב ליהוד תמיד בכל יום שמועיל לו יותר מעסק התורה וגם מתעברים בו נשמתו הצדיקים בהארה נפלאה להאיר עליו בעת עוסקו בתורה ובמצוות כי הם הפיצים מאד ביהודים כי גם הם מתדבקים באותו היהוד ונמשך להם אור, והם מאירים על האדם המיוחד, ונותנים חלק מאור זה על האדם המיוחד ומגליון לו רזי תורה, ואע"פ לא זכה האדם שיגלה לו הצדיקים בפועל מ"מ לא ימנע האדם מלייחד כי שכרו גדול, ולכן כאשר מייחד יכולין למעלה ולא היה כוונתו לצורכו או להמשך הנשמה אליו, וא"א לאדם להתעורר כי אם ע"י יהודים ודביקות. (הקדמת הוה"ר ז')

ראיתי למורי דודי (ר"צ מוידויטשוב) שאמר בפה מלא לשם יהוד קוב"הו ואמר שהוא מכויין להמשיך אור החסדים של יהודין להמשיך לכל הדרגין קדישין לכנסת ישראל, והיה מיוחד על כל דבר קטן וגדול.

כן ראיתי לרבינו יעקב יצחק מלובלין שהיה מיוחד על כל תנועה לעשות בתחתון ולרמוז בעליון עליונים ברזי דרוזין ועל ידי זה נמצא בשר גוף האדם זך ונקי מכל חומריות וקליפה... ואזי ישרה עליו שכינתו ית' ויתגלה בו נשמתו להמעימו בעוה"ז מעין עוה"ב ותאיר בו אור וחיות אלוקות עד שגוף החומרי נעשה שכלי ויהיה לבו מלא אור אלוקי ושמחה ויאהב כל ישראל כבבת עינו (תרה"ק מקאמארינא)

ראיתי למורי רבי רבי נפתלי (מראש"י) שבכל דבריו היה יהודים ושכליות נפלאות עד שהייתי מרעיד עליהם (וזהר חי פר' יתרו)

בספר חיים טובים וכו' לעסוק בתורתך לשמה יומם ולילה מתוך הרחבה ושאישיג השגה גדולה כמעין הנובע. ויהיה כוונתי לשם שמים ושיהיה שם ה' לנגדי תמיד ושאוועזע מפניו ולעשות יהודים קדושים ושאליה בהם. (תפילה לר"ה ויה"כ מבעל האור לשמים)

אגרת שכתב הרב הקדוש ר' ישראל בעש"ט זלה"ה

לארץ הקדושה בר"ה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית הנשמה כידוע לך, וראיתי דברים נפלאים במראה מה שלא ראיתי עד הנה מיום עמדי על דעתי, ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי לשם בלתי אפשרי לספר ולדבר אפי' פה אל פה, אך בהזירתי לג"ע התחתון וראיתי כמה נשמות החיים והמתים, הידועים לי ושאינם ידועים לי, בלי שיעור ומספר, ברצוא ושוב, לעלות מעולם לעולם דרך העמוד הידוע ליודעי חן, בשמחה רבה וגדולה אשר ילאה הפה לספר וכבד אוזן הגשמי משמוע, וגם רשעים רבים חזרו בתשובה ונמחל להם עונותיהם, באשר שהי' עת רצון גדול שגם בעיני יפלא מאד שכמה וכמה נתקבלו בתשובה, שגם אתה ידעת אותם, והיה ביניהם ג"כ שמחה רבה עד מאד ועלו ג"כ בעליות הנ"ל. וכולם כאחד בקשו ממני והפצירו בי עד כוש באמרם, לרום מעלת כבוד תורתך הננך ד' בנינה יתירה להשיג ולדעת מענינים האלה, עמנו תעלה להיות לנו לעזר ולסעד. ומחמת השמחה הגדולה שראיתי ביניהם, אמרתי לעלות עמם, וראיתי במראה כי הס"א עלה לקטרג בשמחה גדולה אשר לא היה כמוהו, ופעל פעולותיו גזירות שמד על כמה נפשות שיהרגו במיתות משונות, ואחותני פלצות ומסרתי ממש נפשי ובקשתי ממורי ורבי שלי שילך עמי, כי סכנה גדולה לילך ולעלות לעולמות העליונים, כי מיום היותי על עמדי לא עליתי בעליות גדולות כמוהו.

ועליתי מדריגה אחר מדריגה, עד שנכנסתי להיכל משיח ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים, ושם ראיתי שמחה גדולה עד מאד, ואיני יודע לשמחה זו מה הוא עושה, והייתי סוכר שהשמחה הזו ח"ו על פמירתי מהעוה"ז, והודיעו לי אח"כ שאיני נפטר עדיין **כי הנאה להם למעלה בשאני מייחד יהודים למטה ע"י תורתם הקדושה**, אבל מהות השמחה איני יודע עד היום הזה.

ושאלתי את פי משיח, אימת אתי מר, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך הוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יהודים ועליות כמוך, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה. ותמהתי ע"ז, והי' לי צער גדול באריכות הזמן כל כך מתי זה אפשר להיות. אך ממה שלמדתי בהיותי שם שלשה דברים סגולות ושלשה שמות הקדושים, והם בנקל ללמוד ולפרש, ונתקרה דעתי, וחשבתיו אפשר שעי"ז יוכלו גם אנשי גילי לבוא למדרגה ובחינה כמותי, דהיינו בהיותם יכולים לעליות נשמות וילמדו וישוגו כמו אני. ולא נתנה רשות כל ימי חי לגלות זאת. ובקשתי עבורך ללמד אותך ולא הורשיתי כלל, ומושבע ועומד אני על זה.

אך זאת אני מודיעך והשם יהיה בעזרך לנכה ה' דרכך ואל יליו ובפרט בארץ הקדושה בעת תפלתך ולימודך וכל דיבור ודיבור ומוצא שפתך תכוין לייחד שם, **כי בכל אות ואות יש עולמות ונשמות ואלהות, ועולים ומתקשרים ומתייחדים זה עם זה, ואח"כ מתקשרים ומתייחדים האותיות ונעשים תיבה ומתייחדים יחוד אמיתי באלהות, ותכלול נשמתך עמם ככל בחינה ובחינה מהנ"ל, ומתייחדים כל העולמות כאחד ועולים ונעשה שמחה ותענוג גדול לאין שיעור, בהבינך בשמחת התן וכלה בקטנות וגשמויות, וכ"ש במעלה העליונה כזאת. ובודאי ה' יהיה בעזרך ובכל אשר תפנה תצלחה ותשכילה, תן להכם ויחכם עוד.**

"פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה"

בני היכלא דכסיפין למהזי זיו שכינתו ית' וגילוי אלוקותו ית' בכל העולמות בכלל ובעומק לבנו בפרט ע"י מה שנתגלה מצדדיקי הדורות בעבודה עליונה וקדושה יהודים עליונים וקדושים מהררי קודש הצובים שבילין נהירין ומפתחות אמיתיים להיכלות עליונים ועולמות מופלאים של יהוד ה' והשגה ודביקות אלוקית עריבות ידידות נעימות שכינתו ית' ברומי רקיעא למעלה למעלה נתיב לא ידעו עיט לא עבר אדם שם בין מלאכים ושרפים ונשמות הצדיקים אשר גילה ברוח קודשו ובהשגתו הנוראה מלאך האלוהים האר"י הקדוש זללה"ה למען נוכל לעלות ולראות ולאשתמודעא אלוקותו ית"ש בהשגה אמיתית וידיעה ברורה ה' הוא אלהים אין עוד מלבדו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

וזרח השמ"ש והפציע אור שבעת הימים אור החיים רבינו **הבעל שם טוב הקדוש** שהאיר העולם מהשכת הגלות להביא לימות המשיח בלמדו את עבודת היהודים למטה למטה בעוה"ז בעומק נפש האדם בכל עת ורגע, בדרכי העבודה והיראה, כל אחד לפי דרכו ומקומו לגלות יהודו ית"ש כפי שורש נשמתו, לזכך חומרו לטהר נפשו לעורר רוחו לגלות נשמתו לידבק בהי העולמים יהודו של עולם ית"ש.

וכמו שכתב באגרת הידועה בעלותו להיכל משיח בשאלתו אימתי קאתי מר ? וענה לו משיח צדקנו "לכשיפוצו מעינותיך חוצה וידעו ליחד יהודים כמותך" ולימד אותו ג' שמות בהם יוכל כל אחד ואחד לייחד אלו היהודים. אך לא יכול היה לגלותם. וגילו לנו הצדיקים שאלו הם ג' שמות הקדושים **'אהיה יהוה אדני'** שהם כנגד בחינות **'נשמה רוח נפש'** (הבי"ד הג' נה"י – 'מחשבה דיבור מעשה') שהם כללות כל היהודים. ומה שכן גילה הבעש"ט הק' שהם סוד **'עולמות נשמות אלוקות'** ש'עולמות' הם היצוניות העולם – בחינת **'נפש'** של העולם, והוא שם **'אדני'**. ועולה ומתייחד ע"י **'נשמות'** שהם פנימיות העולמות – בחינת **'רוח'** של העולם, והוא שם הק' **'יהוה'**. ומתיחדים ב'אלוקות' – נקודה הפנימית של הכל – בחינת **'נשמה'** של העולם והוא שם הק' **'אהיה'**. וג' בחינות אלו נמצאים בכל דבר ודבר. והמכוון ליחוד זה בכל דבר ודבר, מעלה הכל להשי"ת. וזה **כללות כל היהודים**.

ועיקר גילוי הבעש"ט הק' בגילוי **נקודת היחידה** (ה' חלקים יש באדם, **'נפש'** – ענין המעשה – מצוות. **'רוח'** ענין הדיבור – תורה. **'נשמה'** ענין כוונה – תפילה. **'יהוה'** ענין מחשבה – ביטול. **'יחידה'** ענין רעותא דליבא – הכל אלוקות). שהוא ענין היות כל יהודי מיוחד בעצם בהשי"ת חלק אלוקי ממעל ממש, וכלשונו קדשו של בעל התניא "יהודי לא יכול ולא רוצה ליפרד מהשי"ת" שזהו ענין הארת ה**כתר** (ה' חלקי נרנח"י כנגד ספירות כתר, חכמה, בינה, הג' נה"י, ומלכות. והם גם כנגד ה' עולמות 'אדם קדמון אצילות בריאה יצירה עשיה') שהארתו למעלה מכל ואין דבר מפריע והוציץ להארתו והוא ענין ה**שראה**. השראת אלוקות ודביקות תמידית, שע"י הביטול בתכלית ע"י גילוי היחידה, והארת הכתר, זוכה להשראה עליונה של רוח הקודש וגילוי שכינה והיות אלוקית בענווה ושמה ותענוג תמידי כידוע למועמים ממעינות החיים של הבעש"ט הק' ותלמידיו הק'

(ומדרכי גילוי היחידה הוא אחדות החברים שהוא מיסודות החסידות ועיין בספח"ק נועם אלימלך פר' דברים שע"י התקשרות לכל ישראל עולה לאדם קדמון שהוא עולם היחידה והכתר והבן)

סדר היחודים

האר"י הקדוש בשער רוח הקודש גילה הרבה מיני כוונות שמות הקדושים שע"י פעולות פעולות עליונות בעולמות העליונים ובנפש האדם. ונחלק לג' חלקים. א. יהודים לויכוך וטהרה ותוספת קדושה. ב. יהודים לתיקונים שונים שצריך לתקן מה שנפגם בעולמות ע"י המאים וכו' ח"ו. ג. יהודים להמשכות עליונות ועליות נפלאות ולהעשות מרכבה לשכינה הק' והשגת רוח הקודש ודביקות אלוקית ועוד דברים נפלאים.

מהות היחודים

וכוונת יהודים הללו אע"פ שהם כתובים בספרים הלשון שהגיד להם, כבר אמרנו כי הנסתרות הוא מה שא"א אמיתתו להתוודע כלל אלא למי שיודע. ועיקר ענין יהוד הוא כמשמעו השגת היחוד האמיתי שזכרנו להשיג שאין עוד מלבדו ממש, זהו יהוד. ואין שום דבר זולת זה קרוי יהוד. וכל אותם כוונות הם דרכים ליודעים להגיע להשגת היחוד האמיתי שהוא מעין רוח"ק וזוכה להתגלות דרך צפיה (רכי צדוק הכהן ספר הזכרונות מצוה ג')

דהיחוד עצמו אינו כל השמות המבווארים בשער היחודים אלא שהם מפתחות ושער שנכנסים בו לפנימיות היחוד שהוא בחינת רעוא (-רצון ודביקות באל חי) (גר ישראל למגיד מקאזניץ. פמ')

והיינו שהעיקר הוא היחוד והדביקות בהשי"ת וממילא הדרך להשיג היחוד הוא ע"י הרגשת הלב ובקשת הדביקות ויחוד השי"ת ואז זוכה ליכנס לפני ולפנים. וענין הרגשת הלב הוא בחינת בי"ע (כריאה יצירה עשיה) וענין כוונת השמות הוא בחינת אצילות וצריך לכלול שניהם יחד ואז יעלה בידו השגת שלימות היחוד בעוז ותעצומות (ליקושי ים החכמה בלק תשע"א)

מהות היחוד שלוקחים את מציאות הנאצל שהיא המציאות דהאי עלמא שפילה, ומהפכים אותה לבחי' מואציל (ים החכמה בחוקותי ס"ז)

מתנאי ההצלחה בעבודת היחודים

שיהיה נקי מן החטא, מהור מכל טומאה, מתרחק מן הגאוה, והכעס עד קצה האחרון, ומכל קפידיא אפילו יש לו סיבה להקפיד, ויזהר מליצנות ומן העצבות ולשון הרע. וירחיק עצמו מריח רע, ויהיה שפל רוח מאד מאד, ובענוה ויראת הטא, וישמח על כל מצוה ותורה יותר מאילו הרוויח או מצא אלף אלפי דינרי זהב. ויכווין בלימודו להמשיך עליו השגה וקדושה עליונה לקשר נפשו למעלה ע"י התורה. ויבכה מאד על מה שלא מבין בתורה הק'. וירבה בלימוד הזוהר הקדוש, בעיון גדול ובגירסא מרובה. וישמור שבת בכל פרטיה כמועשה ודיבור. וישב בביהכנ"ם ברעדה ובמורא ובכוונה. וירבה בשתיקה, ויזהר כברכת הנהנין. ויקום בחצות ויאמר קפיטל אודה ה' ויכווין אחריו מנצפ"ך. ויזהר בתפילין

דר"ת, ובקביעות לימוד מקרא משנה תלמוד וקבלה בכונותיהם. וישא עיניו לשמים ככל האפשר. ויעיין בהלכה. ועל כולם טהרת מקווה תמידית (שעריה"ק ט) וכמובן ענין החסידות ותיקון המידות בתכלית (שערי קדושה) וכן אמונה ובטחון בהש"ת בכל תוקף ליחד השי"ת בכל עת ככל מאודו ונפשו. (ליקוטי י"ה) ולהאמין בכח והזקק עבודת היהודים וגודל המשכת הקדושה על ידיהם בין למעלה בין למטה, בין לראוי להם ובין לשאינו ראוי – שאדרבה מיטהר ומתקדש על ידם – אם רק מכין עצמו ורוצה ליטהר ולהתקדש בהם.

אף כל אדם אם אפילו עדיין לא תיקן לגמרי אם קיבל עליו לתקן **אין לו להתעצל ולומר מי אני ליחד יהודים** הלוא אני מלא פגמים, והאיך ישרה קדושה במלוא פנימות, דה"ז לומר כן רק אדרבה אם עשה חבילות עבירות, יעשה כנגדן חבילות מצוות, ...ויגלה טוב מחשבתו אשר אהבתו להש"ת ויתעלה, ויעשה כל מה דאפשר, והתיקון הוא מעט מעט עד אשר יזכה להתקן לגמרי ואז יעשה המצות כמו צדיק גמור, (דברי חיים סוף תרומה)

וכשהופרש מעניני החומר מעט אזי הדרך הנכון רפואות מתוקים **לעסוק עם כל דבר החוה שבעולם ביהודים** כל אחד לפי בחינתו וזכות חומר (היכל ברכה דברים)

זמן היחודים

צריך ליהדר בענין השעות הראויות אל היחוד. וכבר נתבאר (כ"ג) כי **כל השעות יוכל האדם לייחד**. האמנם העיקר הוא אחר הצות לילה כי אז הוא עת רצון העליון, עת שמשותעשע הקב"ה עם נשמת הצדיקים בגן עדן הארץ. (שער היהודים פ"ה) המיוחד בעת רצון גורם לייחד כל השרשים העליונים כלם. וזו היא מעלה גדולה מאד. (שעריה"ק דף כד.)
(**מעטות הרצון** : אחר הצות הלילה. קודם עלוה"ש. שבת קודש. עת רעוא דרעיון. מ' ימים מר"ח אלול עד יוה"כ. ועוד)

התמדת היחודים

איתא **בשער הגלגולים** (כ"א) יום א' הייתי לפניו ונתעכבתי חדש ימים שלא עשתי שום יחוד מן היהודים שסדר לי והביט בפרצופי וא"ל אם תעזבני יום ימים אעזבך ואתה גורם בזה נזק גדול שתגרום שיתפרשו ממך הנשמות שרוצו' להדבק בך ונתתי לו טענה שהייתי רוצה לעסוק בתורה באותו זמן ובפרט שלא היו באים כפי הראוי אותם הנשמות בגלוי והשיב לי שעכ"ז לא אמנע מלעשות היחודים ההם בכל יום כי הוא גדול מעסק התורה כי הוא מיוחד העולמות העליונים והוא עסק התורה ויחוד הכל יחד והזהרני שכאשר אייחד היהודים שלא תהיה כוונתי להמשיך הנשמה אלא לתקן למעלה עכ"ל

שמעתי מאא"ז זלח"ה ע"פ "ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי" שודד המלך ע"ה התפאר בעצמו שהיה יכול לילך בשווקים וברחובות, והמעם כי פקודיך דרשתי" היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יהודים, וזה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל לייחד קוב"ה ושכינתיה (דגל מהנה אפרים תצא)

"אך האמת כי שנים שקדתי על ענין היהודים ליחד יהודים כמעט כל רביע שעה יהוד אחד, כאשר אני מתמיד עתה ת"ל, וגם ראיתי לעמוד בטהרה, אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי התמדת היהודים. ושורש הכל הארת המדרגה אשר שלמה בזמן החווא, (במק"א מסביר שבכל זמן זמן יש הארה מיוחדת לזמן ההוא וצריך לכוין ליחד לפי אותו הארה והבן) ולקח אותי הב"ה לכלי כאשר הפיץ. (אגרות הרמח"ל פ"ח)

יש צדיק אשר הולך תמיד בדביקות ויהודים בלי הפסק כלל.. הוא על מדרגה גדולה שיכול להביא הגאולה בצדקתו ויחודו שהולך תמיד בדביקות ויהודים (נעים אלימלך בהר)

אופני היהודים

בשער היהודים כתב (פ"ה) צריך בעת היחוד כוונה עצומה מאד שיפנה לכו מכל מחשבה ויפשיט גופו מעל נשמתו וכו'

(אין ענין ההתפשטות הזה... התפשטות ממשי שהנשמה יוצאה מגופו ממש כענין השינה... אבל ענין ההתפשטות הוא כי יסיר כל מחשבותיו לגמרי, והכה המדמה שבו... יפסקו מלדמות ולהחשוב ולהרהר בשום ענין מעניני עוה"ז וכאילו יצאה נפשו ממנו. (שערי קדושה לרח"ו ש"ה))

והבן איש חי (בניהו ברכות ז.) כתב האדם המיוחד יהודים ומתקן תיקונים צריך תחלת הכל לעשות כוונה להעלות נפשו מן העשיה אל גדר היצירה (וכמ"ש בשערוה"ק נב בכוונת העפפה. מובא כאן בקונטרס)... ואז יצליח בכל מעשה המצוות שלו ובכל יהודים שמיחד.

ובתולדות יעקב יוסף כתב : האדם יכול ליחד קוב"ה בכל מדרגותיו הן במעשה הן בדיבור כגון בתפילה ובלימוד, וכשאינו יכול ליחד גם בדיבור אזי יש ליחד במחשבה בסוד "לך דומיה תהילה" כי גם כחי' ומדריגה זו יש בשכינה בעת ההיא, ויקבל גם זה בשמחה שהוא יהוד כאמור ואין יהוד בקטטה והבן (וכן כתוב בדגל מהנה אפרים ליקוטים)

(חזו"ן שבכל מצב אפשר וצריך ליחד רק שיהיה בשמחה והבן)

והאמת שאלו ואלו דא"ח וצריך כל האופנים (ואולי ג' הדרכים כנגד נפש רוח נשמה) וכל אחד יתחיל כפי שורשו ונטיית לכו ואל תאמר לכשאפנה... ובהמשך ייחד בכל האופנים לפי צורך התיקון הנצרך בעת ומקום ההוא והבן.

ובחיוב הברכה (לרה"ק מקאמרא ריש ויקרא) כתב : תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה, וכך שמעתי מאת אדמו"ר מוה"ר אברהם יהושע העשיל ממעזיביו (הרה"ק מאפטא) מה שקיבלתי ממורי ורבי רבינו אלימלך "אובין הונטן הונטן אובין" (למעלה למטה למטה למעלה)... בכל בחינות קטנות וגשמיות שם גניז אלופו של עולם, וכל מנופת לא תנפך כי איש אוכלה הוא, ובבחינה זאת יהיה משיח שיתלכש בכל בחינות עולם ולא יפול ממדריגתו וזהו בחינות אלקות דלא אישתני בכל אתר. והבן.

דרכי הכוונה והיהודים הם רק באופן של דביקות, להתקשר ולהדבק בהשי"ת ולהשוב עליו, אך אם אינו מרגיש דבקות פנימית על ידי הכוונות והיהודים אלא רק מביט והושב בשמות הקדושים הרי האותיות נשארים יבשים בבחי' מיתה.

אמנם כאמת גם הבטח בלבד בשמות הק' מעוררת איזה מדרגה, ויש מעלה אף בזה, ועפ"י עומק הקבלה הענין הוא שבהבטח והסתכלות היצונית מעוררים מידת המלכות של אותה מדרגה, ונקראת בחי' תמונה, שמעורר בדמיונו איזה בחי' ולכן אין לזלזל בזה כי מועיל עכ"פ מעט, אולם בוודאי אין זה המהלך האמיתי של הכוונות והיהודים.

וצריך לשכלל הפחות תביא אותו הכוונה לדבקות (כללית) בהשי"ת וכדברי הבעש"ט הק' "אם כיוון ליבו יצא" שיגעו הדברים בליבו, ויהיה לו דבקות עמהם. אך כאמת צריך להחיות האותיות והמחשבות ולהתקשר בהם בהרגשה כאותה צורה שבה נעשים הדברים בעת הזו למעלה (ליקוטי ים החכמה תשס"ז)

גם עיקר הכל תלוי שתכנין בחשק גדול נמריץ ובשמחה. (שעריה"ק ז)

דרכי היהודים

תחילת עבודת היהודים אינו מרגיש המדרגות (הבחינות-הענינים) כראוי אלא רק במחשבה והשתוקקות בלבד, והם יהודים בסוד הכנה, שהם מחשבות קדושות, שאף שאינו משיג היחוד הוא משתוקק והושב ורוצה ביהוד, והוא עבודה השובה מאד, (בחי' לאה) וצריך אלפי יהודים כאלו כי צריך להשתוקק בלי סוף ולהשוב ולרצות את כל המדרגות, וכל השתוקקות הוא הכנה (העלאת מ"ן) לפנימיות היחוד. ופנימיות היחוד היא המדרגה של ביטול באין הגמור עד שזוכה להשראה העליונה וליחוד השלם לצאת לגמרי ממציאיות האי עלמא ומרגיש השראת אלוקות אף על הגופניות. אך צריך להקדים לזה את התמדת היהודים שהוא השתוקקות בכל עת ולייחד אף כשלא משיג וגם בשעת הסתר לא יניח את העבודה אפי' רגע אחד (ים החכמה וראא ע"ג)

יש כמה מיני יהודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינו יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

עולם היהודים

הכלל, כל יחוד צריך לייחד עד שמגיע לבחי' החכמה שבאותה מדרגה, והסימן הוא שמרגיש עונג רוחני והתפשטות הארה בתוכו (ים החכמה ס"ז) איתא בווז"ק שלח רבי אבא לר"ש איזה הוא רזא דיהודא, שלח ליה "אמנם אהותי בת אבי היא אך לא בת אמ"י שהיהודים הם מרזא דאבא (בחי' חכמה) ולא מאימא (בחי' בינה) (דגל מחנה אפרים וישב) כלל גדול בכל היהודים להמשיך הנשמה בתוך אותיות השמות וזכור זה (תולדות יעקב יוסף שלח)

נתיבות היהודים

איתא בכתבי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב קצ"ג) בשם בעל החרדים ויהי מורא שמים עליכם וכאילו השמים ואור השכינה עליכם ממש וכאילו האור מתפשט מביבו והוא בתוך האור זוהר הרקיע יושב ויגיל ברעדה, והוא יהוד השלם.

ובשם הרמב"ן מובא (בעש"ט עה"ת פ"ג נ"ז) להתבונן בעת התפילה האיך אור השי"ת מקיפו מכל צדדיו.

ובפרדס רימונים (שער הגוונים) איתא לכווין הספירות לפי גוונים כגון חסד הויה בגוון לבן, גבורה בגוון אדום, תפארת בגוון ירוק – צהוב, וספירת המלכות היא תכלת ושהרות (וכן בזה"ק ה"א י"ה)

ואף שאין למעלה לא גוונים ולא אותיות מכל מקום ככה הציור לעורר נפש האדם להרגשת דביקות עליונה, וזהו ענין הדמיון שהוא סוד עבודת המלכות – השכינה הק'. שהיא שורש וראש לראיה העליונה. בסוד "תמונת ה'"

וכן הוא בענין היהודים יצייר האדם אורות היהודים בציור אמיתי, וכן אור השי"ת המקיף וסובב אותו יחד עם ציור השמות הק'. (ובעמק המלך כתב שירגיש איך שמן משהת קודש נמשך בכל גופו) ואף שזה בהינת דמיון, אך משך הזמן יודרך ויתעלה להארה אמיתית והרגשת מציאותו ית"ש.

וכן בניגון טוב הוא מאד להעלות עצמו יחד עם השמות הק' וכדי ליכנס בעומק היהודים יחזור שוב ושוב על היהודים בציפופ, וכן משך היום הרבה פעמים, וימחוק מהשבות המפריעים מהשבתו, וזה ע"י שמות הק' (גדשנאל. טפטפיה. ועוד יהודים) וכן יעלה כל מהשב"ז ליחוד ה' בדרך העלאת המידות (ועיין הרחבה סוף הקונטרס) וכן יחשוב שכל מפריע וחוצץ למהשבתו הוא מאת השי"ת ובהשגח"פ וזה חלק מענין היחוד הנצרך עתה וד"ל...

הבנת היהודים

להבין כח המהשבה ואיך נפעל על ידה יובן עפ"י דאיתא בשערי קדושה (ה"ג) שהאדם כלול מכל העולמות (ובספרים איתא מוד' רוחות או מוד' יסודות והכל ענין אחד) וזהו "נעשה אדם" לשון רבים שכולם נתנו בו חלקם, ובאופן כללי הם ה' חלקים – נרנח"י, וע"י נפשו עולה האדם בעולם העשייה וע"י רוחו בעולם היצירה, וע"י נשמתו בעולם הבריאה, וע"י היה שלו לעולם האצילות וכו'. והנה אלו האורות המתפשטות באדם רובם נמצא למעלה בשורשם בעולמות העליונים ורק חלק קטן יורד ומתפשט למטה ונכנס תוך האדם בסוד נשמתו הנותנת לו היות. ובתיקון המעשים והמידות הרעות ובהסיר המסכים המבדילים של העוונות, אזי יוכל האדם להתקשר לשורשו למעלה ולקבל הארה ודביקות באל חי בלי צמצומים ומסכים המבדילים, וזה ע"י עליה לשורש נשמתו ומהשבתו אשר שורשה למעלה בכל העולמות.

וזהו דאיתא על החסידים הראשונים שהיו מדבקין מחשבתן בעליונים ומושכין האור העליון למטה (ראשית חכמה פי"ז ע"ה) ומהבעש"ט הק' איתא במקום שמהשבתו של אדם שם הוא כולו (כתר שם טוב נ"ז) שעיקר חיות האדם הוא במקום מחשבתו למעלה. והבן כח המחשבה ויהוד המעשה.

שמעתי בשם מורי שענין התפילה וכוונתה והיהודים שצריך לקשר עצמו בהם, וידוע שהוא עולם קטן ובהתעוררות שלמטה יתעוררו למעלה למעלה וישפיעו למטה עד מדרגתו של זה האדם הממשיך זה ומקבל השפעה (תוי"י קדושים)

משך היהודים

מצינו לצדיקים שפעמים היו מכוונים במהירות גדול כמראה הבזק, ופעמים היו מכוונים באריכות גדולה וכיוצא בזה שינויי טובא כפי המקום והזמן. והענין יען דשורש ענין הכוונות תלוי באבנתא דליבא כפי גודל מעלת הביטול והדביקות והרעותא דליבא שעומד בהם המכווין, ולפעמים "מאריך בתיבה בדביקות ואינו יכול ליפרד מאותו התיבה" כמבואר בדברי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב פי"ד) ולפעמים להיפך כי "פעמים יכול לומר התפילה במהירות גדול מהמת שבווער ליבו אהבת ה' מאד והתיבות יוצאים מעצמם" (שם פי"ב) וכדברי הרה"ק הבני יששכר (הוספות מהרצ"א לספר סור מרע ועשה טוב פי"ה) "כשזוכה לדבק עצמו בשורש המחשבה אזי ה' יתברך ילמדהו דעת איך יכוין כל כוונות האר"י ז"ל ויותר ויותר מהמבואר בכתב הכל כרגע אחד... וכמש"כ מוהרנ"ת "ומי שרוצה באמת והולך בדרך אמת א"א לידע דרכו כי פעמים בא בארוכה ופעמים בא בקצרה פעמים מאריך בתפילתו ופעמים מקצר בבחינת אחד המרכבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את ליבו לשמים. שזהו בחינת אמת שיכוין את ליבו לשמים באמת

השארית אור היהודים

אחד מסודות דרכי השכינה הק' (גילוי ה' בליבו של אדם) שהיא נתגלית בעת קיום המצווה והיהוד, אך פעמים נעלמת ההארה והבהירות, ואם האדם נחלש או מתבלבל אזי אינו יכול לפעול שלימות התיקון.

והעצה לכך הוא כי בעת התגלות האהבה והיראה והדביקות בעת היהוד צריך גם להוסיף לדבר לפני השי"ת, אם בדיבור ממש, אם בדיבור במחשבה בהירה, ועי"ז ישאר בקדושת היהוד ובדביקות בשכינה הק'. שצריך להכין כלים לאור היהודים ע"י דיבורים בפשימות לפני הקב"ה וכן לפני היהוד בסוד "פה אל פה אדבר בו" לפנות ולהשיח בכל עת אל הבורא ית"ש בדיבור ובמחשבה כאחת וזהו שלימות היהוד. (ליקוטי ים החכמה)

(ועיין ריש שערות"ק מענין הנבואה המתלבשת תוך הדיבור וההבל של הנביא ואמלאה"ב)

פנימיות היהודים

עבודת היהודים האמיתית נעלמת, ורוב האנשים אינם מבינים כלל את ענין היהודים באמת, אלא למטה בבחי' נוגה שהוא עם ישות שזהו היפך הכוונה, כי באמת עיקר ענין השמות הוא רק ביטול גמור במאציל.

וצריך להתנגע ולהתעמק יותר ויותר בביטול הגמור, בשמות הקודש, כמו"ש רבינו הבעל התניא שבמהשבת השמות לא עבד מידי, אלא צריך לחשוב מהשי"ת בעמקות, ובביטול לפנים מביטול. וצריך תחילה לעלות במדרגות הביטול, קודם ביטול בקבלת עול, ואח"כ ביטול באהבה ויראה, וביטול בהתבוננות, שהם מדרגות של ב"ע, ואח"כ ביטול במציאות בדרגת אצילות.

והנה עולם המחשבה הוא עולם רחב לאין שיעור, והוא מתחיל ממקום צר – שמתבונן באמונה פשוטה, וככל שמעמיק והולך בה הקב"ה פותח לפניו שערי רקיע אשר כלל לא ידע והכיר בהם, ויעלוהו מעולם לעולם וממדרגה למדרגה להשיג את בוראו עם מידת מלכותו, שזהו רצון הבורא ית' לקרב כל איש יהודי לחוות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

והדרך הוא שלא להישאר לעמוד במחשבה אחת של אמונה, אלא יש להעמיק ולהרחיב בה ממדרגה למדרגה, וההתחלה היא במחשבות פשוטות של אמונה, וצריך ליכנס דרכם אל אור עומק האמונה, ע"י הכוונה בשמות הק'.

וצריך שיכנס כ"כ בעומק אל אור האמונה פשוטה עם דקות השמות הק', ובהתבוננות בבחי' היות השי"ת ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין עד שירגיש בנפשו ביטול גמור אל בוראו ית"ש. וצריך להנות בספרי תלמידי בעש"ט הק' כדי להשכיל את הדרך איך לדבק עצמו בביטול אל השי"ת ביהודים קדושים בדרכי ההתבוננות של ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין (ים החכמה משפטים תשס"ז)

ענין היהודים אינו להסתכל על שמות בעלמא, אלא שע"י שמסתכל על השמות יכנס לעצמו אמונה. והמהלך האמיתי של היהודים הוא סוד תורת החסידות שגילה הבעש"ט הק' והוא ענין השראת אלוקות והתבוננות בעניני האמונה והיחוד. (ים החכמה תשע"ד)
(המשך הקדמה הסוף הקונטרס)

מצווה רבה ללמד עצמו תמיד לעשות יהודים הנוגעים בשכינה ואין

בעונותינו הרבים עתה תומך ומנהל לה רק מי שיודע לייחד (אור צדיקים למהר"ם

פאפירוש הנהגות ו')

דבר המבין

נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים (ר"ת אמונה)

ידוע בדורנו, דור עיקבתא דמשיחא, שארובות השמים ושערי החכמה נפתחו כדאיתא בזה"ק. ואיתא מצדיקים (שארית ישראל ויילעדניק) שמוזמן הבעש"ט הק' התחיל אורו של משיח, וזה תכלית גילוי הבעש"ט – 'להביא לימות המשיח' ועיקר העבודה ביהודים קדושים כפי שכתב באגרת הקדושה שנתגלה מפי משיח צדקנו. וכן בשאר ספרים הקדושים שהלחיבו הלכות לעבודה לצורך גבוה לסעוד השכינה הק' ליחד קוב"ה ושכינתיה לעשות נחת רוח להבוית"ש

ובאמת בספרים מצינו הרבה דרכי היחוד והדבקות כל אחד לפי דרכו מיוסדים על אדני פז התנא אלוקי רשב"י שגילה יהודים בפסוקים ומדרשים, ואחריו האר"י הקדוש בדרך השמות הק', ואחריו הבעש"ט הק' ביחוד הלב והמעשה.

אך בכ"ז השתדלנו לקצר שהרי התכלית הוא ליחד לאחד להגיע להויה השרשי והעצמי שאין עוד מלבדו. "שויתי ה' לנגדי תמיד" וע"כ פתחנו קצת הדברים בבחי' תן לחכם ויחכם עוד 'זהו שית' יחב חכמתא להכימין' וכל אחד ירחיב הדברים לפי שורש נשמתו ע"מ להגיע להבנת והארת היחוד. ואפשר באריכות בספרים הק' שער רוח הקודש להאר"י הק'. שערי קדושה לרח"ו. ועוד הרבה ספרי ראשונים ואחרונים מענין הדבקות ויחוד ה' ובעיקר בספרי החסידות העוסקים בתורת היחוד, בכללות היחוד, או בפרטי היחוד, או בעבודת השי"ת על פי דרכי היחוד, עד שיאיר השחר ויפציע אורו של משיח צדקנו בפרטות ובכללות, אכי"ר.

השתדלנו להביא היהודים הקצרים, אשר משך הזמן אפשר לכוונם בע"פ ללא קושי, ואפשר לכוונם בכל עת ורגע ממש, והרגל נעשה טבע.
ויהי"ר שיתקיים "בצל שדי יתלונן... אשגבהו כי ידע שמי... אורך ימים
אשביעהו ואראהו בישועתי"

שגיאות מי יבין. ואם ישנם יתלו בחוסר הבנת המלקט,

נשלם בס"ד פניה"ק ירושלים

י"ט כסליו תשפ"ג יו"ד קדישא המגיד ממעזריטש ויום גאולת בעל התניא

לנגדי תמיד

לנגדי תמיד

שויתי

כי מימיני כל אמוני (תהלים ט"ז)

טוב לאדם שיצייר אותיות שם יהוה תמיד בציוורם לנגד עיניו ודבר זה גורם להביא בלב האדם יראתו ית' וגם לזכך הנפש, וז"ש דוד המלך ע"ה **"שויתי יהוה לנגדי תמיד"** זה כלל גדול בתורה ובמעלת הצדיקים ההולכים לפני האלהים (רמ"א סי' א') **וזהו כל מעלת הצדיקים** (ביאור הגר"א שם)

זה חיוב על כל איש מישראל לצייר השם הויה ב"ה לנגד עיניו. אך הצדיק השלם העובד ה' ומתקן את השם הויה ב"ה אזי ממילא תמיד עומד לנגד עיניו ואין צריך לצייר עוד וזהו שאמר דוד המלך ע"ה **"שויתי ה' היינו שעבדתי ותקנתי את השם הויה ב"ה עד שהוא תמיד לנגד עיני** (נועי"א תרומה)

וגם אני זעירא דמן חבריא לקהתי כוונתי להתפילות והברכות כולם מיוסדים על אדני פז אותיות שם הויה, והייתי מרגיש ורואה נפלאות, שהם ממש מפתחות החכמה ופותרים ארובות השמים העליונים, אשרי מי שזכה להם. ועי"ז נאמר **"בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך"** (משלי ג' ו') במבואות המרכבה, ויצילך מכל נזק ופחד, ויקויים כך **"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך... ואם תכווין לעולם בשם הויה שבכל ברכה וברכה לבנין הפרצופים ואורם הגדול היווד מלמעלה על ידי כוונתך, לכן בכל דרכיך תדעהו תצליח ותרוויח ותהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ולא יהיה לך שום מקטרג ומסמין עליך, וכל זה מועיל כל ימות השנה, וטובה הכוונה מאד מאד ותרגיש בעצמך הפלא ופלא פעולת הכוונה** (עמק המלך יד קנב)

יצייר במחשבתו צורת ארבעה אותיות ההוי"ה מצויירת בכתיבה אשורית. כי ז"ם **"שויתי ה' לנגדי תמיד"** (תהלים ט"ז) ובשעה שמציירו לפניו אם הטא באיזה הטא הפוגם באיזה אות מארבעתם אז אותה האות לא תוכל להצטייר בין עיניו ועי"כ ידע כי יש שם פגם כן אם האות הוא מצוייר בין עיניו בדיו שחורה ידע שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום הוא ביצירה. ואם לבן בכריאה. ואם לבן ומאיר ומתנוצץ הארתו הנה הוא באצי. ועי"ז יכיר האדם באיזה עולם הוא נדבק. וכן עדי"ז יצייר ההוי"ה בכל אבר ואבר שבו או בפניו או בידו ואם שם יתראה החסרון יכיר כי באותו אבר הטא. ואני הכותב היים שמעתי ממורי ז"ל **שעיקר עיון ההוי"ה כאמיתותה הוא בהיותה כמראה שלהבת אש,** ואם יוכל לציירה בדרך זה הנה האיש הזה בלתי פגום ושלם. (שערה"ק דף ד')

יְהוָה

טוב לאדם שיצייר אותיות הויה נגד פניו בניקוד יְהוָה וזה סוד "שויתי ה' לנגדי תמיד", וזהו הגורם להביא יראה גדולה בלב אדם, ולזכך נפש המהורה

יְהוָה

וכן יצייר אותיות הויה בניקוד בְּרִית ומסוגל לטהר מחשבתו

יחוד ד' מיתות ב"ד

קודם כל לימוד ומצווה ומעש"ט ויהודים צריך למסור נפשו עק"ה ית' כדי שבזמן הלימוד או המצווה וכו' יהיה צדיק וכילד הנולד וממילא כל מעשיו יהיו רצוים לפני הקב"ה כריח ניחוח, משא"כ אם לא רוחץ וכו' יהיו מאוסים בבחי' ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חקי ונותן כח לקלי' ח"ו, אבל אם עושה תשובה קודם כל מצוה ולימוד וכו' יהיה נקי ואז יש כח במעשיו לתקן ולברר מה שלא יוכלו המלאכים (ועיין שעה"כ כד: שצריך לתקן מה שפגם בד' אותיות הויה, ויקבל ד' מיתות והם ע"י ד' אותיות אדני, ויחד הויה באדני ע"י ד' אותיות אחיה וע"י ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן)

וזה סדר כוונת ד' מיתות ב"ד

סקילה י א א יוד ה' ויו ה' ע"ב – עולם האלימות

שריפה ה ד ה יוד ה' ואו ה' ס"ג – עולם הבליעה

חרג ו נ י יוד הא ואו הא מ"ה – עולם היצירה

חנק ה י ה יוד הה וו הה ב"ן – עולם העשיה

ותכוין בלב שלם כאלו אתה עומד לפני ב"ד ונידון לפניהם ונתחייב מיתה ואתה מוסר עצמך לקבל מיתה בסבר פנים יפות ע"י ב"ד לכפר עונות ותכוין כאלו אתה מקבל ד' מיתות ב"ד.. (שעה"כ שם)
אם קשה לו לצייר ממש בפועל מספיק כוונת השמות ויטהר ע"י (זכרון דברים קאמארנא)

יחוד 'מחשבה' (פע"ח שער הנהגת הלימוד)

לטהר המחשבה – יצייר לפניו ה"פ ק"ל, שהוא (ריבוע) שם מ"ה, פשוט כמ"מ, וזה רמוז במלת מחשבה – חשב מ"ה, ופי' אם תכבסי בנת"ר, כי ה"פ ק"ל, גי' נת"ר.

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא.

שמות הקדושים לטהרת המחשבה

קְדֻשָּׁתְךָ

איתא בסה"ק דהשם קְדֻשָּׁתְךָ מסוגל מאד לבטל הרהורים רעים ה"ו וזו"ה חשף ה' את זרוע קדשו" דהנה המידות הק' שברא השו"ת הם אורות הקדושים ונתפשטו למטה הכל בשביל שיהיה שכר ועונש, וכאשר בא לאדם איזה הרהור רע ה"ו יבין שההרהור הזה בא ממקום גבוה ויעלה המחשבה לשרשה ונתגלה הניצוץ הק' ונתעלה והקליפות נופלים, והשם הנ"ל גימ' 'חשף' וזו"ה 'חשף ה'" ע"י שעשה כנ"ל נתגלה הניצוץ הק' כי חשף לשון גילוי, "את זרוע קדשו" עד שמעלה ניצוץ עד היראה ואהבה אמיתית שנקרא "זרועות עולם" (אור לשמים שופטים)

דְּמוֹדֵי רֹחַ קָרֵעַ שָׁמַיִם

יחוד 'נחת' (שערות"ק דף ה:)

אם יכוין האדם תמיד בשלשה שמות אלו שנכתוב, יזכה לדעת. והנה הם ג' שמות של אהיה אחד במלוי יודי"ן, ואחד במלוי אלפי"ן, ואחד במלוי ההי"ן, אשר שלשתם הם בגי' תנ"ה, ועם שלשה הכוללים יהיו בגי' נח"ת, ועליהם נרמוז "דברי חכמים בנח"ת הם נשמעים" (קהלת ט')

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הה יוד הה

ונלע"ד שהם סוד מוחין דגדלות של ז"א שבאים מלובשים תוך נה"י (נצח הוד יסוד) דאימא (נה"י דאימא נעשים מוחין – חב"ד לז"א) שהם אלו שמות 'נחת' (כלי נה"י דאימא הם ג' שמות אהיה – נצח במילוי יודין גימ' קס"א, הוד במילוי ההין גימ' קנ"א. יסוד במילוי אלפין גימ' קמ"ג. עם הכוללים גימ' נחת הנ"ל) וידוע שנה"י של אבא מלובשים תוך נה"י של אימא. וזהו רמוז "דברי חכמים" שהם נה"י דאבא (אבא-חכמה) "בנחת" ע"י נה"י דאימא "נשמעים" יקבלם ז"א. והכוונה שע"י המשכת מוחין של אבא נדהים הקלי' ועי"כ ז"א זוכה לדעת. (סידור הרש"ש בקצת שינוי לשון)

קודם כל יחוד יכוין לג' שמות אר"י יהוה אהיה בשילוב כזה

קודם דרך עליה **איה דהה נוי יהה**

ואח"כ דרך ירידה **איה דהה יונ דהה**

(והם כנגד ד' עולמות שיחשוב שעולה בהם)

(ובשערות"ק : אם התחיל להשיג איזה דבור בפיו ע"י היחודים שעושה ואין לו רק שפתים נעות בלתי התוך אותיות.)

יהוד להוציא הדיבור (שערוה"ק דף מב.)

והוא אם כבר זכה האדם המיוחד אל איזה התעוררות מצד נשמתו המדברת עמו. על ידי איזה יהוד שעושה, ואין בו כח להוציא הדבור בשפתיו. מן הכח אל הפועל. יעשה יהוד זה קודם שיעשה היהוד האחר שהוא עושה. וזהו, תחלה יכוין בג' מלויים של אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן והחי"ן ששלשתם הם בגי' תנ"ה. ותצרף עמהם רבוע אהי"ה פשוט שהוא מ"ד בגי' הרי הכל בגי' תצ"ט. ותכוין להוריד אלו ארבעה שמות בשם צבאות שהוא היסוד ברית הלשון והוא ג"כ בגי' צבאות כמנין תצ"ט ואחר כך יעשה היהוד שירצה

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא
א אה אהי אהיה

גימ' תל"ט להוכיח
ליסוד שכול הלשון

צבאות

גימ' תל"ט

יהוד להבריה השטן (שערוה"ק דף מב.)

(לייחד אותו אחר היהודים) ותכוין לסלק ולדחות כח החצונים ביהוד הזה. והוא שתכוין לחבר ולשלב ב' שמות אלהי"ם אלהי"ם ויהיו מנוקדים כזה **אֵאלֶּהֵיהִים** ותכוין כי ב' שמות אלו, עם עשר אותיותיהם הם בגימ' יעקב. גם תכוין כי נקודם הם בגי' גם כן יעקב (דע"ה הובא בספרי האחרונים שהם בגי' השטן ור"ל שבכה שמות הנז' ובנקודות העולים ב' יעקב ישבר כח השטן שגי' הנז')

אֵאלֶּהֵיהִים גימ' עק"ב.

מספר ב' אלהי"ם עם הנקודות הוא מספר 'השטן'. בכח אלו השמות יבריה כל צר ומשטין

ויכוין בשם היוצא מר"ת הפסוק **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל הַשָּׁטָן יַגֵּר! יְאֵה!**

יהוד שמות המלאכים (שערוה"ק דף ח:)

יכוין בכל יום, שם הויה בנקודתו המושל בו.

ושמות המלאכים הממוזנים בו (והם בר"ת של הניקוד של אותו יום)

יום א' - יכוין **יְהוָה** והמלאכים **סְטוֹטְרִיָּה גְּוֵרִיָּה וְעִנָּה לְמוֹאֵל**

יום ב' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׂמִיעֵאל בְּרַכִּיָּה אֱהִיָּה**

יום ג' - **יְהוָה** והמלאכים **זִנְיָה לְהִדְיָה מִזְנִיָּה**

יום ד' - **יְהוָה** והמלאכים **זִזְקִיָּה רְהִיָּה קְדוּשִׁיָּה**

יום ה' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׂמוּעָה רְמִיָּה קְנִיָּה**

יום ו' - **יְהוָה** והמלאכים **שְׂוִבוּשִׁיָּה רִפְוִיָּה**

קְדוּשִׁיָּה

ליל שבת קודש - **יְהוָה** בניקוד שבא וצירי, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל**

בְּרַכִּיָּה אֱהִיָּה מלאכי הצירי - **צְוִרִיָּה רִזִּיָּה יוֹפִיָּה**

יום שבת קודש - **יְהוָה** בשבא וקמץ, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל בְּרַכִּיָּה**

אֱהִיָּה מלאכי הקמץ - **קְדִמִּיָּה מְלַכִּיָּה צְוִרִיָּה**

מנחת שבת - **יְהוָה** בשבא פתח, מלאכי השבא - **שְׂמִיעֵל בְּרַכִּיָּה**

אֱהִיָּה מלאכי הפתח - **פְּדִיָּה תוֹבִיָּה זִסְדִּיָּה**

יחוד לזיכור הנפש (שערוה"ק דף ה:)

ועתה נבאר סדר נאה, לזכר הנפש ולהאירה ולהוסיף בה כח והארה, להתקשר למעלה בקדושה עליונה. בלילה, קודם שתעסוק בתורה, תכוין לכל הכוונות שנבאר, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע, וכפי מה שתרכיב לכוין בהם, כך תרכיב הארה בנפשך. ומה טוב ומה נעים, אם כל היום כולו יהיה נגד פניך, כי זה מתקן הנשמות ומאירה מאוד

יחוד אצל ואמנא עילאין - שם ע"ב ושם קס"א

יאולדף הליי וייווד הליי

יחוד ישראל סבל ותצונה - שם ס"ג ושם קס"א

יאולדף הליי ויאוד הליי

יחוד ישראל ורחל הגדולים (ז"א ונוק') - שם מ"ה ושם קמ"ג

יאולדף ההא ויאוד ההא

יחוד יעקב ורחל - שם צ"ן ושם קנ"א

יאולדף הההה ויוד הההה

וביום, תכוין אח"כ לשלב שם הוי"ה פשוטה בשם אהי"ה פשוט, ותתחיל (השילוב) מן אהי"ה. ואח"כ תכוין ג"כ לשלב שם אדני בשם הויה, ותתחיל (השילוב) מן אדני. (אדני אהיה הם בחינת לילה ע"כ מתחילים בהם - לכול לילה ביום.)

איהיהה

יחוד אצל ואמנא

איהיה

יחוד ז"א ונוק'

ובלילה יכוין להיפך (קודם הויה - בחי' יום, לכולו בלילה)

איהיהה

יחוד אצל ואמנא

איהיה

יחוד ז"א ונוק'

בוזנה ב'. ידוע כי ג' עולמות בריאה יצירה עשיה הם, ויהוסי (שמות הק' שלהם) – **אל שדי** בבריאה, **אל היה** ביצירה, **אל אדני** בעשיה. וידוע, שיש לאדם תוספת נשמה בכל שבת מן אבי"ע. (אצילות בריאה יצירה עשיה) ובליל מוצאי שבת, מסתלקת בחינת האצילות, ונשארים עמו ג' בחינת – בריאה יצירה ועשיה. וביום ב' מסתלק בחינת בריאה, ונשארים יצירה ועשיה. וביום ג', מסתלקת יצירה, ונשארים עשיה. וביום ד', מסתלק גם העשיה משל שבת שעברה. ..והזור האדם לקנות תוספות שבת הכאה מבחינת עשיה. וביום ה', קונה יצירה. וביום ו', קונה בריאה. וביום ז', אצילות.

תכנין תמיד שיבוא לך הארה לקיים תוספת שבת מבחינת אותו יום

מתוספת שבת העבר –	מתוספת שבת הכאה –
יום א' אל שדי . (לאה)	יום ד' אל אדני (רחל)
יום ב' אל יהוה (ד"א)	יום ה' אל יהוה (יעקב)
יום ג' אל אדני (לאה)	יום ו' אל שדי (רחל)

(הג' ימים ראשונים תכנין, כי אל שדי ואל אדני שהם נוקבא, (שהם כנגד עולמות בריאה ועשיה) הם בחינת לאה, ובחינת אל הוי"ה (כנגד עולם היצירה) הוא ז"א – ישראל, ובג' ימים אחרונים ליעקב ורחל (שהם כנגד ז"א ולאה, אך למטה מהם))

ובדרך העבודה

אל שדי כנגד עולם הבריאה (כנגד בחינת חב"ד) והוא עולם המחשבה – בחינת נשמה. וע"כ העבודה בעיקר במחשבות קדושות וכוונות ויהודים.
אל יהוה כנגד עולם היצירה (כנגד בחינת חג"ת) והוא עולם הדיבור – בחינת רוח. וע"כ העבודה בעיקר בדיבור בתורה הק'.
אל אדני כנגד עולם העשיה (כנגד בחינת נה"י) והוא עולם המעשה – בחינת נפש. וע"כ העבודה בעיקר במעשי המצוות בעיקר מצוות מעשיות.

לחשוב באהבת השי"ת. ובפרט ביום א' בשבוע. ביום ב' – יראה. ביום ג' – תורה באהבה ויראה. וכן ביום א' – כונת הלב. ביום ב' – דבור. ביום ג' – מעשה. להתרחק מן הכעס. ובפרט מאנשי הבית. להתרחק מן השבועה תכלית הריחוק. להזהר בתפילין כראוי. בקור חולים. מוזהר. להזהר לבני ביתו על שמירת שבת כראוי בע"ש. (שערוה"ק עז)

כוונה ג'

יום א' תכוין בשם ס"ג. **יוד הוי ואו הוי** (כנגד עולם הבריאה)

יום ב' שם מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' שם ב"ן. **יוד הה וו הה** (כנגד עולם העשיה)

ואח"כ תכוין מלמטה למעלה

יום ד' ב"ן. **יוד הה וו הה** (כנגד עולם העשיה)

יום ה' מ"ה. **יוד הא ואו הא** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' ס"ג. **יוד הוי ואו הוי** (כנגד עולם הבריאה)

כוונה ד'

ואחר כך מלמטה למעלה כנוכר. תכוין לאותיות הויח לפי בחינת היום

יום א' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה) יום ד' **יהוה** (כנגד עולם העשיה)

יום ב' **יהוה** (כנגד עולם היצירה) יום ה' **יהוה** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' **יהוה** (כנגד עולם העשיה) יום ו' **יהוה** (כנגד עולם הבריאה)

כוונה ה'

תכוין לשם מ"ב (השיך לעולם דיצירה, שהוא אב"ג ית"ן כל הז' שמות להעלות בהם נפשך מעשיה ליצירה ע"י שם מ"ב.

**אבג יתן
קרע שטן
נגד יכש
בטר צתג
זקב טנע
יגל פוק
שקו צית**

אך ביום ב' (יום ב' זה), אמרנו לעיל שכוונתם כנגד עולם היצירה) תכיון שגובר
קר"ע שט"ן, על כל השאר,
כדי שע"י תעלה.

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

וביום ה', גובר ח"ק ב"ט נ"ע -

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

גם צריך לשלב ולקשר השם האחרון עמו, כי כיון שכוונתך לקבל תוספת
שבת, וידוע כי שם יום שבת שק"ו צי"ת,

ביום ב', לקשר ולשלב שם יום ב' עם שם יום ז' קשרקעושיצט"ת

וביום ה' תשלב שם יום ה' עם שם יום שבת, שיקבל הארה משם כל
היום, משם של השבת:
זשקקבוטצניעת

מצאתי, טוב לאדם לכיון ביום א' בשם אבגית"ן. וביום ב', קרעשט"ן
וכו'. וביום ז', שקוצי"ת. שעד עתה היה מתלבשת בימי החול, ועתה
הוא עולה למעלה, והיא מאירה עלינו מבלי מלבוש דחול, ע"כ.

יום א' אבג יתן	יום ד' בטר צתג
יום ב' קרע שטן	יום ה' זקב טנע
יום ג' נגד יכש	יום ו' יגל פוק
	יום ז' שקו צית

בוונה ו' תכוין להעלות נפשך, מן העשיה אל גדר היצירה, באופן זה. דע, כי סוד
הכנפים המעלים את האדם למעלה הוא הזרועות, שהם נגד כנפי העוף. וידוע, כי ה'
חסדים מתפשטים בו"ק (וי קצוות - הג'ת נה"י של) האדם. אמנם, יש בהם (חסדים) מגולים, ויש
בהם מכוסים, והם ב' חסדים שהם בחסד גבורה - הזרועות, ושליש תפארת העליון,
נמצא, כי בג' קוים אלו, (תג'ת) יש חסדים אלו הסתומים. והנה זה סוד עפירת האדם ע"י
כנפים שהם הזרועות, ולא ע"י רגלים או איברים אחרים. והמעם, כי בכל אלו הזרועות
החסדים שבהם אין יכולין להאיר ולהתפשט, (כי הם מכוסים) וידוע כל דבר היושב במקום
צר ודוחק גדול, נותן כוחו בפנים, (והגורם) כדי לנענע לכאן ולכאן, וע"י הניענוע ההוא
הוא מתנודד. ואמנם, אלו החסדים (המתפשטים בגוף) שורשם הוא למעלה בדעת, כי שם
מקומם, כי אלו החסדים המתפשטים, (בגוף) הם אורות המתחדשים מהם, לכן רוצים
לעלות לשרשם שבדעת, לינק ולקבל הארה משם, ולהיותם עומדים שם בדוחק ובצרות
גדול, כשהן עולין הן מעלים את האדם עמהן למעלה. וזהו המעם, למה הכנפים הם
בזרועות, יותר מבשאר מקומות, ולפי שכל עליות הוא בשם מ"ב, לכן תכוין, כי שם
אבגית"ץ בזרועך הימני. ושם קרע שטן, בזרועך השמאלני. ושם
נגדיכ"ש, בשליש ת"ת העליון המכוסה. וע"י אלו הג' שמות, מתעופפים
אותן החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת עליון, ובדרך עלייתם הם
מעלים את האדם עד היצירה, כמו אלכסנדר מוקדן שעלה למרום ע"י
אותו העוף. אמנם, כדי לחזק ולהגביה עפיפה זו יותר, תכוין להוריד (עוד
הארה של) חסדים (משורשם אשר בדעת - שיתפשטו למטה) בז"א, ועי"ז יתוסף
כח בחסדים, (המתפשטים למטה) ויעופפו יותר בכח, ותעלה עשיה ביצירה

אבג יתץ נגד יכש קרע שטן

בהכנסו לבית המדרש יכוין באחוריים דאיהיה דיודין שהוא עולה כמנין מדרש. ומורי
זלה"ה, כשהיה נכנס לב"ה, היה אומר יהי רצון מלפניך וכו', ואהריה לא שמעתי

אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף.

יחוד לזכך האדם נפשו, ולצחצחה ולהרביקה למעלה

הנה נפש האדם היא מעולם העשיה אשר נק' אדנ"י. (ובעולם העשיה יש ג' חלקים כנגד חב"ד חג"ת נה"י והם שמות אהיה יהוה אדני. וכן בכל עולם ועולם) ולכן יכוין האדם לחבר שם זה של אדנ"י, עם שם הוי"ה שבועולם העשיה עצמו, וכן שם החו"ה הזה, יחברנו עם שם אהי"ה שבועולם העשיה עצמו, ואח"כ יכוין להעלות ולחבר שם אהי"ה של עשיה, בשם אדנ"י שביצירה, ואדנ"י דיצירה בהוי"ה דיצירה וכו', וכן יעלה ממדריגה למדריגה עד אהי"ה דאצי, ואז יחבר אהי"ה דאצי בא"ס ב"ה.

א"ס ב"ה

חב"ד אהיה

אצילות חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם הבריאה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם היצירה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם העשיה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

יכוין מלמטה למעלה

יהוה

אצילות

אהיה

יהוה

אדני

בריאה

אהיה

יהוה

אדני

יצירה

אהיה

יהוה

אדני

עשיה

אהיה

יהוה

אדני

מצאתי כתוב בשם הרה"ק מוהר"י בעש"ט זללה"ה בשם הרמב"ן זללה"ה וז"ל : ראיתי להורות לך דרך באופני היהוד השלם וזהו. כשתרצה להתלהב בדבקות ה' אזי תעשה כך יעלה במחשבתך כאילו אתה בוקע אורים ורקיעים ואתה מעלה נשמתך לעולם העשיה שהיא נגד ה' אחרונה של השם הויה ית' ואח"כ יעלה במחשבתך כאילו אתה עולה מעולם העשיה ואתה מעלה נשמתך לעולם היצירה ותכווין אות ו' משם הויה ית' ואח"כ בכונה זו תכווין כאילו אתה עולה לעולם הבריאה ותכווין אות ה' ראשונה משם הויה ית' ומשם לעולם האצילות ותכווין אות ו' משם הויה ית' ובעלם האצילות שם תעשה יהוד הויה שלימה (כלומר תכווין הויה שלם לעצמו) כי שם הוא עולם השמות. ואח"כ תהזור ותרד בהדרגה כאילו אתה יורד מעולם האצילות לעולם הבריאה ותכווין שאתה יורד מן (אות) ו' של שם אל (אות) ה' ראשונה ומשם אל ו' שרומז לעולם היצירה ומשם אל ה' אחרונה שרומז לעולם העשיה, כי כל עליה היא בחינת אהבת ה', וירידה היא בחינת יראת ה', והירידה היא צורך העליה. ע"ש כמה מעמים. וזה דרך הדבקות והיהוד כמ"ש והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וארז"ל (מו"נ ח"ב בשם מדרש תנחומא) שהיה סולם של ד' שלוכות שהם נגד ד' עולמות הנ"ל וזה "שוייתי ה' לנגדי תמיד" (הקדמת סידור 'כתר נהורא')

עיקר עבודתנו להשי"ת הוא לייחד ולקשר העולמות העליונים וזהו אם בחוקתי תלכו פי' שתהיו הולכים בעולמות העליונים הנקראים חק ותהרהרו במחשבותיכם לקשרם תפעלו זאת ונתתי גשמיכם בעתם שגם הגשמיזות העולם יהיה בהתקשרות עם העולמות העליונים (נוע"א בחוקות)

הצדיק צריך לקשר ולייחד העולמות העליונים ותחתונים דהיינו שצריך לעבוד ולתקן ד' אותיות הויה ב"ה וב"ש שהם ד' עולמות עד הגיע אל החכמה דהיוד הוא חכמה, ומשם יעלה עד עולם החמישי שהוא קוצו של יוד... וזהו עולם הפוך ראיתי עליונים למטה וכו' היינו עולמות העליונים הצדיק ממשיך למטה והתחתונים הוא מעלה אותם למעלה לקשר ולייחד אותם כאחד. אמר ליה בני עולם ברור ראית פירוש זה צריך כל אדם להיות עבודתו כך (נוע"א תרומה)

עוד מדרכי עליה וטיול בעולמות

עולם המחשבה הוא עולם מלא והוא מציאות שלם בפני עצמו, יש דקות בשם ב"ן יוד' ה'ה וו ה'ה כשנמצאים בדרגת עשייה וכשעולים לעולם היצירה מכוונים בשם מ"ה יוד' ה'ה ואו ה'ה ובכריאה בשם ס"ג יוד' ה'ה ואו ה'ה ובאצילות בשם ע"ב יוד' ה'ה ויו ה'ה וביאורם בדרך עבודה ביאר רבינו בעל התניא שעולם העשייה הוא עבודה של קבלת עול מלכות שמים, ועולם היצירה הוא העבודה שבלב באהבה ויראה ודבוקות, ועולם הכריאה הוא עבודת אהבה ויראה שכליים בהתכוננות, וכן עבודת ההשתוקקות. ועולם האצילות הוא עבודת הביטול להשי"ת וכשמכווין על זה הדרך שבכל עולם ועולם מגלה ומרגיש את אור השי"ת השוכן שם אזי נמצא בכל פעם בעולם אחר מעולמות הרוחניים. והם נכללים בד' אותיות הויה כ"ה וקוצו של יוד הוא א"ק (אדם קדמון) והוא בבחי' עבודת מסירות נפש בביטול הגמור אל הבורא ית"ש (ים החכמה).

עוד מצינו ענין היכלות בשמי מרום כדאיתא בזוהר בראשית ופקודי והם

היכל אהבה. היכל הזכות. היכל הרצון.

היכל הנוגה. היכל עצם השמים. היכל לבנת הספיר.

(וסימנם או"ר נע"ל) והם כנגד הג"ת נהי"ם

ולמעלה מהם **היכל קודש הקדשים**. כנגד הב"ד.

ובגמ' הניגה מצינו שבעה רקיעים והם **ערבות** כנגד הב"ד

ולמטה ממנו **מכוון. מעוון. זבול. שהקים. רקיע. וילון.**

והם כנגד הג"ת נהי"ם.

וכן ש"י **עולמות** לכל צדיק (משניות עוקצין) ות' **עלמין דכסופין** (זוה"ק) **ובשער הגלגולים** כתב שכשישן האר"י הקדוש ועלה למעלה, שאלוהו היכן רוצה לילך ללמוד תורה **להיכל רבי עקיבא** וכו' ובכל פעם הלך להיכל אחר. ובמסכת ב"מ איתא על מרכבתו של רבי חייא שאין רשאים ליסתכל בו כלל עי"ש. ובדברי הצדיקים (מרן מהר"ש מבעלזא) מצינו שהלומד חורש"י זכאי ליכנס **להיכל רש"י**. ובהיי מוהר"ן איתא שאמר שהיכל שלו נקרא **היכל הגוונים המשתנים** ונמצא ליד **היכל רר"ב ממעזיבון**. עכ"פ חזינן ריבוי היכלות ועולמות, שהשם אורחותיו למעלה זוכה לטייל בהם ולהתעדן מזיו השכינה. (וביתר עומק: היכל גימ' אדני' עולה ל'הויה' שהוא פנימיות ההיכל - היות האלוקית המהוה אותו, ואח"כ עולה ל'אהיה' שהוא בחי' זמין אנא לאתגליא" שעדיין לא השיג כלום ויש הרבה למעלה מזה והבן.)

יחוד "עיניך לנכה יביטו" (משלי ד') (שערוה"ק דף ה:)

נכ"ח בגימ' ג"פ הוי"ה, כי צריך לצייר ג"פ שם ההוי"ה, אחד מימינו של אדם, ואחד משמאלו, ואחד מלפניו, אך לאחריו אינו צריך, וזהו לנכה, כי גם הצדדים נקרא נכה. ובה ישמור עצמו מן החטא. כי השי"ת רואה מעשיו הפנימים, בכח שלשה שמות אחי"ה יהו"ה אדנ"י, התלויים בנשמתו ורוחו ונפשו, וז"ס פסוק "והי"ה שם כך לעד" (דברים ל"א) כי שם והי"ה הוא ששם כך לעד. ובהוין בפניו רמוז שם הוי"ה וכן ביד ימין וכן ביד שמאל.

הקב"ה רואה מעשיו הפנימים בכח

נשמה **אֱלֹהִים**

רוח **יְהוָה**

נפש **אֲדֹנָי**

ובהוין יכוין
לפניו

מימינו **יְהוָה** **יְהוָה** **יְהוָה** משמאלו

יחוד "לשם יחוד" (שערוה"ק דף ט:)

כונת הצדקה והתפלה. והוא לייחד שם **יְהוָה** הנפרד מן **וְהוּא**

וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה. או צדקה.

יאמר לייחודא שמא דקב"ה ושכינתיה. בדחילו ורחימו (יראה) ורחימו. (אהבה) ורחימו ודחילו. בשם כל ישראל.

ויכוין לחבר שם **יְהוָה** שהם דחילו ורחימו. עם **וְהוּא** שהם קב"ה ושכינתיה.

יחוד 'נוצר חסד לאלפים'

(שעה"כ דרושי ר"ה. ובפע"ח הנהגת הלימוד)

כוונה בעת שעוסק בתורה, למוי ששולטין עליו מצולת ים סמאל ונחש, ...צריך לכוין בשם א' תמיד ובפרט בעת קביעת התורה אל יוזו מעיניו, ובוה לא ישלטו עליו ולא יתגרה בו יצר הרע. והענין, דע כי שורש הדינין הם (שמות) אדני ואלהים, בסוד ה' גבורות, שהם נער (גימ' ש"ך דינים) ומנצפך (גימ' פ"ר דינים) כידוע, שהם ב' מינים אלהים זכר ומנצפך, אדני נקבה נער, אלו הם שורש כל מציאת הדינים, ואלו הם תיקון המ' דדיקנא (דאריך אנפיו) הנקרא 'לאלפים' כי הם השערות (דיקנא) דלא תליין, (לא משתלשלים למטה) רק הוא נגד רוחב הפנים ואין תליין בשיקולא, והם בין תיקון ה' ליי"ג, והם נקראים מצולת ים העליונים, וב' שמות אלו, גי' קס"א, ומקורם הוא שם אחיה במלוי דהיין, שעולה בגי' עם י' אותיותיו קס"א, מנין לאלפים. והנה זה השם, הוא תיקון המ' הנקרא לאלפים, ונקרא כן ע"ש ג' שמות המתחילין בא', שהוא אחיה אלהים אדני. (לאלפים לשון אותיות אלק) ואמנם סוד הדבר, והכוונה הוא להמשיך מן נוצר חסד שהוא המול החד' (של דיקנא) שהוא הייה במלוי יודין כמנין חסד, ממנו תשפיע אור לאלפים שהוא תיקון המ'. והנה שם אחיה דהיין, עולה קס"א עם יוד אותיות, ואז תכוין להמתיק אדני אלהים, הנקראים מצולת ים, והם בגי' קס"א ג"כ, ואז תשליך במצולת ים כל המאריך, שהוא תיקון המ' ג"כ של מי אל כמוך. ואז אותן החמאים שעשה האדם, שהם אותן המזיקין שברא, הם יורדין במצולת ים עם סמאל נחש, ואינם עולים, לפי שכבר נמתק שרשם שהוא אדני אלהים, ואינם נשפעים מהם. אמנם, בוודאי שאין כח החמאים הנבראים ע"י האדם, שאין מתערבין בהם נצוצי קדושה ע"י העין, לכן אח"כ בהגיעך אל ונקח מול הי"ג, שהוא אחיה דיודין, ועולה ג"כ קס"א, אז תכוין להעלות אותן הניצוצות ולנקותם, ולהוציאם משם ע"י שם זה וזהו ונקח, נקוי כסף מן העופרת. וסדר שמות אלו, יהיו תמיד נגד עיניך, ובפרט כשתעסוק בתורה תכוונם במחשבתך, בראותך שהחצונים רוצים להתגבר עליך ולהחמיאך, ובפרט...

ובדרך העבודה - הנה שם אדני ושם אלהים הם שורש הנהגת העולם והמכע, אשר בו מכוסה אלוקותו ית"ש. ופעמים מריבוי החסתר נעשים המאים וכו' ח"ו. ונגרם מזה גם עצבות וכעם, וכללות הכל זה ש"ך ופ"ר דינים שנפלו לקלי'. והתיקון ע"י שהאדם יודע שאין כלל העדר לאורו ית"ש וזה רק הסתרה הנעשית ע"י אלו השמות. וע"י ידיעה זו ממתק אותם ואת הקלי' שנתאהזו בהם, והקלי' נופלים למצולות ים (ענין קלי' כשמה קליפה לפרי - הסתר יהוד ה', וכשמגלה השי"ת אזי במלה ההסתרה והבן) והארת ידיעה זו היא ענין שם הויה במילוי ע"ב - חסד, הארת 'נוצר חסד' שהכל חסדו ית' בלי שום דין והסתר והכל לצורך חסד והטבה אמיתית.

ולבסוף יעלה הניצוצות ע"י שם אהיה שהוא ענין תשובה ובמילוי יודין הרומז על יהוד ה'. ועומק
ושלימות התשובה ע"י גילוי המוב והיהוד אשר תוך הרע והוה ענין העלאת הניצוצ"ק משם. (לקוטי
ים החכמה)

זוה סדר היחוד

ימשיך הארה מתיקון ח' דדיקנא (מולא קדישא) דאריך אנפין הנקרא 'נוצר הסד' גימ' ע"ב

יוד ה' וי' ה' ע"ב

להמתיק אהיה דההין (קנ"א) עם י' אותיותיו (ביחד קס"א) כמס' ל'אלפים'

מספך אִלָּף הַה יוֹד הַה

מספך אִלָּף הַה יוֹד הַה

וגם להמתיק ב' שמות אלהים ואדני עם ט' אותיותיהם (ביחד קס"א) כמס' ל'אלפים'

מספך אֱלֹהִים אֲדֹנָי

מספך אֱלֹהִים אֲדֹנָי

ולתקן בחי' אלהים במילוי אלפין גימ' ארין

אִלָּף לַמּוֹד הַה יוֹד בּוֹם

ולהמתיק ש"ך דינים שהם ה"פ ופ"ר דינים שהם אותיות

דִּין דִּין דִּין דִּין דִּין דִּין בּוֹ מִן צִפּוֹר

ותשליך במצולות ים כל המאתם. ותוציא משם ניצוצות קדושות

בכח שם מול י"ג דדיקנא דאריך אנפין הנקרא 'זנקה' גימ' קס"א. גימ'

מספך אִלָּף הַה יוֹד הַה קס"א

ועי"ז יתנקו הניצוצות הק' מתוך הקלי'

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד:)

יחוד א' להחזיר את הרשע בתשובה, והוא להרמ"א זלה"ה על אודות בנו, שנשתמד ולמד לו מורי זלה"ה שיכוין ליחוד הזה להשיבו בתשובה, והועיל לו ושב לדת ישראל: כבר ידעת, כי ברכת השיבונו אבינו לתורתך שבתפלת י"ח היא בבינה הנק' תשובה, ולכן בהגיעך בברכה זו בתפלתך, תאמר תפלה זו קודם החתימה

**יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו
שתזוהר זותירה מתזות כסא כבודך וקבל בתשובה
את פב"פ כי ימינך פשוטה לקבל שבים**

ובמלת ימינך תכוין אל ספי' החסד. הנק' ימין. ותכוין בה שהיא שם הוי"ה בניקוד סגול. והנה החסד נקשר עם בינה, ולכן תכוין לקשר ולהבר החסד עם בינה והם ימין ותשובה, ותכוין שיפשוט יד ימינו הנק' חסד, כדי לקבלו בתשובה הנקרא בינה (נתקן לכווננו בברכת השיבונו אך אפשר לכווננו בכל עת)

ימין - חסד בינה - תשובה

יְהוָה יְהוָה

יכוין לקשר החסד עם הבינה

יְהוָה יְהוָה

פשיטת יד ימין לקבלו בתשובה

יְהוָה יְהוָה

זכאין אינון מאריהון דתשובה דהא בשעתא דהא ביזמא דהא ברגע
דדא קריבין אינון לגבי קוב"ה מזה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים
גמורים דאתקריבו לגבי קוב"ה בכמה שנין.. (זוהר הקדוש חיי שרה קכ"ט.
ולשון זוהר הקדוש מסוגל לתשובה כידוע)

יחוד צלם הויה (שערוה"ק דף נ:)

יכוין האדם תמיד. איך הוא נברא ונעשה בצלם אלהים. והענין הוא, כי הנה יש באדם התחתון פנימיות וחזונית. וכדוגמתו באדם העליון. והנה הפנימיות הם המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע, וכו' רמוז צלם ההויה. כיצד שתי אותיות י"ה הם שני מוחין חכמה בינה שבראש האדם. ואות ו' היא גוף האדם. והתפשטות המוחין בו. ואות ה' אחרונה היא העטרה שביסוד. והיא בת זוונו של האדם.

יכוין האדם פנימיותו הוא צלם יהוה

ת	ו	ה	י	קווצו של
מלכות עטה"י	חסד גבורה תפארת נצה הוד יסוד ידים גוף רגלים ברית	בינה	חכמה	כתר
		מה שמאל	מה ימין	גולגולת

יחוד צלם אלהים

ואמנם החזונית הוא בשר האדם. בו רמוז צלם שם אלהים. כי הא' הוא גולגולת שהוא הכתר, ול' שהוא מקום ג' המוחין חכ"ד. וה' הם ה' קצוות שבו מחסד עד הוד, וי' הוא יו"ד דיסוד. ומ"ם סתומה היא המלכות שבו והיא העטרה שביסוד. או הנקבה בת זוונו. וז"ם "ויברא יהוה אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים וגו'" (בראשית א')

יכוין האדם חיצוניתו הוא צלם אלהים

א	ל	ה	י	ם
כתר	חכמה בינה דעת	חסד גבורה תפארת נצה הוד	יסוד	מלכות
גולגולת	ג' המוחות	ידים גוף רגלים	ברית	עטרה

הרי הם ב' צלמים. אחד צלם דהויה וזהו בצלמו בצלם ו' שהוא הויה דו"א, והב' בצלם אלהים.

יחוד המרכבה (שערוה"ק דף ג:)

ראוי לאדם תמיד לכיין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור וכסא אל האצו' הקדוש. כי הנה כתיב "ויברא אלהים את האדם בצלמו וכתוב כי בצלם אלהים עשה את האדם" (בראשית טו) ובפרט בזמן שהאדם מתפלל הוא יותר ראוי ומוכרח שיכוין בכך. וע"י כך יוכל לשיענוהו מן השמים ותקובל תפלתו. לפי שיוכל ע"י כונה זו לקשר כל העולמות ע"י, שתשרה ותחול עליו קדושה עליונה. וזהו מה שיכוין יחשוב האדם להכין ראשו שיהיה כסא אל שם ההוי"ה בנקוד קמ"ץ. ומוח חכמה שבו בשם הוי"ה בנקוד פת"ח. ומוח בינה שבו בהוי"ה בנקוד ציר"י. וזרועו הימין בהוי"ה בנקוד סגול. וזרועו השמאלי בהוי"ה בנקוד שב"א. וגופו בהוי"ה בנקוד חול"ם. וירך ימין בהוי"ה בנקוד הירי"ק. וירך שמאל בהוי"ה בנקוד קבו"ץ. ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק בוא"ו יתוהוה. והעטרה שבו בהוי"ה בלתי נקוד. כנז' בתקון ע' [קכ"ה ע"א] (דע"ה : ...מהשמ"ש ולה"ה שצריך לכיין בדעת עליון שהוא ז' (שמות) ס"ג ימין ושמאל ואמצעי. ודעת תחתון ב' הוי"ת בניקוד מוצא, וב' נקבי החוטם ב' ס"ג, וכלותו ג' אהי"ה, וגם אהי"ה הוי"ה אהי"ה ג' חיים עם האותיות והכולל ובהם גם ס"ג ואהי"ה וגם רבוע מ"ה בהסיר המ"ה (האחרון) וגם בקול יהו"ה בלתי דבור ע"ה ג' יופיא"ל, והדבור אדנ"י בלו קול ע"ה ג' רי"ו, וגם פשוט ומלא ורבוע המלא דמ"ה גימ' דבור ור"ל וי' אותיות דמ"ה כמב' ככ"מ. וגם קול ודבור הם הוי"ה ואדנ"י משולבים) ויכוין כי און שלו הוא הוי"ת דס"ג חוץ מן ה' אחרונה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלנו שה' אחרונה ירדה עד החוטם. והוי"ה זו היא כג' און. וע"י כונה זו אולי יזכה לשמוע איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם שלו אל הוי"ה דס"ג. כי כך עולה כגימ'. וכמבואר אצלנו פירושו. ואולי יזכה להריח ריח קדוש. ובפה שלו יכוין להוי"ה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה. אשר כל זה כג' פ"ה. ואולי יזכה למ"ש דוד הע"ה "רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני" (שמואל ב' כ"ג) בעת תפלתו. ובכחי' העינים שלו. אם הוא בעולם העשיה. שהוא בזמן שמסדר הקרבנות. אז יכוין לה' הוי"ת אשר בהיותם פשוטות השכונם כג' עי"ן. אמנם יכוין בהם שהם במלוי ההי"ן. ואם הוא ביצירה. שהוא כשמסדר סדר הזמירות בכרוך שאמר. אז יכוין בה' הוי"ת שהם כג' עי"ן. ויכוין שהם במלוי אלפי"ן דמ"ה. וביוצר יכוין בה' הוי"ת דס"ג. ובעמידה בה' הוי"ת דע"ב דיודי"ן. וכן אם מהלך בשוק. יכוין שהם נצה והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין. יכוין כי שתי עיניו הם חכמה ובינה. וכן עד"ז יכוין בכל פרטיו. ויכין עצמו כאלו הוא כסא אל הקדושה העליונה. וז"ם "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג) ואין ספק כי אם יתמיד האדם לנהוג עצמו בכונות אלו, שיהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע. וישיג לדעת כל אשר ירצה. ובפרט אם לא יפסיק, ויחשוב בכל רגע ורגע, ולא יפריד המחשבה, והכל תלוי כפי עוצם כונתו והתדבקותו למעלה. ואל יליו זה מנגד עיניך.

קבלתי ממורי ורבי הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק בכל עת שהוא לומד יחשוב "הרינו עושה עצמי מרכבה לשכינה" כדאיתא בשעה"צ בתיקון הנפש אפי' אלק פעמים ביום יאמר כן. ואמר מ"ו ע"ז כי הגוף מתקדש (דרכי צדק כו)

יכוין לעשות עצמו מרכבה לאדם העליון האצילות

יהוה

מוח שמאל – בינה

יוד הי ואו הה
אוזן שמאל פנימיות
אל יהוה
אוזן שמאל היצונית
קדושה מלמעלה

יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
עין שמאל

יהוה

גולגלת – כתר

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי
דעת עליון

יהוה יהוה

דעת תחתון

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
נקב חוטם ימין נקב חוטם שמאל
אהיה אהיה אהיה
היצונית החוטם
אהיה יהוה אהיה גי' היים
(אולי יזכה להריח ריח קדוש)

יוד הי ואו הי

אזוה"ע גיכ"ק רטלנ"ת זסער"ץ בוב"ף

פה

יוד הי ואו הי אהיה פנימיות הפה יוד, יוד הא, יוד הא ואו היצוניתו

יהוה

מוח ימין – חכמה

יוד הי ואו הה
אוזן ימין פנימיות
אל יהוה
אוזן ימין היצונית
(אולי יזכה לשמוע איהו)

יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי
עין ימין

יהודה קול **אדני** דיבור **יאהרונה** יהוד קול ודיבור

יופיאל שר התורה רי"ו גבורה
גימ' קול גימ' דיבור

יהודה כו' יוד הא ואו הא מה' יוד הא ואו הא י' אותיות
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא קל.
סה"כ גימ' דיבור
(רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני')

יהודה

יד שמאל - גבורה

יהודה

יד ימין - חסד

יהודה

גוף - תפארת

יהודה

שוק שמאל - חוד

יהודה

שוק ימין - נצה

יהודה

ברית קודש - יסוד

יהודה

מלכות

יוד אכף הוי ויו יוד הוה הוה רגל שמאל (עי"ב קס"א גימ' רגל)
יוד אכף הוי ויו יוד הוה הוה רגל ימין (עי"ב קס"א גימ' רגל)

קצת דרכי עבודה עפ"י יהוד המרכבה

כתר – הויה בניקוד קמין – ענין אורות הקמוצים ונעלמים בתוך הכתר – וענינו עבודת הרצון והשראת אלוקות מלמעלה.

הכמה – הויה בניקוד פתח – האורות נפתחים ומתגלים – ענינו עונג והארה אלוקית ע"י ביטול להשי"ת "כולם בהכמה עשית"

בינה – ניקוד צירי- ענין ציור- הבנה פרמית והתבוננות באלוקות בהשתוקקות ויגיעה. **דעת** – בדעת תחתון יש חסדים וגבורות ושם יש שינו הנהגה, משא"כ בדעת עליון נכללים החסדים בגבורות. וצריך להמשיך הדעת עליון למלכות (הנהגת העולם) שיחיה במדת ההשתוות בלא שום שינוי כלל ובלי להתפעל מחיזו דהאי עלמא כלל, לידבק בכל עת בדעת עליון "אורייתא דכולא ימינא". ודעת עליון נמשך מדעת של 'עתיק יומין' הגנוז באוירא (דעת) של 'אריך אנפין' דרך הפה של עתיקא (א"א) והם מאירים גם בדעת תחתון ע"י החסד הראשון אשר בדעת הנקרא 'חסד יומא דמולהו' כידוע. וזה תלוי הנבואה ורוח הקודש שתחזור לישראל, כי ענין הנבואה הוא להמשיך מז' הבלים דדעת עליון (הם ז"פ מילוי שם ס"ג בגימ' הכל) שאור הבלים הם החושים ראייה שמיעה ריח דיבור וצריך לקדשם ועי"ז דבוק בדעת עליון בכל עת. (ים ההכמה)

כוונת הפה – שם ס"ג וכ"ב אותיות גימ' 'פה' – איתא בספר יצירה 'קבען בפה' ירצה על כ"ב אתוון שבהם ברא הבורא ית"ש כל העולמות וקבען בפה האדם, ונמצא שכן הוא וודאי שכשאדם מדבר איזה דיבורים הן בתורה הן בתפילה ודאי מנענע כל העולמות בזה. וזהו 'אמור מעט ועשה הרבה' שאף שהדיבור הוא דבר קטן, ועשה הרבה – עושה הרבה בעולמות. (עבודת ישראל אבות)

תפארת – הויה בניקוד חולם – "ויחלום" סוד הויה בניקוד חולם.. "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה ה" נצב עליו" היינו שכל היחוד נצב עליו (אוהב ישראל ויצא) שזה סוד הדבקות התמידי שה' נצב עליו בסוד נקודת החולם מלמעלה.

...מדור לצדיקים הגדולים, שעבודתם... היתה בבחינת מרכבה ממש לאין סוף ברוך הוא, וליבטל אליו במציאות ולהכלל באורו יתברך, הם וכל אשר להם, על ידי קיום התורה והמצוות, על דרך שאמרו: האבות הן הן המרכבה. והיינו לפי שכל ימיהם היתה זאת עבודתם. (תניא פל"ט)

והנה האדם הישראלי הוא מלא שמות הקדושים, הגולגולת הויה בניקוד קמין וכו'.. וזהו "ואלה שמות בני ישראל" שהם מלאים שמות הקדושים כנ"ל "הבאים מצרימה" רצה לומר אפילו בשעה שהם נופלים ממדריגתם ובאין לקלי' "את יעקב וגו'" רצה לומר י- עקב שהי' שהיא המחשבה העליונה ירדה לבהי' עקב, כדי ש"איש וביתו באו" שיעלו עם כל הנשמות שלמטה מהם כנ"ל (מאור עינים ריש פר' שמות)

וענין המרכבה הוא כי כאשר יהו"ק אדם במצוה מן המצוות יהיה פותח עליו צנור אור מן הספירה שהמצוה רומזת אליה, ובהיות הצינור ההוא שופע עליו השכינה רודפת אחריו לידבק עמו כדי לקבל מהאור ההוא עד שתתלבש השכינה בנשמת הצדיק ההוא ויהיה נשמתו כחיכל ובית מנוחה לשכינה... יתגלה אור הספירה העליונה ההוא...עד שימצא נשמת הצדיק ההוא היכל לשכינה ומרכבה לספירה... שופעת שפעה וברכותיה ע"י הצדיק ההוא אל כל העולמות. (עמ"ס רמזים פ"ב)

יחוד לתיקון הכעס (שערוה"ק דף יג.)

תקון י"ג והוא תקון אל האדם הכועס, והנה היה רוצה מורי ז"ל, קודם שנפטר לחיי העוה"ב, לתת לכל החברים תקון על הכעס, ולא זכינו לעשותו בעונותינו הרבים ונשכח עניינו ממני, אמנם עיקרו של דבר להתענות קנ"א תעניות כמנין כע"ם. (א"ש עם הכולל). ולכוין בשם אהי"ה דההי"ן (אלף הה יוד הה) שהוא בגי' כע"ם. והנה שלשה קנאות נרמזות בפנחס, ואלו הם בקנאו את קנאתי ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, והם אהי"ה דההי"ן בגי' קנ"א וזה צריך לכוין בתפלת שחרית. ובמנחה צריך לכוין לשם אהי"ה שעולה קנ"א באופן אחר כזה, א פעמים א', ה פעמים ה', י פעמים י', ה"פ ה', א ה"הההה יייייייי ה"הההה) ובערבית צריך לכוין לקנ"א השלישי והוא שני שמות אדנ"י אלהים שהם בגי' קנ"א. ואני מסופק אם אמר לנו לכוין להפך שהוא של מנחה בערבית ושל ערבית במנחה, והנה אופן הכונה הוא זה, ולכן נבאר קנ"א הא' דשחרית ומשם תבין האחרים הנה תתענה קנ"א תעניות וביום הא' תכוין לא' פשוטה, ובשליש תעניות האחרות תכוין אל אות ל' של מלוי האלף, ובשמונים תעניות האחרים תכוין באות פ' של מלוי האלף וכן עד"ו תכוין שאר ימים של הקנ"א בשם הנז' ואמנם הנקודות של השמות הנז' אינני זוכר, גם אינני זוכר המקום הפרטי שראוי לכוין בו כוונות אלו, אך מה שאני זוכר הוא, שצריך לכוין זה בשעת התפלה כנז', והנה אם ירצה לכוין זה בכל שאר רגעי ושעות היום, הוא יותר טוב, וגם לחסיר הכעס טוב הוא, שבשעת הכעס יכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן כנז' שהוא בנימו' כעס:

תקון י"ד גם מצאתי ענין אחד לתקון הכעס והוא זה, כל פעם שתקרא ק"ש בשחרית, תקבץ בידך ד' כנפות הציצית כנודע, ושים אותם על החזה, ותכוין כי כל כנ"ף מארבעת עולה בגי' כע"ם, והוא ג"כ בגי' אהי"ה דמלוי ההי"ן העולה בגי' קנ"א, והנה ד' כנפות הם בגי' ציצית ותכוין כי אלו ד' פעמים אהי"ה הנז' אשר מהם נמשך הדין והכעס יתמתקו ע"י אורות החסדים המתגלים במקום הזה דז"א כנודע.

יחוד ט"ז גם מצאתי תקון אחר לחסיר הכעס מן האדם כשמתגבר עליו, זולת מה שכתבנו למעלה שיכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן שהוא בגי' כעס [ע"ה]. גם יכוין במה שנכתוב ויתבטל ממנו היצה"ר הגורם לו להתכעס ויועיל לו, זולתו אם בבחירתו של האדם רוצה להמשיך עליו הכעס, ונבאר תחלה מהו ענין הכעס, דע כי ג' קנ"א הם כאשר ביארנו למעלה, הא' הוא אהי"ה דההי"ן שהוא בגי' קנ"א כמנין כע"ם, הב' הוא אדנ"י אלהים שהם בגי' קנ"א כמנין כע"ם [ע"ה], הג' הוא א' פעמים א', ה' פעמים ה', י פעמים י', ה' פעמים ה', והם בגי' קנ"א כמנין כע"ם [ע"ה], נמצא כי הכעס נמשך מב' שמות אדנ"י אלהים תרי בתי דינא רפיא וקשיא, וכשמתחברים שניהם יחד אז הכעס נמשך מהם, וז"ש כי [אנכי] ה' אלהיך אל קנא (שמות כ' דברים ה') כי מן אדנ"י ואלהי"ם נמשך הכעס שהוא קנ"א, וז"ס מש"ה "כי כעס בחיך כסילים ינוח" (קהלת ז') פי

מלת בחי"ק הם בגי' ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ומשם נמשך הכעס, והנה בחי"ק הם אותיות יב"ק ועוד אות ח' שהושמה באמצעם, והענין הוא כי בהיות הוי"ה ואלהי"ם מחוברים יחד מתמתק הדין של אלהים עם הרחמים שהוא יהו"ה, ואז הם בגי' יב"ק. ועי' הכעס גורם שאות ח' שהם הח' מלכים שמלכו בארץ אדום (והם שורש הימים) מתחברים שם, ועי"כ מחזירים העולם לתהו ובהו, וז"ס... ואחר שביארנו הפגם. נבאר עתה התקון. כי כיון שהפגם היה שע"י הכעס גרם להפריד הוי"ה מן אלהי"ם. תקונו עתה הוא שיחזור לחברים יחד, כמו שנבאר, והוא, כי בתפלת שחרית מנחה ערבית בג' ברכות ראשונות של העמידה, יכוין זה, כי בברכה א' דאבות כשאומר בא"י. יכוין בהוי"ה זו אל הוי"ה דע"ב יודי"ן. ותכוין לחבר ולייחד עמה שם אלהי"ה ביודי"ן. (יוד אלק ה' ה' וי' יוד ה' ה') ובברכה ב' דגבורות כשאומר בא"י יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דס"ג. ויחבר וייחד עמה שם אלהי"ם באופן זה והוא שיכוין בהוי"ה בניקוד אלהי"ם, יהו"ה כנודע. ובהוי"ה של ברכה ג' דקדושת השם כשאומר בא"י יכוין ביהו"ה דמ"ה דאלפי"ן. ויחבר וייחד עמה שם אדנ"י. (יוד א הא ד ואו ז הא י) ונמצא עתה כי בברכה ב' וג' כבר נתכוון אל חבר יהו"ה ואלהי"ם ויהו"ה ואדנ"י. שהם ב' כחות הדין אלהי"ם ואדנ"י, שמשניהם הכעס נמשך בגי' כנז'. ונתמתקו ע"י ההוי"ת. ובברכה א' נתכוון גם למתק השרש של שני הדינים הנז' שהוא שם אלהי"ה, אשר גם ממנו נמשך הכעס בהיותו מלא בהחי"ן כנז', ונמתק ע"י ההוי"ה דע"ב. והרי נמתקו ג' מיני הכעס שהם השרש ושתי ענפי"ן כנז"ל. גם צריך שיטבול ב' פעמים בכל שבוע, והוא ביום הג' וביום הו'... גם כאשר יטבול יכוין כי מקו"ה הוא בגי' כע"ם ובגי' אלהי"ה דהחי"ן ויכוין כי ע"י טבילות אלו יתבטל הכעס המתגבר עליו לאנסו, אם יתמיד בטבילות ככונה זו:

יחודים לתיקון הכעס

לכווין בתענית לתיקון כעס, (קנ"א תעניות) ומועיל ג"כ שלא לכעוס
אלף ה' יוד ה' א ה'ה'ה'ה' יי'י'י'י'י'י' ה'ה'ה'ה' אדנ"י אלהים
 יכוין בעת קיבוץ הציציות קודם קרי"ש בד"פ אהיה גימ' ציצית
אלף ה' יוד ה' אלק ה' יוד ה' אלק ה' יוד ה' אלק ה' יוד ה'
שלא ישל בכעס – יכוין בג' תפילות היום בג' ברכות ראשונות שלחם
 בשחרית בהויה של חתימת מגן אברהם **יוד אלק ה' ה' יוד ה' ה' יוד ה' ה' ה'**
 במנחה בהויה של חתימת ברכת אתה גבור **יוד י ה' ה' ואו ו ה' ה'**
 בערבית בהויה של חתימת ברכת האל הקדוש **יוד א הא ד ואו ז הא י**
 כאשר יטבול יכוין כי מקו"ה הוא בגי' כע"ם ובגי' **אלף ה' יוד ה'**

ומשמיה דהבעש"ט חק' איתא לכווין בר"ת הפסוק
"במה יזכה נער את ארצו לשמור כדברך" – בין אאלך (נתיב מצוותיך)

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד):

להחזיר הרשע בתשובה וצריך שיכוין החוטא ההוא אלו הכונות שנכתוב על הסדר [ימי השבוע].

ביום א' קח יום ב' לך יום ג' סמים יום ד' נמף יום ה' וישחלת יום ו' וְחִלְבְּנָה

ליל שבת קודש סמים יום שבת קודש וְחִלְבְּנָה מנחה של שבת זכה

וביאור הענין הוא, כי כשהאדם עוסק בתורה,

יכוין תמיד ויצויר נגד עיניו שם הויה בא"ת כ"ש שהוא מצפין

יום א' מְצַפִּין בנקוד קח

יום ב' מְצַפִּין בנקוד לך

יום ג' מְצַפִּין בנקוד סמים

יום ד' מְצַפִּין בנקוד נמף

יום ה' מְצַפִּין בנקוד וישחלת

יום ו' מְצַפִּין בנקוד וְחִלְבְּנָה

ליל שבת מְצַפִּין בנקוד סמים

יום שבת מְצַפִּין בנקוד וְחִלְבְּנָה

מנחת שבת מְצַפִּין בנקוד זכה

(דע"ה. כי מצפ"ן (הם שמות של) ב' פאות הראש, שהם עיקר יציאת הדיקנא. וגם שם זה הוא כללו' דיקנא דאריך אנפין, ודו"א, כנ"ל יחוד ה'. והנה כל הבירורים והתיקונים (שצריך לתקן ע"י תשובה) הוא כללות (ענין) הדיקנא (שענין הדיקנא הוא) לאכפיא (הדינים) וע"כ ננקדו כלם בניקוד פסוק זה, (של מעשה הקמורת) כי פסוק זה מסוגל למגפה ח"ו (שענין המגפה) הוא תיקון הז' מלכים – תיקון ניצוצות שנשכרו בכריאת העולם) כדאיתא בהל' שחרי' דהול' בס' הקרבנות):

יחוד 'מוגן' (שערוה"ק דף עז).

מוגן בגי' ג"פ אל. טוב להישיר ההרהור. וז"ם "אנכי מוגן לך" (בראשית ט"ז)

הנאמר באברהם

אל אל אל

יחוד לעזרר י"ג מרה"ר למלכות (שכינה הק')

וצריך שתמיד תשימנו לנגד עיניך, הנה אלהים במלוי יודי"ן הוא ש' כמנין מצפ"ן, שהוא תמורת הוי"ה בא"ת ב"ש, ויש בו י"ג אותיות בהיותו במלוי יודי"ן, (אלף למד הי יוד מם) ותכוין כי המלכות נקראת אלהים, והיא כלולה מן י"ג מדות שהם כנגד י"ג אותיות דמלוי אלהים. כי התחלתם של י"ג מדות דרהמים הוא שם ההוי"ה, כמש"ה ה' ה' אל רחום וחנן וגו' (שמות ל"ד) ואותה ההוי"ה תמורתה הוא מצפ"ן (נימ' ש' כמנין אלהים הנ"ל)

תכוין כי המלכות מתמלאת מן י"ג מדות הנז', הרומזות ב"ג אותיות אלהים

אלף למד הי יוד מם

מצפ"ן

גם תכוין כי ב' אותיות יש באלהים במלואו, והם מ' ה' שהם כגו' הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן (יוד הא ואו הא) של ז"א המשפיע בה

ז"א יוד הא ואו הא משפיע למלכות

אלף למד הי יוד מם

וזה השם הנז' דאלהים בכונה הנז', יהיה תמיד בין עיניך לעולם

יחוד להכרית הקלי'

אבגיתן

גם תכוין בשם אבגית"ן. והוא כגו' שו"ר, כי שם זה כורת כח המקטריגים והקליפות, העולים עד שש קצות העליונים, וז"ם השם הנז'

אבג

כי אותיות אב"ג שבו הם סוד ששה קצוות הנז' העולים כגו' אב"ג

יתן

ואותיות ית"ן שבו הוא לנתן המקטרג

גם אב"ג פי' שט"ן כמ"ש בתלמוד אבגא דבי רב:

יחוד "מצפ"ץ" לפתוח הדיבור בקדושה (שערוה"ק דף מב.)
...וצוה אותי מורי ז"ל לייחד זה קודם היהודים שארצה לעשות, וזהו תכוין
בשם מצפ"ץ. ותכוין בו שהוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא דעתיקא (אריך אנפין)
ומ' תקוני דיקנא דו"א, באופן זה –

ב ארבעה ראשונות (דיקנא דאריך – כתר חכמה דדיקנא)

צ מן הבינה ולמטה.

פ מן החסד ולמטה.

ץ מ' תקוני דיקנא דו"א.

ואח"כ תעשה היהודים שתרצה... נבארהו בה בקצור. והנה מן הי"ג חוורתי דרישא
דעתיקא שהם ג' הוי"ת. ארבעה נמשכים אחורי רישא. וארבעה (יורדים) כנגד פנים
מצד הימין. וארבעה (יורדים) כנגד השמאל. והרי הם שתי הוי"ת שהם שמנה אותיות.
והם (ה)שמנה חוורתי דרישא, נמשכים דרך ב' צדדי הפנים דעתיקא. ותחלה יורדים
דרך (ה)גלגלתא עד שתי הפאות דרישא דעתיקא. ומאלו השתי הוי"ת יוצאים ב' שמות
של מצפ"ץ מצפ"ץ בא"ת ב"ש. אחד מימין. ואחד משמאל. ומחס נעשים ב' פאות
הראש דעתיקא. וכל פאה בני' אלהי"ם. והיא בחינת דשערי המלכות דגלגלתא כנודע.
וכשהוא ביודי"ן הוא בני' ש' כמנין מצפ"ץ. ולפי שהוא בעתיקא. לכן אין נזכר בו
אלהי"ם. רק מצפ"ץ שהוא תמורת ההוי"ה. ולא אלהי"ם ממש. ושם זה דמצפ"ץ שהיא
הפאה של הראש מלכות שערי דרישא. ממנה משתלשלין כל י"ג תקוני דיקנא. וכולל
כולם באופן זה. כי הארבעה עילאין הם בסוד מוחין והם מ' דמצפ"ץ. ונשארים מ'
תקונים ונמנים מן הבינה ולמטה. והם צ' דמצפ"ץ והמעם הוא לפי שארבעה הראשונים
הם בחי' כתר וחכמה. וכוללים רישא דעתיקא שהיא כתר וחכמה בלבד, כנודע. ולכן
יש להם יתור ומעלה. ונמנים בפני עצמם. ואח"כ המ' אחרונים נמנים לבדם והם מן
הבינה ולמטה. ולהיות כי גם יש יתרון אל הבינה מן השמנה תקונין שתחתיה. לכן חזר
למנות השמנה תקונים אחרונים בפני עצמם, והם פ' דמצפ"ץ ואח"כ צ' אחרונה הם
מ' תקוני דיקנא דו"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי ארבעה ראשונים הנכללים
במ' דמצפ"ץ הם ג' בכתר. והם אור צה. אור מצוחצה. אור קדמון. (א"ה עיין בנ"ש ד' ס"ב
ע"א שכ' שורש דברים אלו הם בש' הצחצחות יע"ש) והרביעי הוא בחכמה:

יחוד "אמרי האזינה יהו"ה בינה הגיגי" (שערוה"ק דף לב):

אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי (תהלים ה) ר"ת חוץ מתיבת בינה הוא אהיה ואהיה הוא בכינה כנודע, וזהו תיבות בינה

וס"ת אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי הם ל"ה בני אגלא היוצא מן ר"ת ארבעה פסוקים והם

**יהודה אתה יודוך אוזוך ירך בערף איבך ישתזוו לך בני אבך
גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו
לא יסור שבט מיהודה ומוזקק מבין הגליו עד כי יבא שילח וכו' יקחת עמים
אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה:
אמרי עם הכוללות הוא רנ"ב שהם מספר האיברים של האשה.
הגיגי בני אל והוא שם בפני עצמו ונקודו במבטאו הגיגי**

יחוד "כי רצו עבדיך את אבניה" (שערוה"ק דף לו):

"כי רצו עבדיך את אבניה" ר"ת אלהים דאלפין רצ"א והכולל.

אלף למוד הא יוד במ

"כי רצו עבדיך את אבניה" ס"ת הם בני אמ"ת שהוא אהיה פעמים אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

וג"כ הם שבעה היות דס"ג

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

ואת עפרה יהוננו ר"ת בני אלהים והוא הפשוט של מלוי הנז"ל דאלהים דאלפין

ואת עפרה יהוננו ס"ת תה"ו לרמז כי ע"י האמת הנרמז למעלה בס"ת תחלת

הפסוק מתקיים אפילו עולם התהו הנרמז בס"ת אלן.

יחוד "אוהזה בסנסניו" (שערוה"ק דף מב):

והוא נכון לעשותו בכל שעה שתמצה. או אם תמצה לעשותו קודם שתישן. או אחר שתישן בקומך אחר הצות. והנה אם תמצה לעשותו קודם שתישן, תעשה באופן זה. תאמר תחלה סדר ק"ש וכל שאר הסדר של קודם השכיבה כמבואר אצלינו:

ואח"כ תאמר פסוק זה **אוֹזֶזָהּ בְּסַנְסִיּוֹ וַיְהִי זָא שְׂרִיךְ** (שיר ז') ותתחיל מן

אוהזה ולא מתחלת הפסוק ותכוין באמרך **אוֹזֶזָהּ** שהוא שם אחד קדוש מאד.

ותכוין בנקודו ... ותכוין שהוא מלא ו והוא בגי' כ"ו כמנין כ"ז אותיות של התורה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

אח"כ תכוין בתיבת **בְּסַנְסִיּוֹ** שהם אותיות שם אחד היוצא מתיבה זו שהיא

סְנַסְנִיּוֹ

ותכוין בנקודו שהוא נקוד **וְרַב כֹּזֵז**.

ותכוין שגי' הוא בגי' **רל"ו** כמנין **ורב כח**

ותכוין כי שם זה הוא סוד השדיים העליונים הנקראים **סנסניו**.

ותכוין לאחוז בהם וליינק ולקבל מהם אור גדול. וזהו אוהזה בסנסניו.

ותכוין כי דדים אלו הם בהיכל אהב"ה של בריאה הנז' בפ' פקודי בזהר.

ולכן תכוין אח"כ בר"ת וס"ת של **אוהזה בסנסניו** שהם אותיות **אוהב** לרמוז אל

הנז"ל ותכוין כי הוא שם קדוש, ותכוין שהוא דמילוי

אֵלֶּף וְאוֹ הֵי בֵּית

אח"כ אמור פסוק **גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כּוֹז** (תהלים קמ"ז)

בגי' **סנסניו** כנז"ל בנקוד **ורב כח** עצמו. ובגי' שלו.

ותכוין כי הוא סוד הדדים הנז' ותכוין שהם סוד **אלדד ומידד** באופן זה.

כי ב' פעמים ד"ד ד"ד הם שתי הדדים עצמם דד א' ימין ודד ב' שמאל. ולכן שם א"ל שהוא חסד נרמוז בדד א' ימני [שהוא אלדד]. ושני אותיות מ"י שהם חמשים שיערי בינה שהם גבורה נרמוזו בדד ב' השמאלי שהוא מידד. ואלו הם ארבעה אותיות אל ים שבשם אלהי"ם. ותכוין שהם הח' הנשארת משם אלהי"ם היא באמצע ב' הדדים:

דד ימין אל דד ה מי דד דד שמאל

ואם תרצה לעשות יהוד זה בקומך משנתיך אחר הצות תעשה ככל הנז"ל. אלא שתקדים פסוק גדול אדוננו אל פסוק אחרון בסנסניו:

יהוד "עולת תמיד העשויה" (במדבר כ"ח) (שערוה"ק דף עז:)

עולת בגי' אבגיתן

תמיד בגי' אחי"ה דיודי"ן ואלפי"ן והחי"ן. (א"ש ע"ה).

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא

העשיה הם ש"ין נימין שיש בתיקונא קדמאה הנק' אל דבדיקנא קדישא (תיקון הדיקנא הראשון כלול מכל הי"ג תיקונים וכל אחד יש בו י' ספירות הרי ק"ל, ונחלק לג' בחינות אל שדי' אל יהוד' אל אדני' הרי ש"צ נימין. דע"ה)

בהר בגי' אור והם ב' חלקי התפארת

פיני בגי' ק"ל. והם אחרונים דהוי"ה דמ"ה.

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא.

לריח בגי' רמ"ח.

ניחח בגי' הוי"ה דע"ב וד' אותיותיה.

יוד הי ויו הי ע"ב יהודה ד'

ליהוה בגי' אל יהוה

(א"ש ע"ה. 'אשה' לא נזכר ונלע"ד שהוא אלהי"ם עם ה' אותיותיו והכולל אלף למד' הי יוד מם)

יחוד "מה רב טובך" (תהלים ל"א) (שערוה"ק דף פז).

(מסוגל לשמיעת התפילה ומידרו הרש"ש בברכת שומע תפילה)

מה הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן

יוד הא ואו הא

רב ע"ב ק"ל דהוי"ה דאלפי"ן

יהוה יוד הא ואו הא ע"ב

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ק"ל

מה רב בני רמ"ח ע"ה.

והכוונה היא כי ע"י הוי"ה דמ"ה וע"ב ק"ל שלה כנו"ל שהם בני רמ"ח, ובהם נעשה המלבוש, שבו מתלבשים הצדיקים בג"ע ומלבוש הזה יש בו רמ"ח איברים.

טובך הוא ל"ז, שהוא מלוי דס"ג,

יוד הי ואו הי

והוא תיקון הי"ב מדיקנא דאריך אנפין שהוא פומא קדישא דיליה, שממנו יוצא ההבל שהוא בני ל"ז הנק' או"ר מקיף לכל כללות ז"א כי כבר ידעת כי יש לו מקיף א' פרטי, לכל אבר מן רמ"ח איבריו, ועוד יש לו מקיף לכל כללותו, ועוד יש לו מקיף שלישי המקיף לו ולנוק' ביהד, ...ונחזור לעניננו כי **הבל חנו' הוא חנו' באדרא רבא** (ק"ל ע"ב) דביה עתידין אבהתנא להתלבשא ביה. ונק' אחסנתא דאבוי ואמויה. הנרמז בתיבת "אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". יומין קדמאין דא"א. שיהיה להם אור מקיף מהבל הפה. וזש"ה אשר צפנת ליראיך הם האבות חנו'. הבל זה הוא כחי מרע"ה שהיה גלגולו של הבל כנודע. ולכן זכה ליכתב בו פה אל פה אדבר בו כי השיג עד הפה העליון הזה. משא"כ האבות שלא השיגו לזה רק לעת"ל חנו'. ובוה התקון הוא ענין ברכת שומע תפלה שהוא ברכת שומע תפלת כל פה. ...והם סוד ל"ז אלף עיבר דאתפשט ההוא **הבל חנו'** באדרא רבא. והוא בני **טובך** ולכן נאמר במשה כי טוב הוא. גם נאמר בו ותצפנהו כנגד מ"ש כאן אשר צפנת ליראיך

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בני

יאהויהה יאהלוהים יאהרונהי

שהם היהודים שמייחדים הצדיקים אשר על ידיהם זוכים להתלבש במלבוש של הטוב וההבל חנו'.

אשר צפנת ליראיך ר"ת אצל

וזשחז"ל בין אצל לאצל הו' תריסר גמלי דדרישא. פי' בין אצל הא' שנקוד פתח לשון עבר ובין אצל הוה ההוה עתה הנקרא אצל בניקוד (שכ"א) [צירי].

צפנת ליראיך ר"ת ק"ך צירופי שם אלהים שהם כמנין שנותיו של מרע"ה.

לכן נאמר בו ראה נתתיך אלהים לפרעה:

פעלת לחוסים בך [ר"ת] בני יב"ק

יאהלוההים

(מקיף לז"ן שהם הויה ואלהים)

נגד בני ר"ת ב"ן שהוא הוי"ה דההי"ן

יוד הוה וו הוה

(מקיף לנ"ק שהיא הויה דב"ן)

אדם גימ' מ"ה

יוד הא ואו הא

(מקיף לז"א שהוא הויה דמ"ה)

יחוד ליראת שמים (שערוה"ק דף עד:)

ירא את יהוה אהיה

בני ומלך ועם שונים ר"ת בני ש"די

ועם שונים אל תתערב (משלי כ"ד) ר"ת בני תש"ז ועם האותיות עולה תש"ך שהם עשר הויות דע"ב דיודי"ן. (א"ש ויתירים ב' כוללים) ותכוין להמשיך מן מ' הויות שבמ' ספי' המלכות וכלם ממלוי יודי"ן, אל ספי' המלכות התחתונה שעולה הוי"ה שלה ע"ב ויהיו תש"ך.

יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה

יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה

יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה יוד הוה ויו הוה

יוד הוה ויו הוה

ואלו חמ' הויות הם ג"פ רי"ו. גימ' יראה, רי"ו מימין, ורי"ו משמאל, ורי"ו באמצע.

גם ימשיך שם אהיה ושם ש"די הרמוזים למעלה. וימשיכם במלכות.

ובזה יועיל להמשיך האדם עליו יראת ה', אם יכוין תמיד בזה.

יחוד "אותך קויתי כל היום" (תהלים כ"ה)

ר"ת קכ"ז שהם אהוריים פשוטים של אדנ"י. (א אד אדנ אדני) ויכוין בג"פ מ"ב
אותיות שיש בג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה שהם ג"כ בגי' קכ"ז. ויכוין להמשיכם
אל האהורים הנז', שהם במלכות להמתיקם.

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד ויו דלכת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד.

מ"ב דע"ב

יהוה

יוד הי ואו הי

יוד ויו דלכת. הי יוד. ויו אכף ויו. הי יוד.

מ"ב דס"ג

יהוה

יוד הא ואו הא

יוד ואו דלכת. הא אכף ואו אכף ואו הא

מ"ב דמ"ה

ג' מ"ב - קכ"ז

להמשיכם לכתר המלכות

א אד אדנ אדני גימ' קכ"ז

יחוד לרבי יהודה בן אילעי (שערוה"ק דף מד.)

תכוין לשם 'יהודה' שהוא בגי' שלשים אותיות שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה. (יוד הי ויו
הי. יוד הי ואו הי. יוד הא ואו הא) שהם סוד הזכר. ותכוין להורידם אל הנקבה באופן זה.
שתכוין אל שם מ"ב היוצא מכל שם מאלו. (אלו המ"ב המופיעים למעלה) ...והנה ג' מ"ב...הם
בגי' קכ"ז ותורידם אל המלכות הנק' ג"כ יהודה כנודע. ותכוין בשם רבוע אחד א' א"ד
אד"נ אדנ"י שיש במלכות שהוא ג"כ בגי' קכ"ז ועי"ז תעלה המלכות עד הזכר ע"י ג'
מ"ב אלו ויזדווגו ויתייחדו יחד. (אפשר ליחדו בכל צדיק ששמו יהודה)
יכוין כל' אותיות אלו שהם סוד הזכר

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

ואח"כ יכוין לג' המ"ב כמו ביחוד הקודם שהם קכ"ז. ולהמשיכם למלכות שהיא קכ"ז.

יחוד פסוק "אור זרוע לצדיק" (שערוה"ק דף סג).

אור זרוע לצדיק. ר"ת ל"ח והם ב' מלויים דהוי"ה דאלפין י"ט י"ט

יוד הא ואו הא ללאה

יוד הא ואו הא לרחל

(תחלת בנין הנק)

ולישרי לב שמחה. ר"ת של"ו והם ג' פעמים יב"ק – שם הוי"ה ואלהי"ם

יאהלוההים יאהלוההים יאהלוההים

(דחיית הקטנות)

וס"ת אור זרוע לצדיק הוא ש"ע נהורין שהם

אלף למד אלף למד

(הארת א"א)

ונמשכים מן שני קפ"ד דאחוריים דהוי"ה דיודי"ן

יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד.

יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד.

אשר בתרין תפוחין דא"א עם כללותיהם

ס"ת של ולישרי לב שמחה הוא י"ז ומו"ב

והוא להמשיך מלמעלה (אור יסוד דאבא) עוד י"ז על מ"ה (שהוא ז"א)

יוד הא ואו הא

ויהיו ס"ב שהם שני

אל אל

ויהיה השם

יוד הו וי הו

אור בני ר"ז והוא

אלף למד אהיה (א"ש עה"כ)

(לבנות הנק)

זרוע בגי' רפ"ג והוא
אלף לבמד' אל אד"ג' וב' מללים
(למתק דיניה למוחין שלה)

לצדיק בגי' הוי"ה דע"ב דיודיין ואהי"ה דיודין עם הכולל,

יוד' הי ויו' הי אלף הי יוד' הי
(יהוד אבא ואמא להמשיך מוחין חדשים)

ועוד זרוע בגי'
אל אלף לבמד'

בגי' עם הכולל 'רי"ו' - מוחין חדשים שלה

אד"ג'

שהיא הנוק' - עם הכולל ס"ז - הרי רפ"ג - זרוע

ולישרי בגי' תקנ"ו והם ג' פעמים
אלף לבמד' אלף לבמד' אלף לבמד'

ל"ב שמחה בגי' שפה גימ' אלהים פשוט ומלא

אלהים פ"ו

אלף לבמד' הי יוד' במ' ש'

(נשלמת הנוק' ונקראת אלקים מלא)

וכל שמות אל' שזכרנו כלם הם להמשיכם אל זה האלהים למתקן,

השם מן שמחה בא"ת ב"ש הוא ב"ל"ס"ג' והוא בגי' אהי"ה דיודיין קס"א,

אלף הי יוד' הי (א"ש עם הכולל),

ונקוד מן אור זרוע לצדיק ולישרי

(ונמתקות הגבורות ע"י השמחה ועיקר החיות מניקוד היסוד דו"א)

וטוב לייחד זה היחוד באשמורת הבוקר בעת גילוי האור הגנוז. וכימות החול לכוון לגנוז האור
תוך יסוד דו"א עד לגילוי בשב"ק. דע"ה.

יחוד "עושה גדולות עד אין חקר" (איוב ט') (שערוה"ק דף עה:)

עושה הם אותיות ש"ע ו"ה. והוא כי ש"ע נהורין הם

אלף למד אלף למד

אר"ך בא"א, וק"ף בו"א,

והם ש"ע נהורין דבתרין תפוחין (של אמא) מכאן ומכאן

אלף למד אלף למד

ותכוין להמשיכם לזו"ן שהם אותיות

ו"ה שביעושה'

ועי"כ יוסרו ויובדלו מהם הקלי' הנק'

'עש' שביעושה'

ותכוין להסירם ע"י האש באופן זה.

כי אלהים דיודי"ן ע"ה בגי' אש'

אלף למד הי יוד במ

ותכוין להמשיך אש מן אלהים שהיא בינה אל הקלי' הנק'

'עש' שהיו נאהות באותיות ו"ה שהם זו"ן

והיו בתחלה 'עושה' ועתה יחזרו 'שעוה' ויותכו וימסו מפני האש.

וז"ם פ' "הרים כדונג נמסו" (תהלים צ"ז).

יחוד אחד מועיל אל השכחה (שערוה"ק דף כט:)

גם כאשר האדם יעשה עונות רבים. גורם לסלק שלשה אלפי"ן. שהם אותיות של"ג, ולהורידם לקליפות למטה. ועי"כ נתנת השכחה באדם. ושוכח כל מה שלומד. כי כן שלשה אלפי"ן הנז' הם ג"כ בגי' שכחה. וכאשר האדם חוזר בתשובה. ומכוין להחזיר ג' אלפי"ן הנז' למקומם. תוסר ממנו השכחה (יחוד זה ג"כ לתשובה למרות השלג על מצחו וכי')

אלף הי יוד הי

הי יוד הי

אלף הה יוד הה

הה יוד הה

אלף הא יוד הא

הא יוד הא

אלף אלף אלף גימ' שכחה

יחוד "פּוּתַח אֶת יַדְיךָ" (שערוה"ק דף עז):

פּוּתַח אֶת יַדְיךָ ר"ת

יֵאֵהָרֹנָה

פּוּתַח אֶת יַדְיךָ ס"ת

זוּחַךְ

בַּחֲלוֹף א"ת ב"ש הוּא

סָאֵל

וְהוּא ג"כ בִּגְי'

יֵאֵהָרֹנָה

לְכָל חֵי רִצּוֹן ר"ת רַחַל שֶׁהִיא ב"פ דְּמַנְעָה דְּמַנְעָה.

שְׂאֵלֵיהֶם נִרְמַז בְּזוּחַר (שְׁמוֹת י"ח). בְּאֹמְרוֹ דַּאֲחִית תְּרִין דְּמַעִין לְגוּ יִמְא רַבָּא, וְהֵם ב' כַּחֲוֹת הַדִּין.

ש"ךְ דִּינִים שֶׁהֵם ה"פ וּפ"ר דִּינִים שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת

דִּין דִּין דִּין דִּין דִּין מ נ צ פ ך

וּצְרִיךְ לְכוּיִן לְמַתְקֵם בְּמִלַּת רִצּוֹן

שֶׁהוּא סוּד אַחִי"ה דִּיודִי"ן קס"א.

אֶכְפֹּף הַי יוֹד הַי

וְהַחִוּי"ה שֶׁהִיא בִּגְי' מִקוּ"ם.

יֵיֵיֵיֵיֵיֵיֵי הַהַהַהַה וּוּוּוּ הַהַהַהַה

כִּנְדוּעַ סֶךְ שְׁנֵיהֶם שְׁמ"ז (כִּמְנִין רִצּוֹן)

אָמַר הַכּוֹתֵב חַיִּים עֵינַי בִּשְׁעַר הַתְּפִלוֹת בַּפ' זַה. וְשֵׁם קְבָלְתִּי בְּאוֹפֵן אַחֵר. וְהוּא כִּי רִצּוֹן הוּא פְּנִים דַּאֲחִי"ה דִּיודִי"ן קס"א וְאַחַו' דְּהוּי"ה דִּיודִי"ן קפ"ד.
ו' פֵּעְמו' ו'. ה' פ' ה'. ו' פ' ו'. ה' פ' ה'. בִּגְי' מִקוּ"ם.
(א"ש עֵינַי בִּשְׁעַר ו' (שְׁעִי"כ בְּכוּנַת אַשְׁרֵי) בְּכוּנַת פֶּסוּק זֶה בְּאוּרֶךְ)

יחוד לבעל תשובה (שער היהודים כ"ג: ומובא ג"כ בשערוה"ק דף ט:)

יכוין ב' פעמים יב"ק שבפרק ב' בתהילים. הא' בראש המזמור בר"ת

יענך יהו"ה ביום צרה בגי' יב"ק.

והב' הוא בסוף המזמור בר"ת

יעננו ביום קראנו ר"ת יב"ק.

גם פסוק **"כי אני ה' רופאך"** (שמות ט"ו), יש בו ד' יודי"ן. וטוב לאמרו בכל יום. ולכוין בו. להסיר מעליו הקליפות. ע"י ד' יודי"ן אלו. שהם ד' יודי"ן של שם הוי"ה דע"ב דיודי"ן.

יוד' ה' וי' ה'י

(אמר שמואל מה שנלע"ד הוא. שיאמר כל הפסוק. האמנם הכוונה תהיה בד' יודי"ן שבארבע תיבות הנז'. ועדיין צ"ע. כי במלת רופאך אין בה יו"ד ואפשר שטעות נפל ואפשר לומר יו"ד של מלת עליך)

ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוהיך והישיר בעיניו תעשה

והאזנת למצוותיו ושמרת כל זקיו כל המזולה אשר שמת

במצרים לא אשים עליך כל אגל יהודה רופאך

ובמידור הרש"ש כתב כך **כל אגל יהודה רופאך**

יחוד "פקח עיניך" (שערוה"ק דף ז:)

אמר חיים הכותב, שמעתי ממורי ז"ל, שראוי אל האדם שיכוין בקומו אחר חצות לילה, בפ' פקח עיניך וראה שוממותיננו, (דניאל ט') ולכוין כך במחשבתו, כי פק"ח בגי' שם הוי"ה מ"ה דאלפי"ן, ושם אהי"ה דאלפי"ן, והוא בגי' קמ"ג,

יוד הא ואו הא אלק הא יוד הא

ושניהם הם בגי' פק"ח (הם העין וכת העין. שער ההקדמות נד:)

ותאיר בהם מן שם אהיה דיודי"ן

אלק ה' יוד ה'י

שהוא בגי' כמנין עיניך ע"ה, והוא קס"א, והוא מועיל מאד אל האדם.

יחוד "אמת קנה ואל תמכור" (משלי כ"ג). (שערוה"ק דף עז.).
(דע"ה ... כבר ידעת שורש הב"ל הוא ל"ז מלוי ס"ג, והנה יציאתו מיסוד דו"א, לאור שבין נר"ה, מיסוד דאימ', וממנו נעשית הנוק'. מלבד הכל היוצא מיסוד אבא, ועיווין ביחודי השוכבים ... אהי"ה פ' אהי"ה שגו' אמת שהוא ז"א הנק' אמ"ת הנז'. וגם ביחוד ליל שבת קודש שנקר' אמת הדעת דו"א. והשתא קאמר אחר התפשטות החו"ג עד היסוד דו"א, ונתמתקו כראוי כידוע שנקרא יוסף, וגם יציאת כל בחי' ההבל מפני העטרה שממנו נעשה הנוק' שהיא אדנ"י מלא, אנו מכוונים לעלייתם בסוד או"ה עד חב"ד דו"א לכפילת החסדים כידוע...)

אמת כ"א פעמים

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

(דעת דו"א הנקרא אמת)

קנה ע"ה יוסף בגי' ג' הויות דב"ן

יוד ה'ה וו ה'ה יוד ה'ה וו ה'ה יוד ה'ה וו ה'ה

(דעת מתפשט ליסוד)

ואל בגי' ל"ז - מלוי דהו"ה דס"ג.

יוד ה'ה וואו ה'ה

(גימ' 'הבל' - ויוצא מיסוד דו"א לבנות הנוק')

תמכור עם ה' אותיותיו תרע"א. והוא בגי' אדני במלואו.

אלף דלת נו"ן יוד

ויכוין להעלות כל הנ"ל (באור חוור) אל אמת שהוא אהיה פ' אהיה (דעת דו"א)

יחוד "מה רבו מעשיך" (תהלים ק"ד) (שערוה"ק דף עה:)

מה רבו מעשיך ר"ת בגי' פ"ר כמנין מנצפך

מה רבו מעשיך ס"ת אל

מה במלואו מ"ם ח"א. והוא בגימ' אלהים

יחוד "לך אמר לבי בקשו פני" (שערוה"ק דף עה.)

(ענין היחוד להמשיך מוחין דתבונה כמו בעת קריאת שמע. דע"ה.)

לך אמר לבי בקשו ר"ת בגי' הוי"ה דס"ג

יוד הי ואו הי

(ו"ק דגדלות דאימא)

פני את ר"ת כסא

(כסא רחמים – כחכ"ד)

את פניך ר"ת כסא

(כסא דין – ו"ק מלכות דבריאה)

פניך יהוה אבקש ר"ת צ"א

יאהרונהי

(זו"ן המקבלים ס"ג)

והם ב' כסאות ושתי חיות ששמים ישראל.

והם יש"ם (כסא רחמים) וישראל זוטא (כסא דין)

יחוד נר (שערוה"ק דף כא:)

ג' יהודים הם... וביאורם הוא יהו"ה ואהי"ה ואת"ה ויהו"ה אלהי"ם מוחין דו"א עם מוחין דנוקביה. ויהו"ה אדנ"י הם ו' תחתונות דו"א עם שבעה תחתונות דנוקביה. וג' יהודים אלו הם בגי' נ"ר וכלם הם בזווג זו"ן. וכנגדם נ"ר ב' למעלה בזווג או"א ממש. עד"ו.ו"ם חיוב האדם להדליק בכל ליל שבת שתי נרות. נסור רס"ג, והכל בו שם, מביאו ב"ן לרמוז אל ב' זווגים אלו שהם זווג דאבא באימא. וזווג דו"א עם נוקביה.

יאהויהה

יאהויהה

יאהלוהים

יאהלוהים

יאהרונהי

יאהרונהי

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בג' היחודים שמיחידים הצדיקים (שערוה"ק סז:)

ועיין בדרושי חנוכה בדרכי העבודה שג' היחודים הם כנגד כתר – רצון ליהוד ה'. חכ"ד – מחשבה ביהוד ה'. חג"ת נהי"ם – הרגשת ועשית היחוד. א"נ כהינת חכ"ד חג"ת נהי"ם. חכ"ד – מחשבה, חג"ת – דיבור – הרגשה. נהי"ם – מעשה. ובכל עת צריך לידבק באלו היחודים (ים ההכמה)

יחוד "דבקה נפשי אחריד" (תהלים ס"ג) (שערוה"ק דף עה.)

(דע"ה היחוד הקדוש הזה הוא בנין הנוק' אב"א ופב"פ, בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו וכו' וזהו "דבקה נפשי שהיא בחי' נוק' קדישא (נפש) אחריד בסוד האהוריים, ואח"כ "בי תמכה ימיניך" בסוד הפנים. והנה כשהיא באחור שנכנית ע"י הגבו' צריך שיתמתקו הגבו' בתחלה, וזה אומר "דבקה" כשהיא דבוקה עמו באחור הוא גי' תצ"ג ע"ה. והוא חצי שם אבגית"ן ועוד להדיא גי' אגת"ן של הנו', ועם מלת ב"י ראש חצי האחרון של הפ' הוא אבגית"ן (שהוא) ראש שם בן מ"ב הנק' גבורה. וזה חסד שבתחלת שם בן מ"ב. וז"א ראש הגבו' כי סתם הגבורות בכל מקום שהם לנוק' מתכנים, וזה הורא' מתוק הגבו' בלקחתם באחור, וזה ג"כ ר"ת דנ"א כי בתחל' קודם בניינה היתה נקו' בלתי שום פרצוף, ואח"כ נכנית כל נקודה ונקודה שבי' נקודות בסוד פרצוף (י' נקודות בכל פרצוף) ובמקום שהיתה בת י' נקודות, עתה תהיה בת י' פרצו'. וז"ש עם י' אדנ"י שכל נקו' תהיה בת י"ס. ואח"כ תהיה פב"פ, וזהו כי תמכה ולא דבוקה כבתחלה ככותל א' אלא תמכה ימיניך בסוד וימינו תחבקני, ואז נק' בתי מצד מוחין דגדלות דאבא שלא זו מחבבה עד שקראה בתי, כי כל בחי' מוחין דאימ' לאחור מתכנים, וכל מוחין דאבא לפנים...)

דבקה בחלוף א"ת כ"ש

קְשֵׁרְךָ

והוא בגי' **צתג** (א"ש ע"ה)

גם הוא בגימ' (וכן הוא בחילוף אי"ק בכ"ר. שע"ה)

אֲגִיתֶךָ

ועם מלת **ב"י** שהיא ראש חצי האחרון של הפסוק ע"ה הרי

אֲבִגִיתֶךָ

שהוא ראש הגבורות שבנוק' דז"א

(למתק הגבורות כשהיא באחור)

דבקה נפשי אחריד ר"ת דנ"א ועם **י' של בי הרי אדנ"י**

(שבתחילה היתה י' נקודות, ועכשיו י' פרצופים)

בי תמכה ימיניך ר"ת בתי

(מוחין דפנים – שמקבלת מוחין דאבא ונקראת בתו)

יחוד הצדקה (שערוה"ק ל).

להוציא ניצוצות מגיהנם ע"י מצוות הצדקה – כל יום לפי בחינתו יום א' – הסד. לתקן י"ג ניצוצות של קרה, ע"י שם יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ע"י אלישע הנביא. והמלאך הקדוש אַנְרִיָאֵל והעבודה – הסתכלות עינים בד' אמות. יום ב' – גבורה. לתקן ו' ניצוצות של יתרו ע"י שם הקדוש יה, יוד הא ואו הא. ע"י רבי יוחנן בן זכאי והמלאך הקדוש מִיכָאֵל והעבודה – לשמור האזנים משמוע ברע. יום ג' – תפארת. לתקן ט' ניצוצות של יובל, ע"י שם יאהדוֹנָהי ע"י רבי יהודא הנדוואה, והמלאך הקדוש אַבְתְּרִיָאֵל. והעבודה – זירות משיחה בטיילה וליצנות. יום ד' ח' – נצה והוד. לתקן י"ב ניצוצות של דתן ואבירם ע"י ק"כ צירופי אלוקים, ע"י רבן גמליאל, והמלאכים הקדושים רַפָּאֵל וְנַבְרִיָאֵל והעבודה – לא ליסתכל ברע. יום ו' – יסוד. לתקן ח' ניצוצות של יבל, ע"י שם יה אדנ"י ע"י באלי, והמלאך הקדוש נְרִיָאֵל והעבודה – הוטם מלהריח ברע.

שבת קודש – מלכות. לתקן כ"ב ניצוצות של למך ע"י שם הקדוש יוד הא ואו הא אלקף דלית זון יוד ע"י רב מלכיו והמלאך הקדוש מְטַטְרִון ידיעה ועסק בחכמת האמת. הגנו מוכן ומוזמן קיים מצוות עשה שכ צדקה כשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, יה בזה, ביחודא שלים, בשם כל ישראל. לאוקמיה שכינתיה מעפרא.

י רחימו להבה
ה לחילו יאה
ו קוב"ה י"א

י הפועה
ה אלבעות הגותן
ו זכוע הגותן
ה אלבעות העני

צ רחור ברחור רחור על בחי' דלה ועניה
ק רחור על בחי' ירידה לחי' יחוד שלם

ע"י נתינת צדקה האדם בא ג"כ למדריגה יותר גדולה שיוכל לפעול הכל. (נועם אלימלך דברים) הרה"ק בעל האמרי יוסף מספינקא. אמר על עצמו, שהוא חד בדרא בצדקה, לא בגלל שנתן הרבה אלא בגלל שמיחד יהודים עליונים בנתינת הצדקה. וכל משכיל על דבר גדול ונפלא כזה ימצא טוט"ד כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו הכל לפי רב המעשה דהינו מצות הצדקה הנעשה בפעמים רבות להמשיך חיים עליונים ליחד יהוד עליון פעמים רבות (תניא. אנה"ק כ"א) שיעשה האדם מצוה אחת או תתראה (הארחה) מאירה, אך מצות הצדקה תאיר כל השבוע והיא בסוד "צדקתו עומדת לעד". (תהלים קי"א) (שערוה"ק דף ד:)

יחוד השתמחות בקברי צדיקים (שערוה"ק דף למ):

...בכל היהודים שיש בעולם אם אתה מייחד אותו בהשתמחך על קבר הצדיק ממש. צריך שתכוין כי ע"י השתמחותך עליו אתה גורם שגם הצדיק יהיה. גם הוא ישתמח נפשו ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר. והוא לחיות ונעשים עצמותיו בחינת גוף אל הנפש המשתמחת ומתפשטת בתוכם. וזו הנפש היא אותה הנשארית בקבר כנודע. והרי הצדיק הוא באותה שעה באלו הוא חי בנוף נפש. ואם אתה מייחד היהודים בביתך, שלא על ידי השתמחות. אין צורך אל הכוננת הנז'. אמנם לעולם צריך שתכוין. בין אם הוא בכחינת השתמחות. בין אם הוא בביתך. תכוין בכל היהודים כלם. להעלות נפשך ונפש הצדיק שהוא קשורים יחד. ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש אשר נפש הצדיק ונפשך תלויים בו באדה"ר, ותכוין לעורר אותו המקום...ואז תעורר את שתי הנפשות ביחד. ותעלה למעלה בסוד מ"ן. (ענין מ"ן - מיין נוקבין - השתקקות התחתון, ועי"ז העלאת ניצוצות למעלה. ועי"ז מוריד השפעות למטה, ונקראים מ"ד - מיין דוכרין. וזהו יחוד שלם). גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמרץ ובשמחה. וגם בהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

...ענין דבקות עם הצדיקים והשתמחות על קברם לאדבקא רוחא ברוחא ונפשא בנפשא כנז' בזהר פ' אחרי מות (דף ע' וז"ל ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי וחי. אזלי ומודעי לנפשיהו דצדיקיא, ובכאן על קברייהו אינון דאתהו לאודעא להו מ"ט דשוין רעותיהו דילהו לאתדבקא נפשא בנפשא וכי' ולהודכך זכך רב. ולהתקדש קדושה נפלאה. ולהתענג ענג עצום. לחוות בנועם ה'. לדעת איזה דרך ישכון אור בכל מעשיו. וידועוהו דברים אמיתיים. לא יחמיאו השערה. ובלבד שיתנהג בקדושה ובענוה וביראת הטא. וישים השם הנכבד והנורא לנגדו תמיד. לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה. ברהימו ודחילו, לייחדא שם ויה ע"י יה והנה אין ספק שלא ידמה האדם, כי הצדיקים בפטירתם והיותם שוכני עפר. במילים מן העבודה והיחוד ח"ו. כי הם מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה המייחדים הכמה עם כינה, בסוד נשמתם. ות"ת עם מלכות, בסוד רוחם. ומ"ן דידה בסוד נפשם. ומה גם בחצי הלילה שהוא משתעשע בסוד רוחי הצדיקים שכנ"ע כמבואר בזהר (פ' לך לך צ"ב). שסוד עבודתם וייחודם בהיותם בחיים. הולכים ומתחדשים ומוסיפים כח למעלה מידי יום ביום. ומאירים באצילות אור לאין ערך, בכל יום נוסף על הכיר, האמנם אחר פטירתם מייחדים, כאשר כבר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם שם מתפללים על החיים כנודע, בפ' שמות (דף י"ג) ובפ' אחרי דע"א. כמו שמצינו באבות העולם, שהם מתפללים על החיים, כנודע בזהר בפ' שמות ובגמרא מס' מציעא פ' הפועלים בעובדא דר' חייא ובניו, ומבואר שם בס' הזהר שאלמלא תפלת המתים, לא היו החיים מתקיימים, ואחרי שהקדמתי לך שהם עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשם ונשמתם למעלה בעולם העליון, הנה כאשר ייחד האדם היחוד העליון, ויכוין לעשות כל יחוד כנגד הנוגע לו. הנוגע לנפש לנפש. (-העלאת מ"ן ע"י המלכות - נוק') והנוגע לרוח לרוח. (-הורדת מ"ד ע"י ז"א. ועי"ז ליחד ז"א ונוק'). והנוגע לנשמה לנשמה. (-העלאת מ"ן ע"י הנשמה ואמא. והורדת מ"ד ע"י נשמה לנשמה הנקראת 'יחיד' ע"י אבא) ויכוין לדבק נר"ן של הצדיק שהוא ביהודים אלו. כל אחת בנוגע לו. וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנר"ן של אותו הצדיק בשעת היחוד. הנה אז בלי ספק תדבק נפשו ורוחו ונשמתו בנר"ן של אותו הצדיק בסוד נפשם.

יחוד ההשתטחות על קברי הצדיקים

<p>א</p> <p>יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק</p> <p>ובכח שם מ"ג</p> <p>יוד הי ואו הי</p> <p>לעורר מ"ן דאמא</p> <p>ה אהיה</p>	<p>יחוד או"א</p> <p>ג</p> <p>וייחד או"א</p> <p>יאהיהיה</p> <p>בכח שם ע"ב</p> <p>יוד הי ויו הי</p>	<p>ב</p> <p>יכוין לדבק ולקשר היה שלו עם היה של הצדיק</p> <p>ובכח שם ע"ב</p> <p>יוד הי ויו הי</p> <p>לעורר מ"ד דאבא</p> <p>י יהוה</p>
<p>א</p> <p>יכוין לדבק ולקשר נפשו עם נפש הצדיק</p> <p>ובכח שם ב"ן</p> <p>יוד הה וו הה</p> <p>לעורר מ"ן דנוק</p> <p>ה אדני</p>	<p>יחוד זו"ן</p> <p>ג</p> <p>וייחד זו"ן</p> <p>יאתדונהי</p> <p>ולייחדם בכח מ"ה</p> <p>יוד הה ואו הה</p>	<p>ב</p> <p>יכוין לדבק ולקשר רוח שלו עם רוח של הצדיק</p> <p>ובכח שם מ"ה</p> <p>יוד הה ואו הה</p> <p>לעורר מ"ד דו"א</p> <p>ו יהוה</p>

הצדיקים אשר קברותיהם נעלמים מבני אדם, ואינם ידועות להם, אלא לפרטים, כמו אלו שנכתוב בעה"ת בשער הגלגולים, הנה התפללות שהאדם מתפלל עליהם, הם יותר מתקבלות לפני הקב"ה, ויותר נשמעות (שערוה"ק כד):

מצינו במעשה דרח"ו שכיוון קודם יחוד "חוטם פה" והכאנום בהמשך מוטב לייחד אצל צדיק שקברו לבד. ולא בכית הקברות, שיכול להתעבר בו רוחות רעות, אם לא תיקן עצמו

וְכַשֵּׁי־נִגַּל לְשִׁמְחַ נִפְשׁוֹ בְּה' עַל יְדֵי הַתְּבוּנָנוּת בְּגִדְלַת ה', הָרִי בְּאַתְעָרוּתָא דְלִתְמָא אַתְעָרוּתָא דְלַעֲלָא, וְכֹלֵי הָאֵי וְאֹלֵי יַעֲרָה עֲלֵיו רִיחַ מְמָרוּם, וְיִזְכֶּה לְבְּהִינַת רִיחַ מְשַׁרְשׁ אֵיזָה צְדִיק שְׁתַּתְעַבֵּר בּוֹ לְעַבְדֵי ה' בְּשִׁמְחָה אֲמִתִּית, בְּדִקְתִּיב "שְׁמַחוּ צְדִיקִים בְּה'" וְתִתְקַנֵּם בּוֹ בְּאֲמַת הַשְּׁבוּעָה שְׁמִשְׁבִּיעִים "תְּהִי צְדִיק" (תניא פ"ד)

יחוד הוֹטֵם פֶּה (בלשון שְׁעִרוּהָ"ק מ: לתועלת המתחילים. עם הוספות מסידור בניהו)

דע כי הרבוע של שם מ"ה דמלוי אלפי"ן שהוא בני' ק"ל (יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא) הוא כפה של עתיקא קדישא, וז"ס מי שם פה לאדם (שמות ד') כי שם מ"ה הוא בני' אדם וריבוע ומלוי שם זה דמ"ה חוץ ממ"ה שבריבוע (יוד. יוד הא. יוד הא ואו). הוא בני' פה של האדם, שהוא שם מ"ה (יוד הא ואו הא) עצמו, והכור שניהם הוא ק"ל וזהו בחינת הצניעותו, (של הפה) ואמנם פנימיות זה הפה הוא הוי"ה של ס"ג, (יוד הו ואו הו) וכבר ידעת במ"א (שער אי"א פי"ב כל ענין שביהוד זה) כי גם כפה יש בחינת זוג מן הגרון והחך אשר בו, שהם אהה"ע וגיב"ק, כמו שנבאר בע"ה, ואז יוצאים שאר השלשה מוצאות, (דמלג"ת זשסר"ן בומ"ק) עד שנעשים כ"ב אותיותיהם, והנה החוטם של עתיקא קדישא, פנימיותו הוא הוי"ה דס"ג, (יוד הו ואו הו גימ' חוטם) והצניעותו הוא שלשה שמות של אהי"ה, (גי' גימ' חוטם) שיוצאים מן ג' אלפי"ן שיש בשם מ"ה (יוד הא ואו הא) אשר כפה עתיקא כנו', והם נמשכים למעלה. ונעשה החוטם בבחינת הצניעותו. וכדי לקצר נכתוב היחוד בקצרה ושים עיניך בו:

וזהו פדר היחוד שתייחד, תחלה תכוין כי משם מ"ה דמלוי אלפי"ן שיש כפה של עתיקא קדישא יוצאים שלשה שמות אהיה משלשה אלפי"ן שבו ונמשכים למעלה. ומהם נעשה בחינת החוטם של העתיקא בבחינת הצניעותו, ותכוין כי ג"פ אהיה הם בני' חוטם וכל אות מהם תנקה בקמין,

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה חיצוניות החוטם

יוד, יוד הא, יוד הא ואו. חיצוניות הפה

ונמצא כי בכל שם מאלו הג' פעמים אהיה יש בו ארבעה קמצי"ן והם ארבעה ווי"ן וארבעה יודי"ן (כל קמין הוא פס שהוא ו', ונקודה שהוא י') שהם ס"ד בני' כמנין הוֹטֵם עם המלה. ותכוין בנקוד זה כי מן החוטם הזה. נמשך חיות גדול אל זו"ן, כי מחד נקב ימינא נפיק רוחא לז"א לעוררו אל הזוג. ומנכב שמאלי נפיק רוחא אל נוקביה לעוררה גם היא אל הזוג, אמנם התעוררות הזה ע"ד הנז', יהיה לנקבה לעתיד לבא, שתתעורר מעצמה ע"י האי רוחא הנקב שמאלי, אבל עתה צריך התעוררות נשמות הצדיקים אליה. והנה ב' רוחין הנז' ימין ושמאל רמוזים בנקוד הנז', כי הנה ארבע נקודות קמ"ן שבכל שם מהשלשה הנז' הוא בני' ס"ד ותכוין כי בו רמוז שם ס"ג, עם בחינתו שהוא ס"ד, ומה מתעורר רוחא אל ז"א, ואח"כ תכוין באופן אחר, כי הנקוד הנז' שהוא בני' ס"ד ועם כללותו הוא ס"ה, כמנין אדני' שהיא הנקבה לרמוז כי מן הנקוד הזה נמשך רוחא דהיי עד נוק' דז"א.

ד' קמצי"ן גי' ס"ג ע"ה – רמו לרוחא דהיי לז"א. ד' קמצי"ן ע"ה גי' אדני – רמו לרוחא דהיי לנוק'

אדני'

יוד ה' ואו ה'

אח"כ תכוין בפנימיות החוטם הזה שהוא ס"ג כנז"ל והוא באופן זה כי ה"י ראשונה של שם זה במלואה הוא בנקבא דפרדשקא ימינא. ומה שהוא ה' על י' הוא לפי שכל זה הוא בבחי' מ"ן וה"י אחרונה של ס"ג היא נוק' דפרדשקא שמאלא והיא"ו היא המחיצה המפסקת בין ב' הנקבים הנז' נשאר אות יוד והוא בחי' תרין רוחין דגניזין בתרין נוקבין אילין כי אות י' היא רוחא דגניז בנקב ימינא בתוך אות ה"י ראשונה וממנו נמשך החיות אל ז"א לעוררו אל הזוג וב' אותיות ו"ד של מלוי אות יוד הנז' שגם הם במספרם י' הוא גנוז בנקב שמאלי תוך ה"י אחרונה, וממנו נמשך חיות אל נוק' דז"א לעוררה אל הזוג.

שם ס"ג של פנימיות החוטם עם רוחא דהיי לז"א ולנוק'

ה'י ואו ה'י

ותכוין להניחם החצוניות והפנימיות באופן זה עד שתכוין בווזג הפה של עתיקא,
הוספת הסידור: יכוין חיצוניות הפה דא"א יוד, יוד הא, יוד הא ואו. גימ' פה
ואז תכוין לעשות הווזג של הפה דעתיקא באופן זה תחלה תכוין כי פנימיות רוחא של הפה הזה
הוא שם ס"ג ותחברו עם שם אה"ה ותזווגם יחד

יוד הי ואו הי אהיה

יוד א הי ה ואו י הי ה

ותכוין שהם בגימ' אה"ה שהם אותיות של הגרון שהיא הנקבה כנודע.
הוספת הסידור: יכוין להמשיך מפנים דא"א מחוורתו דב' הפנים ב' מ"ב דע"ב לגרום יהוד חיך וגרון

יהוה יוד הי ויו הי יהוה יוד הי ויו הי

יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד

ואח"כ תכוין באותיות גיכ"ק שהם מן החיך שהוא הזכר (הכמה) ואח"כ תחברם יחד עם אה"ה
(כינה) אגחיהכעק ותכוין שהם בגי' רי"ז עם הכולל,

ואח"כ מזה הרי"ז יוצאים שלשה מוצאות האחרים בסדר הזה,

תחלה אותיות דטלנ"ת של הלשון שהוא כנגד יהוד אבא ואמא יאההיהה ע"י הדעת הנק' לשון.
ואח"כ אותיות השיניים שהם זשסר"ץ כנגד יהוד יאהלההים שהם המשה גבורות, והם אותיות
השיניים הנז"ל. ואח"כ אותיות בומ"ף שהם בשפתיים, והם סוד יהוד יאהדנחי שהוא יהוד החצון
כנגד הפה הנעשה מחבור השפתים. ותכוין באלו השלשה מוצאות הנז' שהם שלשה שמות יה"ו
שהם בגי' ס"ג כמו השם שממנו יצאו פנימיות הפה כנז"ל, והנה שלשה שמות הנז' יהיו
במלוי שם ס"ג יוד הי ואו וכל שם מאלו הוא בגי' יאההיהה עם כללותם נמצא כי תמיד אנו
מחברים שמות יהו"ה ואה"ה (דע"ה שה"ם חיך וגרון שהוא סוד אבא ואמא שהם המקור לכל הנז' אבל...)

דטלנ"ת יהוד יאההיהה זשסר"ץ יהוד יאהלההים בומ"ף יהוד יאהדנחי

יוד הי ואו גי' יאההיהה יוד הי ואו גי' יאההיהה יוד הי ואו גי' יאההיהה

והנה כאשר שלשה שמות אלו יוצאים מן הרי"ז הנז' ונמשכים (מהגרון) עד הפה, אז הם חוזרים
ומתהיים בבחי' הבל היוצא מן הפה, אלא שעדיין אינם יוצאים לחוץ אלא נמשכים עד הפה, ולכן
צריך לכוין בשלשה שמות הנז' שהם עת' במלוי יודי"ן, יוד הי ויו וכל אות ואות מהם נקוד בשתי
נקודות שהם שב"א קמ"ץ. ותכוין כי שתי אותיות הי ויו שבכל שם מאלו השלשה הוא בגי' הבל
לפי שהם בחי' הבל היוצא מן הפה כנז"ל. וכן נקוד כל אות ואות מהם שהוא שב"א קמ"ץ שהם
שלשה יודי"ן ו' אחת שהם ג"כ בגי' ל"ז ועם כללותם הם כמנין הבל לסבה הנז',

יוד הי ויו יוד הי ויו יוד הי ויו

ותכוין לחבר ג' שמות אלו בפה של עתיקא. ולכן תכוין עתה כי בחי' הפה הזה הוא מלוי דרבע
דשם מ"ה העולה בגי' ק"ל וכשתסור מ"ה נשאר כמנין פ"ה כנז"ל בתחלת הדרוש. שזה הוא
חיצוניות הפה הזה. יוד, יוד הא, יוד הא ואו.

גם תכוין אל פנימיותו שהוא שם ס"ג כנז"ל ועם כ"כ האותיות היוצאות מהגרון כנז' יהיו בגי' פה.

יוד הי ואו הי אוהע גיכ"ק דטלנ"ת זשסר"ץ בומ"ף גימ' פה

אח"כ תכוין להוציא שלשה שמות הנז' (ג' יהו"ה) מן הפה ולהוץ בסוד הכל היוצא מן הפה ויהיו בכחי' אור מקיף, כנודע, כי כל הכל הפה הוא אור מקיף, אמנם אל תמשיך כלם להוץ כי הוי"ה אחת מקובצת משלשתם נשארת בפנים בפה וזה עניינם, י' מיהו"ה הא', ה' מיהו"ה הב', וה' מיהו"ה השלישי, ושאר האותיות יוצאות להוץ בסוד הכל. ואלו הם ה"ו מיהו"ה הא', י"ו מיהו"ה הב', י' מיהו"ה הג'...וכלם מנוקדות בשב"א קמ"ץ... ולכן תכוין להוציאם בסוד הכל היוצא מן הפה שהוא אור מקיף,

תוך הפה מיהו"ה הא' מיהו"ה הב' מיהו"ה הג'

יהו"ה יהו"ה יהו"ה
הו"ה לפה יהו"ה יהו"ה יהו"ה

ומליבש את בחי' החוטם הנז'ל דבחי' הצוניותו ופנימיותו שירדו עתה, (אורותיהם) ונמשכו עד כאן במקום הזה – מחוץ הפה של העתיקא,

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה חיצוניות החוטם

יהו"ה ואו יהו"ה פנימיות החוטם

ונמצא כי בחי' החוטם נעשו אור פנימי (מתלבש בתוך הכל הפה הזה שהוא אור מקיף אליו). ועתה תכוין לזווג ג' מיני זווגים שהם יהו"ה אחי"ה, הו"ה אלהי"ם, יהו"ה אדני' ותתחיל תחלה לזווג הזווג הא' שהוא באבא ואמא ותכוין **שאבא ואמא** (הם) יהו"ה אחי"ה אח"כ תכוין להוריד שתי אותיות חיי וי"ו של יהו"ה הא' של הכל הפה המקיף, מנוקד כלו בשב"א קמ"ץ כנז' ותורידם ותמשיכם בשם ההוי"ה שהוא אבא כדי לעורר אותו אל הזווג ולכן תכוין שגם זו ההוי"ה שבאבא נקודה עתה כל אות ממנה בשב"א קמ"ץ ג"כ כמו החכל הנז', ואח"כ תכוין להוריד מן פנימיות זה החכל שהוא בחי' הצוניות החוטם. ותכוין להוריד שם אחי"ה הא' שבשלתם המנוקד כלו בקמ"ץ כנז'ל ותמשיכיהו באימא בשם אחי"ה שבה לעוררה גם היא אל הזווג, ואז תכוין שגם זה האחי"ה דאימא נקוד כלו בקמ"ץ,

מהכל הפה יהו"ה יהו"ה מחיצוניות החוטם אֱהִיָּה
לאבא יהו"ה לאמא אֱהִיָּה

ואח"כ תכוין בשם חי וי' של יהו"ה הא' שהוא הכל הפה, ותכוין כי יש בו ב' בחי' של הכל. אחד הוא באותיותיו עצמם שהם בגי' **הכל**. וכן בנקודם שהם **שב"א קמ"ץ** בכל אות מהם (כל נקודה הוא י' ופס של הקמץ הוא ו') שהם ג"כ עם כללותם בגי' **הכל** הב' (היינו הכל הב' של יתו הא') כנז'ל, ותכוין כי מן שני הכלים אלו נמשך התעוררות לאו"א שהם יהוה אחי"ה (דעי"ה ואעפ"י שאותיות חיי וי"ו נתלבש באבא ולא באי' הוא ע"ד לקיחת הו"א מודחן חלקו וחלקה ואח"כ נתון לנוק' חלק) הנז' כדי שיזדווגו יחד,

מניקוד הכל ז: אותיות הכל יהו"ה
לאבא יהו"ה לאמא אֱהִיָּה

ואח"כ תכוין להעלות נשמת הצדיק שהוא שתרצה בסוד מ"ן, ותכוין לעורר והמקום שכאוחו אברו של אדח"ר שבו נאחו ותלוי נשמה זו, ותחבר נשמתך ג"כ עם נשמתו כנז'ל בתהלת היהודים,

ב. יכוין לדבק ולקשר היה שלו עם היה של **א** יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק הצדיק לעורר מ"ד דאבא לעורר מ"ן דאמא

אֱלֹהִים
ע"י שם ס"ג
יְוָד הִי וְאוּ הִי

יְהוָה
ע"י שם ע"ב
יְוָד הִי וְיוֹ הִי

ויקבל על עצמו ד' מיתות ב"ד (הוספת הסידור)

סְקִילָה י א א יוֹד הִי וְיוֹ הִי ע"צ
שְׂרִיפָה ה ד ה יוֹד הִי וְאוּ הִי ס"ג
הַרְג ו ג י יוֹד הִי וְאוּ הִי מ"ט
חֲנֹק ה י ה יוֹד הִי וְהִי ב"ן

ואז תחבר ותשלב ב' שמות אבא ואמא יחד כזה **אֱלֹהֵי הַיְוָדָה**

ואח"כ תכוין לזווג הזווג הב' ותכוין יהיה **אלהים**. ואח"כ תמשיך אותיות יוד ויו מן יה"ו הב', של הכל הפה המקיף, מנוקד כלו בשב"א קמ"ץ, ותורידהו עד שם יהיה שבת"ת (ו"א) ואז תכוין שגם הו"ה זו ננקדת בשב"א קמ"ץ כל אות ממנה. וזה כדי לעורר אותו אל הזווג. ואח"כ תכוין ג"כ להמשיך גם מן פנימיות זה ההכל שהוא בחינת פנימיות החוטם. ותכוין להוריד מן אות י' שבנקב החוטם הימיני כנז"ל עד הו"ה זו שבת"ת (ו"א) כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להוריד מן פנימיות זה ההכל. שהוא בחי' הצוניות החוטם. ותמשיך שם אחי"ח הב' המנוקד בקמ"ץ אל שם אלהים. ואז תכוין לנקד שם **אלהים** הזה כלו בקמ"ץ ג"כ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם. מן אותיות ו"ד שבנקב שמאלי עד שם **אלהים** זה. לעורר את הנקב' גם היא אל הזווג כנז"ל בתחלת הדרוש.

רוחא דחיי מימין החוטם **וְד**
חיצוניות החוטם **אֱלֹהִים**
לרחל **אֱלֹהִים**

רוחא דחיי מימין החוטם **י**
הכל יהיה הב' **יְוָד וְיוֹ**
לז"א **יְהוָה**

ואח"כ תכוין להעלות רוח הצדיק ורוחך (ובסידור הוסף גם נפש) עמו **ב.** יכוין לדבק ולקשר רוח שלו עם **א.** יכוין לדבק ולקשר נפשו עם נפש רוח של הצדיק לעורר מ"ד דו"א הצדיק לעורר מ"ן דנוק'

אֱלֹהִים
ע"י שם ב"ן
יְוָד הִי וְהִי וְהִי

יְהוָה
ע"י שם מ"ה
יְוָד הִי וְאוּ הִי

ואז תחברם יחד שתי [שמות] אלו כזה **אֱלֹהֵי הַיְוָדָה**

אח"כ תכוין לזווג זווג שלישי, ותכוין שהם יהו"ה אדנ"י. ותכוין להמשיך אות יו"ד מן יהו"ה השלישי. של הבל הפה המקוף. המנוקד כלו בשב"א קמ"ץ כנז"ל. ותמשיכהו עד שם ההוי"ה הנז'. ותכוין כי גם היא ננקדת עתה כלה בשב"א קמ"ץ כל אות ואות כדי לעוררו אל הזווג ואח"כ תכוין להמשיך לו ג"כ מפנימיות שבתוך זה ההבל שהוא בחי' פנימיות החוטם מן אות י' שבנקב ימיני שבחוטם של הוי"ה זו כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להמשיך מפנימיות שבתוך זה ההבל מבחי' החצונות של החוטם. והיא שם אהי"ה השלישי. המנוקד כלו בקמ"ץ כנז"ל. וזה תמשיכהו בשם אדנ"י הנז'. ותכוין שינקד גם הוא כל אות ואות בקמ"ץ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם מן שתי אותיות ו"ד שבנקב שמאלי של החוטם ותורידהו עד שם אדנ"י כנז'. כדי לעוררו אל הזווג.

רוחא דהוי מימין החוטם י	רוחא דהוי משמאל החוטם וד
הבל היהו' הג' יו"ד	היצוניות החוטם אהי"ה
ליעקב יהו"ה	לרחל אדנ"י

(אם תרצה תעלה מן ומיד ותיחד וז"ן עיין באמצע עמוד הבא) ואם תרצה לחבר זה היהוד. עם זה היהוד הב' שנבאר עתה בעה"ת באופן זה. כי כשתגיע להורדת אהי"ה השלישי לשם אדנ"י אז תכוין ביהוד הזה והוא: יהוד ד' הנה שם אהי"ה שרשו הוא בכינה. והוא מתדלק בשם בוכו באבג"ד כנודע. ותחברם ותשלכם כזה אבהויכהו וכבר ידעת כי שם בוכו הוא שעור מדת המלכות, ועיין במה שביארתי בפי' התפלות של "בכל ובידך כה וגבורה ובידך לגדל ולחוק לכל" (ד"ה א' כ"ט) גם ידעת איך הוד של אהי"ה שהיא הכינה נמשכים המשה אצבעותיה בסוד המשה אותיות של מנצפ"ך למטה. וממנה נעשים סוד מ"ן שבמלכות. כמבואר בפסוק ונתתם חמישית לפרעה (בראשית מ"ז) והנה תכוין כי שם בוכו והוא בגי' ידך לרמוז שאלו השמות הם סוד הורדת כה מ"ן אל המלכות. כדי שתוכל היא אח"כ להעלות מ"ן. ותכוין להורידם בסוד הוד של הכינה במלכות, ואחר שהברת ב' שמות הנז' אבהויכהו תכוין הם בגי' נ"ו. (א"ש עם הכולל) ר"ל כי ב' שמות אלו אתה ממשיך אותם בתחלה בג' מוחין שבמלכות. כדי שירד כה מן ג' מוחין שלה אל המ"ן שלה. ועיי"כ יהיה כה במ"ן שלה לעלות. וסוד מ"ן שלה הוא שם ב"ן

יו"ד ה"ה וו ה"ה ועם ג' מוחין (והכולל) הרי נ"ו כמספר ב' השמות הנז'ל [ע"ה]

ואח"כ תכוין כי ב' שמות אלו אבהויכהו הם בגי' נדב וז"ם פסוק "הבכור נדב" (במדבר ג') כנודע כי נדב ואביהוא ואליהו הם סוד המ"ן. וכמו שנבאר בע"ה.

ואח"כ תכוין כי המשה אותיות ראשונות של שלוב שני שמות הנז'ל הם אותיות אביהו של אביהוא ונשארים עתה ג' אותיות כהו והם בגי' אל מן אליהו והסירים עתה אות א מן אביהו ואותיות יהו מן אליהו

ותכוין לחבר האלף של אליהו ותשלם באביהוא ותחבר יהו של אביהוא באליהו והרי כל שלשה שמות נדב ואביהוא ואליהו רמוזים כאן

אח"כ תכוין ב' שמות הנז"ל שיש במלואם כ"ב אותיות כזה

אלף הה יוד הה

בית ואו כאף ואו

והם סוד אותיות איהו (גימ' כ"ב) שהיו חסירים מן אביהוא ואליהו
ואלו הם **סוד כה הכ"ב אותיות** שנותנת הבינה למלכות.

אחר כך תכוין לחלק חבור ב' שמות הנז"ל לד' חלקים כזה **אב הו יב הו** ותקדם
אָב ותכוין שאלו הם **א"ב** מן **אבגיתן'** ונקוד זה בגי' כ"ז כמנין שם **יהוה**
הו הה' מתחלפת בצ' בא"ת ב"ש. והרי **וצ'** של **'שקוצית'** ונקודם בגי' נ' שערי בינה.
יב והם ב' אותיות משם **'נגדיבש'** ונקודם הוא בגי' ל' כמו האותיות עצמם.
הו ואות הה' מתחלפת בא"ת ב"ש בצ' של **אבגיתן'** והוא"ז היא מתחלפת בחילוף
אותיות של) אח"ם במ"ע באות ר' של **קרע שטן** ונקודם הוא בגי' כמו האותיות עצמם
עם כללותם. (א"ש כי ב' פתחין הם ב' ווי"ן והם בגי' י"ב וכן ה"ז עם הכולל הם י"ב)

ותכוין אחר כך להעלות עתה מ"ן ולקבל מ"ד

א. להעלות נפשו ונפש הצדיק ליחוד ולמ"ן אָרְנִי ע"י שם יוד' הוה וו הוה	ב. להעלות רוחו ורוח הצדיק ליחוד ולמ"ד יְהוָה ע"י שם יוד' הוה ואו הוה
--	--

ותכוין לכלול הכל (מ"ן ומ"ד) בשם **יוד' הוה וו הוה**

ולחבר יעקב ורחל **יְאֶהֱרֹנְהִי**

ותכוין כי שתי אותיות ו"ד הנמשכים אליה מן נקב החוטם השמאלי כנז'
נעשים עתה צורת אות ה' להורות כי נתעברה מן זוג זה.

ה

(דע"ה הזוג שקודם זה הוי"ה ואלהו"ם הם ישראל ולאה והם נק' זי"ן הגדולים שהם עצמם נק' רוח
בערך כללות האצ"י, וזה הזוג הג' הם יעקב ורחל שהם נק' נפש בערך הכולל ולכן ב' הזוגים היו
בבחי' נ"ר שלו ושל הצדיקים כידוע)

יחוד 'החיוורתני' (שערוה"ק דף מה.)

ענין היחוד בקצרה (לשון המלקט)

להמשיך הארות מ"ג חיוורתני

(הם אורות היוצאים מגולגלתא - כתר דאריך אנפין - והם ג' שמות הויה במילוי יודין - ע"ב)

אל י"ג נימין

(הם אורות היוצאים מקרומא דאוורא - מוחין שבתוך כתר דא"א, והם בצורת שער הראש - והם י"ב יודין, ועוד אחד הכלול מ"ב יודין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג יודין)

ואל י"ג תיקוני דיקנא

(הם אורות היוצאים ממוחא סתימאה - חכמה דא"א, והם בצורת שער זקן - והם י"ב ויין ועוד אחד הכלול מ"ב ויין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג ויין)

וג' הארות נמשכים - הארת אותיות. הארת נקודות. הארת טעמים.

והנימין מכסין את פני אריך אנפין, ועכשיו מכוונים לסלקם לצדדין ולהכרימם שם עם שער הדיקנא ועי"ז מתגלים פני א"א ויוצאים ממנו הארות גדולות ונעשה 'עת רצון' ונמשכים השפעות עליונות בכל העולמות.

הוא היחוד העליון מאד בי"ג תיקוני דיקנא עילאין דאריך... וכל רצונו של

מורי זללה"ה שזה היחוד יהיה יותר מורגל אצלי בקביעות לעשות ובה

אשיג מאד (שער היחודים פ"ז)

סדר היחוד (מסידור הרש"ש)

עיקרו הוא מר"ח אלול עד יוה"כ (והוא מסוגל בזה החדש כי בו נפתחים שרשי י"ג מדות הרהמים די"ג תיקוני דיקנא). ואמנם הוא טוב מאד, בכל עת ובכל שעה בכל השנה כולה. והעיקר הוא כליל שבת אחר הסעודה קודם הצות לילה. או כלילי החול אחר הצות לילה. כי אז הוא עיקר עת רצון. גם הוא טוב להשתמחות על קברי צדיקים והוא המוכרח כי על ידו מתעוררים כל המצחים וכו'. וכונת יחוד זה הוא להאיר מן י"ג חוורתני דרישא חוורא. (אריך אנפין) מדריגה אחר מדרגה עד ז"א. לעוררו אל זווג עם נוקביה. יחוד זה להמשיך מן נדעת דעתיק עד ז"ן לזווגם ולהמשיך לך הארה שתשיג בסודות.

ואלו הג' ע"ב הם החיוורתני גולגלתא דאריך אנפין הנמצאים מאור חוור דנצח הוד דעתיק יומין המתלבש בתרין אודנין ובתרין עיינין דאריך אנפין, (ואחר התלבשותם באריך אנפין יוצא הארתם לחוץ מגולגלתו ונקרא אור חוור) ומחם נמשכים ומאירים לי"ג נימין (י"ג הארות בצורת הכלות שער היוצאים מ-) דאורא (דא"א) ולי"ג תיקוני דיקנא (י"ג הארות בצורת דיקנא של א"א) ולעיינין (של ד"א, לבסוף)

י"ג חירותי דא"א הם ג' ע"ב שיש בהם י"ב יודין, ומ' ווין, ג' דלתין וו' ההין.
ותכוין כאילו אתה רואה ג' ע"ב

יוד הלי ולי הלי יוד הלי ולי הלי יוד הלי ולי הלי

אלו הם י"ב נימון דרישא תנינא אוירא הנמשכים מכה אור חוזר דנצח הוד דעתיק
ותמשיך ותאיר בהם מ"ב יודין דחיוורתני.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

נימא הי"ג הכוללת תמשיכנה מהי"ב יודין הראשונים אחר שהאירו לעיניך.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

ויכווין להמשיך ולהאיר מנ"ו ווין דחיוורתני לתיקוני דיקנא דא"א, ויתחברו אלו המ'
ווין עם ג' ווין אשר שם בג' קס"א של מלבושיהם ויהיו י"ב תיקוני דיקנא

יוד הלי ולי הלי יוד הלי ולי הלי יוד הלי ולי הלי

אלף הלי יוד הלי אלף הלי יוד הלי אלף הלי יוד הלי

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

תיקון הי"ג ונקח תמשיכהו מהי"ב תיקונים הראשונים

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

להמשיך מוג' דלתין דג' שמות ע"ב דהיוורתני נקודות לי"ב נימין.

יְרֵד־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ
הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ

להמשיך מוג' דלתין עצמם נקודות לנימא הכוללת.

הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ הַ

להמשיך ולהאיר מוג' החין ראשונות דג' שמות ע"ב דהיוורתני,
נקודות לי"ב תיקוני דיקנא

יְרֵד־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ
רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ

להמשיך ולהאיר מוג' החין שניות דג' שמות ע"ב דהיוורתני, נקודות לתיקון חי"ג

יְרֵד־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ וְיִרְוֶה־הַיְיָ
רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ רֵרֵ

להמשיך ולהאיר מגו דלתין דג' שמות ע"ב דהיוורתני טעמים לי"ב נימין

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה

להמשיך ולהאיר מגו דלתין עצמם טעמים לנימא חי"ג הכוללת

וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה

וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה

להמשיך ולהאיר מגו החין ראשונות טעמים לי"ב תיקוני דיקנא דא"א

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה

להמשיך ולהאיר מגו החין שניות דג' שמות ע"ב דהיוורתני, טעמים לתיקון י"ג

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה וְיְהוָה

והנה מהז"ת דעתיק המתלבשים ברישא דא"א אינם נגלים רק בחי' נהי"ב, וההג"ת אורותיהם סתומים. והנהי"ם הם מתלבשים - מלכות בחושמו, יסוד במצחא, נצח והוד בתרין אודנין ותריין עינין, גם אלו הנגלים אינו תדיר כי הנימין מכסים עליהם בפנים.

ולכן יכוין עכשיו לסלק ולחבר הנימון ויתחברו בפאות דאריך לגלות הארת פנים דאריך לדיקנא דידיה, ויתקשרו אלו הנימון בדיקנא דא"א ויאירו בדיקנא אור גדול. וכשמסתלקים הנימון מעל פני א"א אז יוצא אור גדול מנהי"ם דעתיק המתלבשים במצחא דא"א ובעיינין ובהוטמא ועי"ז יתחברו הנימון עם תיקוני דיקנא, ויאירו היודין בוויין. ונקודות היודין יתחברו בנקודות הוויין ויאירו בהם אור נוסף גדול מלכים לעבדים. וכן טעמי היודין שהם זכרים יתחברו עם טעמי הוויין שהם נקבות ויאירו בהם.

י"ב נימון דשערי מתחברים עם י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג עם תיקון הי"ג

יך יך

נקודות י"ב נימון דשערי מתחברים עם נקודות י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך

טעמי י"ב נימון דשערי מתחברים עם טעמי י"ב תיקוני דיקנא

יך יך

נימא הי"ג בתיקון הי"ג

יך יך

ואחר שהמשכת האור הגדול הזה תכוין להמשיך כמו שכתוב בתפילה שלפניך

תפילה אחר היהוד (בדמעות שלישי אם הוא בחול)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתתגלה עתה על ידי עת רצון העליון ותאיר ברצונך בכל העולמות אשר בראת, ותשפיע עלי הארה לשוב בתשובה שלימה לפניך, ותפתח לי שערי חכמה בינה ודעת (חכמיאל שמושיאל עזריאל) לידע ולהבין סודות צפוני תורתך הקדושה כדי שנעבוד אותך עבודה זכה ותמה בלב שלם, ותרצה עינותינו, ותעננו. ותחון אותנו במתנת הנם בעת רצון זאת שהיא התעוררות רצון העליון – מצחא דאריך אשר גנוז בתוכו יסוד דעתיק.

(ע"י שאני מכוין להמשיך מסוד או"ע מאור העליון מבינה דעתיק אחר שנמשכו והאירו י"ב יודין החיורתי ל"ב נימין, והט' וזין למ' תיקוני דיקנא, אנו ממשכים ומאירים להם בנקודות וטעמים מהאותיות הנשארות בזה)

ולחמשיך אור הבינה דעתיק דרך הוי"ן, **עד המצחא דא"א**, ששם גנוז יסוד דעתיק, ויוצא אורו לחוי"ן, והאור של הבינה שבחוי"ן יכנס לפנים, ויפגעו זה בזה, ויאירו אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דא"א** ויאיר שם אור גדול. וירד האור ההוא **עד מצחא דז"א**, ויאיר שם, ועי"ז אתכפיין הדינים אשר שם, וירד האור ההוא **עד העינים דז"א**, ועי"ז יהיה בו כח להסתכל במצחא דעתיק ויקבל אור גדול משם.

מחכמה דעתיק

לבינה דעתיק

אהיה

למצחא דאריך

אהיה

למצחא דא"א

אהיה

למצחא דז"א

יהוה

ותכוין להמשיך אור מן חכמה דעתיק אל אהיה הא' שבבינה דעתיק ששם גנוז חכמה דעתיק.

ותמשיך האור אל אהיה השני שבמצחא דא"א שכתוכו הדעת דא"א ובתוכו היסוד דעתיק.

ואח"כ תמשיך הארה זאת אל אהיה הג' שהוא במצחא דא"א.

ואח"כ תוריד האור הזה עד מצחא דז"א שכתוכו הדעת דז"א ובתוכו יסוד דא"א ושם יש שם הוי"ה:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שעל ידי המשכת האור הנזכר שהמשכתי שתתגלה החכמה וסודותיה בהוי"ה הזאת, וימשך אלי מזאת ההוי"ה ידיעה וגילוי סודות התורה שיודיעוני מן השמים. ותכוין כי אלו המצחים הנז' הם בסוד יסוד ודעת שהם ספירות המורים על הזיווג לכן תכוין שע"י כח אור המצחא העליון שהמשכתי יזדווגו זו"ן. **יאהדו"נהי**

מוד יחודי האותיות

כשעלה ברצונו ית' לברוא את העולם להיטיב לברואיו צמצם הקב"ה את עצמו (שענין עולם הוא העלם אלוקות, והעבודה, לגלות שוב את אורו ית"ש בעולם, ובתחילה היה הכל מלא מאורו ית' ע"כ הוצרך לצמצם מקום) ולהיכן צמצם את עצמו, שמעתי מפי מורי ז"ל שצמצם עצמו בתוך האותיות התורה שבהם ברא את העולם, ואמר שזה הפירוש 'כביכול ב"ה' ר"ל ע"י כב' אתון יכול הקב"ה להיות בזה העולם, והצדיק העוסק בתורה לשמה בקדושה הוא ממשיך את הבורא ב"ה ויתעלה בתוך האותיות של התורה (נע"א וירא)

ובדרושי המלבוש (דרושים שאמר האר"י הקדוש לתלמידו הראשון מהר"י פרוג, ומהרה"ו לא ביאר מאלו הדרושים כי אם ברמזיה אחת. והם עוסקים בעולמות אשר למעלה מעולם האצילות) נתבאר שאחר שצמצם השי"ת את אורו הגדול נשאר עדיין רשימו (רושם) של אורו ית' שם' ומהארה זו נעשו אותיות התורה והם א' ב' ג' וכו' לפי הסדר זה תחת זה, אך עדיין היה אור גדול ולא יכל העולם להתקיים, ע"כ קיפל הקב"ה חצי הלבוש, והעלאו למעלה, ונעשה ב' שורות אותיות זה ליד זה א-ל, ותחתו ב-ם ותחתו ג-נ וכו' וזה סוד צירוף א"ל ב"ם, והם י"א צירופים כנגד י"א ספירות (ובהם כלולים הרבה צירופי אותיות בסוד רל"א שערים, ויש עוד סדרי אותיות כגון א"ת ב"ש וכו', וכן אה"ם בפ"ע וכו' אי"ק בכ"ר וכו' ועוד ואכמלה"ב) ובאלו הצירופים ברא הקב"ה את העולם שכל דבר שבעולם יונק מאלו הצירופים בסדר, ובשינוי, בחילוף, ובתמורה, כל דבר לפי מעלתו וקדושתו מותהה מאותיות אחרות.

ובספר הקדוש **ספר יצירה** נתבאר מהלך צירוף האותיות בסוד 'אש רוח מים' והאיך נמצאים בעולם שנה נפש' ונחלקים לאותיות אמ"ש והם שורשי העולם, ולמטה מהם אותיות בג"ד כפר"ת, והם בחינות ההנהגה כחסד ודין, ולמטה מהם אותיות הו"ו חמ"י לנ"ם עצ"ק שהם י"ב גבולי אלכסון הכוללים כל פרטי העולם ואכמלה"ב.

וצדיקים הקדושים היו מתקשרים בקדושת האותיות ובאור הגנוז בהם ועי"ז היו זוכים לכל הקדושות וההשגות אלוקות והדביקות. וכן היה דרכו בקודש של **הבעש"ט** הק' בהתקשרות לאותיות עצמן, כדאיתא **בתולדות יעקב יוסף** בענין תורה לשמה, לשם האות. והבן. (ואפשר זהו חידושו באהבת כל אחד מישראל בסוד ס' ריבוא אותיות לתורה, כל אחד לעצמו קדוש, גם בלי צירוף אות אחרת, היינו בלי משמעות לעצמו, והבן.)

ובאוהב ישראל (פר' ויצא) כתב זול"ק: כל אות מאותיות התורה שהם כ"ב אותיות אשר המה נראים קטנים בכתבתן אכן בשרשן הרמה בקודש אין לשער ולהעריך גודל מהותם ואיכותם של כל אות, והם עולמות הקדושים והטהורים, ובכל אות יש אלפי אלפים רבבות נשמות אשר כל אחד ואחד (מתפרט) בסוד נפשין רוחין ונשמתין, וע"י היו הקדמונים הק' משתמשים בשמות הק' בקדושה ובטהרה כי הם מדבקין את עצמן להאותיות הק' בסוד נפשין בנפשין רוחין ברוחין נשמתין בנשמתין, ועי"ז היו יכולים

לפעול להמשיך הדבר אשר היו צריכים, וכ"ז היה בקדושה ובטהרה ובכוונה שלימה באימה וביראה.

בזוה"ק (תק"ז ח) אתוון כסומון ומעמים ונקודות כמתג ורמן לאותיות וקשה וכי לא מצא הזוה"ק להמשיל האותיות כי אם למוסם וצ"ל דה"פ כמו שע"י מוסים נמשכת מרכבה של בשר ודם כן נתן הקב"ה כח באותיות שמי שילמוד אותם בדחילו ורחימו יהיה נמשכת לו המרכבה של מלך מלכי המלכים הקב"ה. (הקדמת סידור כתר נהורא)

התורה נתלבשה באותיות ג"כ עד"ז שאותיות התורה שרשן למעלה מעלה מבחי' התורה. דאורייתא מחכמה נפקת והאותיות שרשן למעלה בבחי' כתר. ואותיות מלשון אתא שהוא לשון המשכה. שהאותיות הן המשכות שבהן ועל ידן נמשך להיות התורה.. והענין כי הנה כתיב כאשר יאמר משל הקדמוני והוא התורה שהתורה נקראת בשם משל הקדמוני...שכולם אינן רק בחינת משל לקדמוני של עולם. דהיינו אור א"ס ב"ה ממש שלמעלה מעלה מבחי' וגדר השתלשלות לא בבחי' ממלא ולא בבחינת סובב רק שהתורה נמשכה משם ע"י בחינת אותיות והמשכות. וע"ז ארו"ל דוד הע"ה היה מחבר תורה של מעלה בהקב"ה. דהיינו שהמשיך אותיות התורה מאוא"ס ב"ה ממש. וע"ז אשר יעשה אתם האדם כו'. לעשות אותם. שעשיית התורה היא ע"י האדם. וכמארו"ל מעלה אני עליכם כאלו עשאוני. וזהו ותורה אור שהתורה מאירה אוא"ס ב"ה ממש. (תורה אור לבעל התניא מב.)

בכל אות מאותיות הא"ב ישנו אור הויה ב"ה, ואפשר לעלות ע"י האור שמתגלה באותיות עד השגת בחי' עונג ותענוג אלוקי ועד בחי' אוא"ס ממש. והוא כאשר יעמיק ויחקוק (ישהה מחשבתו בהם מאד) באורות האלוקיים עולה למדרגות גבוהות ביותר ולפיכך אפשר שיעמוד האדם ויתעכב אצל האות בלבד עד שיעלה נפשו ע"י כך. והכלל בזה הוא שיכווין באור של אותו אות עד שירגיש בנפשו בחי' מנוחה אמיתית וכיטול גמור, כגון שאומר התיבה 'ברוך' יכווין לאט כל אות ואות עד שיגיע להרגשת מנוחה ועונג באור הויה ב"ה. (שהו אור החכמה של עולם זה) ואח"כ יכנס לבחי' יגיעה (השתוקקות גדול לקדושה והארה זו) בבחי' אש דבינה, ושוב יחזור לבחי' מנוחה בחי' מים, ושוב לבחי' אש, עד שיגיע לבחי' השראה שהיא דרגת הכתר (ים החכמה ס"ז)

ידביק מחשבתו באור אין סוף שבתוך האותיות שהוא אור פני מלך חיים והוא כלל גדול בתורה ובתפילה גם מסוגל לבטל הדינין (כתר שם טוב צד')

כל כוחנו שיש לנו בזמן הגלות לעלות למקום הרמה, הוא ע"י כ"ב אותיות התורה שנקבע בפינו כי ההשתוקקות שאנו משתוקקין להאותיות על ידם אנו עולים להסולם עד שעולים למדרגת הגנה. (באור עינים ויצא)

(המשך הקדמה ליהודים) **שורש היהודים**

תכלית עבודת היהודים שיהיה לאדם מוהין קדישין ליהד בכל עת לבורא כ"ע, להרים המחשבה ולטהרה בעת שעוסק בגשמיות ובכל מעשיו יתרומם ויתמחר ויתדבק למעלה. והבעש"ט הק' לימד שבכל מאכל ומאכל יכווין בכוונות פשוטות כגון שאוכל י' התיבות יכווין לאות י' של שם הוי"ה וכשאוכל אח"כ עוד ה' התיבות יכווין לה' של שם הוי"ה וכו' ואפי' שם המאכל יכווין בשמות הקדושים הדומה לו (גימטריאות וכו' כגון מה דאיתא באר"י הקדוש 'לחם' ג' היות, 'מים' ט' יודין של עסמ"ב, אורז - אור ז', וכגון מה דאיתא מהרה"ק מכארדיטשוב שאמר על 'שופים' - 'פלאמין' - 'פלאמען צום באשעפר'. והסתכל הרה"ק מרוזין על הגרעין - ואמר "איין קער" צום באשעפר". וכן עוה"ד תן להכם ויהכם עוד) לידבק בה' בכל עת ולסלול נתיבות לאל חי מכל מה שזומע רואה מרגיש וחושב וכלשון ספה"ק **'תומר דבורה'** "ישתדל בצורך הדיוט ויכווין ברמזותיו ומוכמט הוא שיעשה למעלה כיוצא בו אחר שיהיה בקי בסודות"

בכל פעולה אפשר לייחד יהודים למי שמכיר ויודע שכח הפועל שבו והפעולה

עצמה הכל מהשי"ת (לקוטי אמרים לרבי צדוק הכהן. ט"ז)

ליקוט קצר מספה"ק בענין יהודים בכל דבר

יהודים במעשה

כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו', כי ענין הנוך מ"ט שהיה מייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה על כל תפירה הוא כך דהמחשבה נק' א"ם, הוי', והמעשה הוא אדנ"י, וכאשר מחבר המעשה עם המחשבה בעת עשיית המעשה נק' יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. וז"ש כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, ר"ל כי המחשבה נק' חכמה כח מה, ותעשה המעשה בכחך, שהיא המחשבה, לחבר שניהם שהוא יהוד קב"ה ושכינתיה. (כתר שם טוב צב)

צריך האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין שגם בעניני העוה"ז יהיה בהם בדביקות ית"ש. (אור לשמים ראה) ושכינתיה איתקשטת בקישומין דלא הוו על ידי יהודים מכל ההוה שבעולם ובכל תנועה ודיבור לייחד יהודים כל אחד לפי השגתו ושורש נשמתו ובזה ממשיך ניצוצין מארור לברוך (אוצר היים קאמארנא ראה)

וכשאדם מוצא בכל עניני הגשמיות את הקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו אזי עושה שם יהוד כביכול ב"ה וב"ש והוא בחי' דרך אשר מורה על יהוד... ולכן צוה השי"ת לאכול ולשתות ולהתענג בשבת, כי בשבת נתייחד הכל, וזהו שער הפנימיות הפונה קדים, פי' "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" לקשר כל עניני הגשמיות לשרשם מצד הפנימיות שיש בו. (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

יהודים בדיבור

"לכן אמור" שהאמירה שלך יהיה לבחי' סוד ה' רומז לחכמה, הגם שאתה מדבר עם בנ"א תראה לעשות לעצמך שבילין ומדריגות שתהיה מקושר למעלה להמשיך מסוד ה' (אור לשמים פנחס)

בכל דבריו וסיפוריו עם בנ"א יש יהוד ע"י שמדבר מקרב אליו בסוד ו' (של שם הוי"ה) כורע לגבי ה' (אהרונה של שם הוי"ה כידוע ככוונת הכריעות בתפילה) והוא סוד שכתוב בזוה"ק (ח"א קכ"ו): אברהם דיבר אל עפרון תחלה שאר דברים היינו כדי שיתקרב אליו ואחר שהתקרב אליו יכול להעלות אותה המדרגה, ויש כמה תפילות שיכול להתפלל ע"י סיפורי דברים על דרך הנ"ל והוא שמצינו סיפורי דברים שנכתבו בתורה כמו "ואומר אל ארתחששתא וכו' (עין ר"ה ג:) והבן (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

ישמע חכם ויוסף לקח והעיקר להבין שהש"י בכל מקום ובכל עסקיו אפי' גם בסיפורי דברים יוכל להרגיש הכורא ית"ש כמו בלימודו ותפילתו וכן בכל עניני הגשמים.. ועל כל אדם שידע שהש"י הוא בכל דבר פרטי ויתנהג כנ"ל אז הוא רפואה מתוקה בלי שום סיגוף וערב לו ויבושם לו (תולדות יעקב יוסף)

יהודים במחשבה

יש כמה מיני יהודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינן יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)
כי האדם הוא סולם מוצב ארצה לעשות מעשה ארציות בגשמיות, וראשו מגיע השמימה שבראשו יכוין מחשבתו למעלה השמימה לקשרה המעשה עם המחשבה שבוה נעשה יהוד למעלה... שיש לייחד כל המדרגות ע"י הדעת כנדוע וגם סוד השינה יש בו יהוד בסוד הקטנות.. לזה וירא ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי לייחד ע"י הדעת. איברא באמת מוכרח הוא שישכח ולא ידע לייחד שאם ידעתי לא ישנתי לא היה נקרא שינה והבן (תולדות יעקב יוסף ויצא)

ענין העלאת המחשבות – המידות שנתבאר בריבוי גדול בספרי החסידות בפרט בספרי 'מאור עינים' בקצרת האומר.
בתולדות יעקב יוסף איתא כאשר יתן על לב על גלות השכינה שבהיא ניצוץ השכינה המלוכש בתוך כיעור הקלי' הוזה אזי יתחרד הרדה גדולה ואז יתפרדו כל פועלי און ונעשה יהוד יראה עם נורא ונתברר הניצוץ הק' ונתחבר למעלה אל החיות (זה סוד הכנעה ואח"כ יוכה להבדלה והמתקה כידוע למכנינים)

כל מידה שמתעוררת באדם או מחשבה שנכנסת למה האדם כקנאה תאוה כבוד וכו' צריך לדעת שהשכינה הק' המסתתרת בבי"ע (עולמות בריאה יצירה עשיה) נמצאת בתוך המחשבה הזאת, וצריך להדבק באמונה הזאת ולגלות את האל מסתתר בשפירר הביון בעומק מחשבה זאת ועי"ז לגלות יהודו ית"ש יותר ויותר. ובכל מידה ומידה שמתעורר אם יתגבר להאמין שהכל אלוקות גמור יתגלה הארת זה הניצוץ, ועי"ז יוכל להתענג על ה' מתוך זה.

והכלל הוא שטוב ה' לכל ובכל התעוררות מדה שאינה טובה הוא גילוי מאת השי"ת שרוצה להכניס אותו בדביקות עמוק יותר. והנה כל מחשבה היא ניצוץ שבא אליו לקבל תיקון, וצריך לכווין בשם שמחיה את אותו ניצוץ ולהעלותו, ולמשל כשמתעוררת איזה תאוה צריך לחשוב בשם החסד שהוא הוי"ה בניקוד סגול שהוא ענין אהבת ה',

ולחשוב שרוצה עתה ליכלל יותר ויותר באהבת השי"ת, עד שנמצא משתמש עם ההתעוררות להתקרב להשי"ת,
וכן בענין הקנאה ששייכת למידת היסוד יחשוב בשם הויה בניקוד שורוק ויחשוב שרוצה להתקשר ביותר הוזה ענין היסוד – התקשרות.
וכן בכל שאר המידות יוכל האדם לעורר את הנקודה האלוקית שבמידה הזאת ע"י המידה והמחשבה הרעה שנתעוררה בו וע"י שיאמין שפנימיות המחשבה הוא הניצוץ הק' ויכווין בשם המתאים עם הרגשת הלב של אותה מדה בקדושה. וע"י השמות הק' הורגים ומכניעים את הקל' ולכן כשיש לאדם מחשב"ו ובלבולים צריך לשרוף את המחשבות ע"י השמות והיהודים הק' (ליקוטי ים החכמה)

יהודים בכל

כשנשמט הצדיק יורדת מעולם העליון עולם החיבור עולם היהודי, לעוה"ז שהוא עולם הפירוד בחי' הרון אף, "ויפגע במקום" בכל מקום פוגע במקום, בהשי"ת, ע"י שמשגיח בכל דבר על הניצוץ הק' שמחיה אותו כי לולא זה כלא היה, עי"ז הוא פוגע בהשי"ת בכל דבר, וכתוב "השמים שמים לה" היינו עולם הייחוד, "והארץ" הוא עולם הפירוד "נתן לבני אדם" להברם, זהו כל פעל ה' למענהו למען ה-ג, "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" שמניחין הארציות ומשגיחין רק על הרוחניות והפנימיות מכל דבר. וכשמשגיחין בעוה"ז רק על הפנימיות נעשה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וזהו דכתיב "ואתם הדבקים בה' אלוקים" דאיך יכולין להיות דבוק כאמת להשי"ת, אך כשמשגיחין בכל דבר רק על החיות האלוקית שמחיה ומהוה את הדבר הזה זהו דביקות אמיתי, וזהו "ואתם הדבקים בה' אלוקים חיים כולכם היום" כשאתם משגיחין על חיות של הדברים (עירון קדישין להרה"ק מרוזין ויצא)

צריך להתמיד מאד באמונה המהורה והברורה שכל מה שרואה יש לו סוד ושורש רוחני, וכל דבר מכוון כנגד איזה בחינה בעולמות העליונים, ומאיך להתמיד באמונת היהוד של בחי' סובב כל עלמין, דהיינו שאין שום מציאות בלעדיו ית"ש כלל ואין עוד מלבדו והוא דרך התקשרות לאור ה' הסובב כל עלמין...
בתחילה כבחינת היצוניות העולמות בחינת ו"ק, וזה ע"י המשכת כל מחשבה ודמיון ולהברו לאלוקות. ואח"כ בפנימיות העולמות... (ליקוטי ים החכמה)

מיד שרואה האדם בחיזו דהאי עלמא דבר שמסתיר ומונע ממנו את אור השי"ת, (או איזה ראייה אסורה ח"ו) צריך הוא לחשוב מיד במציאות הבורא ובשמות הק' ולהכלל באור העליון ובה נמתק הכל (ים החכמה ויהי ס"ח)

השי"ת רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים כי לפעמים אדם הולך ומדבר עם ב"א ואינו יכול ללמוד וצריך להיות דבוק בהשי"ת במחשבתו ולייחד יהודים וכן כשהולך בדרך ואינו יכול ללמוד ולהתפלל כדרכו וצריך לעבוד באופנים אחרים (צוואת הריב"ש ג)

כמה כוונות חשובות שאפשר לכוונם בכל עת

כוונת הליכת ד' אמות בארץ ישראל

(שער מאמרי רז"ל להאריז"ל בתובות ק"א.)

א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב כו' יש במצוה זאת ב' כוונות האחת ברחל. והב' (כנגד) לאה. כי כל אחת משתיים נקראת ארץ ישראל.

כוונת האחת שהיא ברחל, היא שתכוון כי רגלי ז"א שהם נצה והוד שבו הם מהלכים ברחל (היא הארץ) וממשיכים לה על ידי הליכה זו תרין מוחין שבה שהם חכמה בינה, הנמשכים (לה) מנצה הוד דו"א כנודע. והם נעשים לה מן המוחין דו"א אשר מצד אימא (לז"א יש ב' בחינות מוחין – מצד אבא מוחין החכמה, ומצד אמא – מוחין דבינה) מנצה הוד שבה שמתלבשים תוך נצה הוד דו"א כנודע. ותכוין כי ב' המוחין שבה (של הנוק' – רחל) הנעשים לה ע"י נצה הוד דו"א הם ב' שמות י"ה במלוי יודין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם בנימט' ע' כמנין הליכה.

כוונת הב' שהיא בלאה, באופן אחר כי הנצה וההוד מההלכים בה הם תרין פירקין עילאין דנצה הוד (נצה הוד מתחלקים לג' חלקים, וזה מדבר בחלקם העליון) שיש באימא, ש(מתפשטים) בתוך חכמה ובינה דו"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה כנצה הוד עצמם דו"א.

עוד יש שנוי אחר כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא (המתפשטים בז"א ואח"כ בנוק') כנ"ל ונרמזו במלת הליכה. אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכלם מצד (מוחין ד) אבא (המתפשטים בז"א) כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות אימא המלבשת אותו כנודע לכן צריך לכיוון במלוי האחורים דהוי"ה דס"ג דאימא שהם בגי' קס"ו (יוד. יוד. הו. יוד. הו. ואו. יוד. הו. ואו. הו.) וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם בגי' ע"ב ישאר המלוי בגי' צ"ו (וד. וד. י. וד. י. או. וד. י. או. י.) כמנין מהלך. נלע"ד עם הכולל.

וזהו כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן העוה"ב.

ואמנם היות שם ארץ ישראל שדברו בה רז"ל בלאה הוא לפי שעיקר שם זה הוא בלאה לפי שז"א נק' ישראל, ולמעלה מן החוזה יוצאת לאה לבדה מאחורוי, ולכן נקראת על שמו א"י. אבל רחל יוצאת למטה מן החוזה מאחורוי, וגם יעקב יוצא שם לפניו דו"א, ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה.

ונבאר עתה ענין ד' מוחין דאבא המאירים בה כנ"ל אשר הם סוד הליכת ד' אמות בא"י שארז"ל. וצריך תחילה שתעיין במה שביארנו בפ' שופטים במצות ולא ירבה לו נשים כי משתי המלכיות דאבא ואמא המתלבשות תוך רישא דז"א (נצה, הוד, יסוד, ומלכות של אבא ושל אמא נכנסים ומתפשטים תוך חב"ד של ז"א. ומהמלכויות הנכנסים בו) נעשה ד' בחינות הנקרא לאה, (והם עומדות סמוך למוחין דז"א אשר בתוכן מוחין דאבא ואמא. ועמידתן הוא) אחת ביסוד

דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דז"א בסוד קשר תפילה של ראש. והשתים (מהם) הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא. וזה סדרם אבא אימא אבא אימא. וההארות ד' מוחין דז"א (ש)הם מצד אבא נמשכות (ומאירות בהם. והם ד' מוחין - חכמה, בינה, חסדים, וגבורות ודעת) והנה בלאה ראשונה הסמוכה עם יסוד דאבא שם מאירים כל ד' מוחין דאבא, ובלאה הב' נסתלקה הארת חכמה דאבא, ובלאה הג' נסתלקה הארת בינה דאבא. ובלאה הד' נסתלקו הארת עישרא דחסד דאבא, ואין שם רק הארת עישרא דגבורה דאבא. והנה כל אלו הד' הם מוחין דאבא ואין לנו עתה עסק במוחין דאימא. והנה אעפ"י שהם ד' מוחין דאבא (שהם) כבחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע, עכ"ז נודע כי כללות כל אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין (יוד הי כמנין אמו"ה (יוד הי ויו הי) ואלו הם סוד ד' אמות הנז' שהם הארות ד' מוחין דאבא, אשר דרך כללותם הם הוי"ה דיודין כנז', והשורש שלהם נשאר בתוך מוחין דז"א, והארתם לבד ושהם המלויים שלהם הם היוצאים ומאירים בד' בחי' לאה הנז', לכן אין אנו רומזים אלא למלוייהם בלבד שהם ד' פעמים מ"ז כמנין אמה. ועוד טעם אחר כי מלוי כגי' אלהים שהוא דין והנקבה גם היא דינין ולכן אינו יוצא אליהם רק המלוי לבדו שהוא דין.

והנה נתבאר טעם למה נק' אמה שהוא ע"ש ההארה בעצמה היוצאת שהיא מלוי דע"ב מ"ז כמנין אמו"ה. עוד טעם ב' בערך המקבל כי הנה הם ד' בחי' לאה נקבות וכל אחת נקראת אמה אימא ואל תקרי ד' אמות אלא ד' אימות. עוד טעם ג' בערך המקום שמשם יוצאים והוא כי אעפ"י שכל ד' לאות האלה נעשים משתי מלכויות דאז"א כנ"ל עכ"ז כלם נקראים ע"ש אימא עלאה ולכן נקראים אמות לשון אימות והוא כי לולי שנכנס' מלכות דאבא תוך אימא (וכך הם נכנסים בז"א) לא היתה מצטיירת שם אותה ההארה הנק' לאה ולכן נקראים כלם על (שם אותה האר' הנקר' לאה-) אימא אמנם נק' אמות ולא אימות לרמז כי שם אהי"ה הוא בבינה ויש בו מ"א אותיות כמנין א"ם בפשוטו ובמלוי ובמלוי מלוי והנה הם ד' בחי' א"ם ולכן נקראים ד' אמות:

כוונה א' להמשיך מב' פרקין עילאין דנצה הוד דז"א להכמה ובינה דרחל

יוד הי יוד הי גימ' הליכה

כוונה ב' להמשיך מוחין דאבא שבז"א - ד' מילוי ע"ב - לד' בחי' לאה היוצאות

מיסוד דאבא מאבא שבאימא מיסוד דאימא מאחורי ז"א
יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

כוונת תורה לשמה (בקיצור בלשון המלקט)

כוונת תורה לשמה למתק דיני לאה שהיא בחינת עלמא דאתכסיא סוד המהשבה בחינת אותיות התורה המכסים על אור הגנוז לצדיקים. ולאח היא בחי' אות ה' עילאה של שם הויה והכוונה להמשיך לה מיסוד דאבא הגנוז תוך ז"א. וע"כ רומזים כל ספירותיה בציור אות ה' והארה זה היא הארת החכמה שבו נמצא הארת אוא"ס ב"ה כידוע בסוד "כולם בחכמה עשית" והוא ענין הביטול להשי"ת שרק כך שורה השי"ת באדם כידוע. והארכנו בגליון מיוחד על זה עיי"ש

הריני לומד ליקבה"ו, להשלים ולתקן אילן ואדם העליון ולקשר נשמתו למעלה

חכמה **הי** בינה **הא** דעת **הה** עם **ה** גי' **לאה** (לו')

חסד **ה** גבורה **הך** תפארת **ו** עם **ה** גי' **יאההויהה** (מו')

שניהם יחד הם - **יוד** **הי** ו**יו** **הי** (מו') **יוד** **הי** ו**או** **הי** (לז')

נצח - הי פעמים הי חוד - הא פ' הא יסוד - הה פעמים הה

הי הי הי הי הי **הא הא** **הה הה הה**

הי הי הי הי הי **הא הא** **הה הה הה**

הי הי הי הי הי **הא הא** **הה הה הה**

סה"כ גימ' שפ"א, ועם מ"ו יוד הי ויו הי ול"ז יוד הי ואו הי

גימ' 'מדת' גימ' **אלף אלף אלף אלף** 'מדת אורות' - הנמשכים ללאה מתורה (תרי"א) שהוא 'יסוד דאבא' - למתק אותה

ונשאר מספר קס"ז מ'תורה' והוא אחוריים דשם ס"ג - שביסוד דאמא,

יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי.

אמא לוקחת 'קפו' ולאח 'מדת'

סה"כ גימ' 'תורה' - הארת יסוד דאבא,

כוונת אמן

- לחבר **א**. ת"ת דו"א שהוא **א** עם כתר דנוק' שהוא **א** (מאדני). **ב**. יסוד דו"א שהוא **ב** עם דעת דנוק' שהוא **ב**. **ג**. הבל היוצא מיסוד דו"א בין נצח הוד והוא בצירוף **ן** עם גוף דנוק' שהוא **נ** **א**. ע"י הארה מיסוד דאימא המתלבשת בדו"א. וזהו יהוד **א** **יאהדוניה** ז"א עם הנוק', ומתחברים אחר באחור. (ובחזרת הש"ץ שהם כבר פכ"פ מכוונים גם פכ"פ וגם ברשימו שבאחור) **ב**. יכוין שעולים ומקבלים מוחין של חב"ד ע"י נה"י דאימא והם ג"פ שם ס"ג מס' קפ"ט. וזה הכונה **יאהדוניה** עם הניקוד גימ' קפ"ט **ג**. יכוין **ארך** אורות, וזהו **יאהדוניה** שגם אותיות האחרונות מנוקדות, וסה"כ עם הניקוד והכולל גימ' **ארך** והיינו שעולים ל'אריך אנפין' ו'אריך אנפין' הוא ש"ע נהורין **אלף לבמד אלף לבמד** **ד**. ועכשיו חוזרים זו"ן פנים בפנים והוא ב' שם מ"ה גי' **יאהדוניה**

באמן דקדיש אדני קודם. ובברכות ההויה קודמת

יאהדוניה **אידהנויה**

יוד הא ואו הא – יוד הא ואו הא

ד. זו"ן פנים בפנים – צ"א

יאהדוניה **אידהנויה**

אלף לבמד – אלף לבמד

עליה ג. לפנים דאריך אנפין – אר"ך

יאהדוניה **אידהנויה**

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

עליה ב. לנה"י דאימא – קפ"ט

יאהדוניה **אידהנויה**

עליה א. הארה מיסוד דאימא – צ"א
עח

א

ת"ת ז"א – כתר נוק'

ב

יסוד ז"א – דעת נוק'

ן

בין נו"ה ז"א – ת"ת נוק'

שמעתי מאאמו"ר זלה"ה
בשם מרן הבעל שם טוב זלה"ה
שייחוד 'הויה אדני' לא יוכל לפטור עצמו שום בר ישראל
מלייחד והוא אפילו פחות שבפחותי ערך שוא
רק מכונה בשם ישראל, ויש לו נקודת דת יהודית,
חייב עליו לייחד שמות אלו בשילוב

יִאֲהַדּוּנְדֵי

והוא אפילו הולך בשוק יעלה על מחשבתו
בכל עת ובכל שעה יחוד הקדוש הזה הנ"ל
שהוא דייקא סוד 'שויתי ה' לנגדי תמיד' עכל"ק
(תהילים בן ביתי להרה"ק ר' אליעזר צבי מקאמארנא קמ"א ח')

הנה אנו צריכים לייחד השני שמות 'הויה ואדני'
ואז נקרא שמו ית' אדון וע"י שאנו מייחדים שמו ית'
אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.
(נועם אלימלך וישב)

יו"ל בס"ד ע"י מכון
יחידה ליחידך'

פעיה"ק ירושלים תובב"א

להערות תרומות והפצה 0548480872